

စိုးစိုး စာပေ

BURMESE
CLASSIC
com

ရှင်မြတ်နိုး

L နင်း

မြတ်နိုးမှုနဲ့ သက်ဆုံးတိုင်

www.burmeseclassic.com

ရှင်မြတ်နိုး

မြတ်ဦးနှင့် သက်သုံးတိုင်

BURMESE
CLASSIC
com

အချစ်မှာ...

ရယူပိုင်ဆိုင်တာရော၊ စွန့်လွှတ်ပေးဆပ်တာရော ဤတယ်ဆိုရင်

သေချာတယ်ခရမ်းပြာ...

ကိုယ်က...

ရယူခြင်းတစ်ခုအတွက်ပဲ ရှေ့ဆက်မှာ။

(သူရိယ)

အခန်း (၁)

ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ သူမဘဝမှာ...

ရင်ခုန်ခြင်းဆိုတဲ့အရာကို စတင်တွေ့ရှိခဲ့စားခွင့်ရလိုက်သော အချိန်သည် သူများတကာတွေလို ရောင်စုံကာလာဒီဇိုင်းများနှင့် ပြုံးပျော်ရွှင်စွာ သွားလာနေကြသော လူစည်ကားသည့် ကုန်တိုက် ကြီးတစ်ခုတွင် မဟုတ်ခဲ့သလို သူငယ်ချင်းများနှင့် တပျော်တပါး လည်ပတ်သွားလာခဲ့ကြသော ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ပန်းခြံ၊ ကစားကွင်းများ တွင်လည်း မဟုတ်ခဲ့ချေ။

သွေးတွေသံတွေရဲရဲနှင့် နာကျင်စွာ ငြီးငြူသူတွေ၊ စိုးရိမ် ပူပန်မှုတွေနှင့် လှုပ်ရှားသွားနေကြသူတွေ၊ ပိုက်တန်းလန်းနှင့် ဆေးပုလင်းတွေချိတ်ပေးနေကြသော ဂျူတီကုတ်အဖြူရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေ၊ ထဘီအပြာရောင် အနီ

မြတ်နိုးမှုနဲ့သက်ဆုံးတိုင်

ရောင်ဝတ် နပ်(စ)မတွေ၊ သန့်ရှင်းရေးနှင့် ဂိတ်စောင့်အလုပ်သူမား တွေ စုရုံးနေသော ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး၏ ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောဘက်ဆိုင်ရာ အဆောင်လေးတစ်ခုတွင်ပဲဖြစ်သည်။

“ခရမ်း”

အငိုရိပ်ကြောင့် မျက်လုံးနှစ်ဘက်လုံး မှိအစ်ဖောင်းကာနေ သော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စုသဲ ခေါ်သံကြောင့် သူမကြည့်မိတော့

“နင်...ဒီည ငါနဲ့အဖော်စောင့်ပေးပါလားဟာ၊ ဘာပဲ ပြောပြော နင်ရှိနေတာ ငါ့အတွက် အားရှိသလိုပဲ ခံစားနေရတယ် ခရမ်းရယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီညတစ်ညလောက်တော့ ငါနဲ့အတူ စောင့် ပေးပါဟယ် နော်”

ခရမ်းပြာရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားရသည်။ ဒီကိုလိုက်လာတာ ညအိပ်စောင့်ဖို့ဆိုတဲ့ အစီအစဉ် တစ်စက်ကလေး မှပင် ပါမလာခဲ့ချေ။ သူငယ်ချင်းစုသဲက သူမတို့အိမ် အလည် အပတ်လာရင်း စုသဲတို့အိမ်က ဆေးရုံကို အမြန်လိုက်လာခဲ့ဆိုသည့် အမှာစကားကြောင့်သာ ခရမ်းပြာလည်း အမေ့ဆီ ခဏခွင့်တောင်း ပြီး စုသဲနဲ့လိုက်လာခဲ့တာလေ။

ခုတော့...

ညအိပ်စောင့်ပေးပါတဲ့။ ခရမ်း ဘယ်လိုပြန်အဖြေပေးရမုန်း

ပင်မသိချေ။ ခရမ်း အမေ့ကိုလည်း ဘာမှမပြောရသေးပါ။ သေချာ တာကတော့ အမေက ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာပါပဲ။ အမေက သူမ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခမ်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ လည်ပတ်နေနေ ညအိပ်သည့်အထိတော့ လုံးဝခွင့်မပြုတတ်ချေ။

ခက်တာက စုသဲအကြောင်းကိုလည်း အသိဆုံးဖြစ်နေတဲ့ သူမ ငြင်းပယ်ရမှာလည်း အားနာနေမိသည်။ စုသဲ အရမ်းကို ခက်ခဲလွန်းလို့သာ ထိုအကူအညီကို တောင်းခြင်းဆိုတာလည်း သူမ အသိဆုံးပါပဲ။

စုသဲအဖေက နယ်မှာတာဝန်ကျနေတာလေ။ ရန်ကုန်မှာ စုသဲနဲ့ သူ့အမေပဲရှိသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်တဲ့ စုသဲ တစ်ယောက်သာရှိတာမို့ အခုလို မထင်မှတ်ဘဲ သူ့အမေ ကားအက် စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံရောက်တော့ စောင့်ပေးမယ့်ဆွေမျိုးသားချင်း အဖော်မရှိချေ။

စုသဲရဲ့ ဆွေမျိုးတွေက မော်လမြိုင်ဘက်မှာဆိုတာတော့ သူမသိသည်။ စုသဲ လှမ်းအကြောင်းကြားထားပေမယ့် ဒီညနေမှ သူတို့ကားစီးလျှင်တောင် မနက်ဖြန်မနက်ပိုင်းလောက်မှ ရောက်လာ ကြပေလိမ့်မည်။ အိမ်နီးနားချင်းတွေကလည်း စုသဲတို့သတင်းကြား တော့ အဖော်အဖြစ် လိုက်လာပေးကြပေမယ့် တကယ်တမ်း

ညစောင့်အိပ်ပေးဖို့ကျတော့ ခက်ခဲနေကြသည်။

ဒါကလည်း...

သူတို့ကို အပြစ်မြင်လို့မရပါ။ သူတို့မှာလည်း သူတို့ အကြောင်းနဲ့သူတို့လေ။ အခုလို ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ဆက်သွယ်အကြောင်း ကြားတာရော လိုက်ပါလာပေးတာပင် ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းနေ ချေပြီ။

မဟုတ်လျှင်...

စုသဲတစ်ယောက် သူ့အမေ အခုလိုဖြစ်တာပင် သိမည် မဟုတ်ချေ။ စုသဲအမေ အပြင်ထွက်တုန်း ကားငှားစီးခဲ့သော တက္ကစီ ကားနှင့် ဒိုင်နာလိုင်းကားတို့ တိုက်မိရာမှ အခုလိုဖြစ်ပြီး ဆေးရုံပို့ ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအဖြစ်ကို စုသဲတို့ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်လေး တစ်ယောက်ကမြင်ပြီး အကြောင်းကြားပေးခဲ့တာပဲ ဖြစ်၏။

စုသဲနဲ့ သူမ ချက်ချင်း ပိုက်ဆံတွေယူပြီး ဆေးရုံကြီးရဲ့ ပြင်ပလူနာဌာနကို ရောက်သွားတော့ ဦးနှောက်နဲ့အာရုံကြောဘက် ဆီမှာ ရှိနိုင်တယ်ဆို၍ လိုက်သွားခဲ့ကြသည်။

သူမတို့ရောက်သွားတော့ အခင်းအကျင်းမဲ့၊ လူနာတင် ခုတင်လေးထက်မှာ တင်ထားသည့် စုသဲရဲ့အမေက သွေးသံရဲရဲနှင့် ခုတင်လေးပေါ်မှာ လဲလျောင်းလို့၊ မြင်မြင်ရခြင်း ရင်ထဲမှာပင်

နှင့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

သူ့အမေရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကို မြင်တော့ စုသဲ တအီးအီးငိုတော့
၏။ သူငယ်ချင်းကိုဖက်ပြီး အားပေးနှစ်သိမ့်ရသူက ခရမ်းပြာရယ်
ပါ။ အန်တီ ရီရီစုရဲ့အဖြစ်ကို သူမပင် မမြင်ရက်ချေ။ သူငယ်ချင်း
စုသဲငိုတော့ သူမပင် မျက်ရည်ဝဲရသေးသည်။

“ခရမ်း”

“ဟင်”

“အန်တီမွန်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ခွင့်တောင်းလိုက်ပါလား
ခရမ်းရယ်၊ ဒီမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ပါ။ အန်တီမွန်
ခွင့်ပြုမှာပါ”

စုသဲက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်ရှာ၏။ ခရမ်းပြာ
မငြင်းရက်။ စုသဲနဲ့ သူမက တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်တက်မှ ခင်မင်
ခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ပေမယ့် တကယ့် ငယ်ပေါင်းကြီး
ဖော်လိုပင် ခင်တွယ်ခဲ့ကြသည်။

တခြားသူငယ်ချင်းတွေလည်း တွဲတာပါပဲ။ သို့ပေမယ့်
စုသဲနှင့်တော့ အမြဲမခွဲ တတွဲတွဲနေခဲ့သည်။ စုသဲအိမ်မှာ သူမလည်
ပတ်စားဆောက်ပြီး နေတတ်သလို စုသဲကလည်း ခရမ်းပြာအိမ်မှာ
ဝင်ထွက်သွားလာစားသောက်တတ်မြဲ။ ညီမရင်းချာတွေလိုပင်ရှိသော

စုသဲနှင့် ခရမ်းပြာတို့ရဲ့ တွယ်တာမှုကို အမေကပင် ကျေနပ်ပီတိ
ဖြစ်နေသည်။

စုသဲရဲ့နေထိုင်မှုနဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကြောင့်လည်း စိတ်ချနေ
ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ဦးတည်းသောသမီး သူမအတွက် ထိုက်တန်သော
သူငယ်ချင်းအဖော်မို့လည်း ဘာမှမပြောဘဲနေကြသည်။

“ခရမ်း”

“အေးပါဟယ်...ငါ အမေဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး
ခွင့်တောင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဟာ”

“ရပါတယ် စုသဲရယ်”

ကတိသာပေးလိုက်ရတာ စိတ်ထဲမှာတော့ တထင်ထင်။
အမေ့ကိုပြောလို့ ရပါ့မလားဆိုတဲ့ စိုးထိတ်မှုက သူမရင်
ကို ပေါ့ပါးမသွားချေ။

“ဒါ...ဒေါ်ရီရီစုနော်”

မေးသံသြရှုရှုချိုချိုလေးကြောင့် အတွေးများနှင့် နစ်မြှော
နေသော ခရမ်းပြာရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်လေးမှာ အသံရှင်ဆီ ဖျတ်ခနဲ
ရှောက်သွား၏။ စိမ်းပြာရောင် ရှပ်လက်ရှည်ပြောင်ပေါ် ဂျူတီကုတ်
အဖြူရောင်လေး ထပ်ဝတ်ကာ ပုဆိုးကွက်စိတ်၊ စိမ်းပုတ်ရောင်နှင့်

ဆရာဝန်တစ်ယောက်။

ဖြူနသောအသားအရေ၊ မြင့်မားသောအရပ်အမောင်းနှင့် တောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်က ဝတ်ထားသော အဝတ်အစား အရောင်နှင့် လိုက်ဖက်စွာပင် ရှင်းသန့်နေသည်။ မျက်နှာက သိပ်ပြီး စွဲအားကောင်းစွာ ညှိယူမှုအင်အား မပြင်းပြပေမယ့် ကြင်နာသနား တတ်သော သူမျက်ဝန်းတွေကြောင့် စွဲဆောင်မှုတစ်ခု ရှိနေခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒေါ်ရီရီစပါ”

ဖြေသူက စုသဲပဲဖြစ်သည်။

စုသဲဆီသာ ကြည့်ပြီးမေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့...ဒေါက်တာ”

စုသဲက ခေါင်းညိတ်ပြပြီးပြန်ဖြေတော့ ခြေရင်းတွင် တင်ထားသော လူနာမှတ်တမ်းစာရွက်လေးကို ညင်သာစွာ ကောက်ယူပြီး ဖတ်နေ၏။

“ဝယ်ခိုင်းထားတဲ့ဆေးတွေရှိတယ်၊ ဝယ်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဝယ်ပြီးပါပြီဒေါက်တာ”

“ဒါဆို ကြည့်ရအောင်၊ ဆေးတွေပြပါဦး”

ဆရာဝန်က လူနာမှတ်တမ်းလေးကိုသာ ကြည့်ရင်း သူမ တို့ဆီမကြည့်ဘဲ ပြောနေသည်။

စုသဲက လူနာတင်ခုံတင်နံဘေးက သစ်သားခုံပုလေးပေါ် မှာ တင်ထားသော ဆေးပုလင်းများ ထည့်ထားသည့် အိတ်လေးကို ဖွင့်ကာ ဆရာဝန်ကိုပြသည်။

ဆရာဝန်က ဆေးပူးများကို တစ်ခုချင်းထုတ်ယူလိုက်၊ မှတ်တမ်းတွင်ရေးထားသောစာနှင့် တိုက်ကြည့်လိုက် ခုံတင်လေး ပေါ် ပြန်ချလိုက်နှင့် သေချာပင် စစ်ဆေးနေ၏။ ဝယ်ထားတာတွေ အားလုံး မှန်ပြီဆိုမှ စာရွက်လေးကို ခုံတင်ခြေရင်း သံတိုင်တန်း တွင် ချိတ်တင်ပြီး...

“အင်း...အားလုံးမှန်တယ်”

ဆေးတွေစစ်ဆေးပြီးတာနှင့် နှုတ်(စ်)အနီရောင်ဝတ် ဆရာမ လေးက ဆေးသွင်းဖို့ လုပ်တော့သည်။

ခရမ်းပြာ မှင်သက်စွာငေးကြည့်နေမိသည်။ ဆရာမလေး က လိပ်ပြာတောင်ပံလေးလို ဆေးထိုးအပ်ကို အကြောထဲသွင်း သည်။ အနီရောင်ဝတ် နှုတ်(စ်)မလေးရဲ့ လက်တစ်စုံက ကျွမ်းကျင် စွာပင် ဆေးသွင်းဖို့ ပြင်ဆင်နေ၏။ ဂျူတီကုတ်ဝတ်ထားသော ဆရာဝန်တစ်ယောက် သူ့အနီးသို့ ရောက်လာသည်ကို သူတစ်ချက် သာ မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။

“ဆေးသွင်းရမှာလား”

“အင်း”

အပြာရောင်ဝတ် နှာ(စ်)မလေးကတော့ ဆေးရည်ကြည် ကြည်များ ထည့်ထားသော ကော်ဗူးကြည်လေးကို ယူကာ ဆေးပိုက် ရှည်မှ အပ်တံနှင့် ထိုးဖောက်၏။ ပိုက်တွင်ပါသော ဘီးကလေးကို လိုအပ်သလောက် ချိန်ကာ အကြောထဲ ထိုးသွင်းထားသော လိပ်ပြာ အပ်ရှိ ဆေးသွင်းပေါက်တွင် တပ်၏။ လူနာခုတင်ဘေးတွင်ရှိသော ထောက်တိုင်လေးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဆေးဗူးလေး၏ အထက် နားတွင် အသုံးပြုထားသော အပ်တစ်ချောင်းကို တိုးစိုက်လိုက်သေး သည်။ ဒါကို ထိုဆရာဝန်နှစ်ယောက်စလုံး ရပ်ကြည့်လို့နေ၏။

“ကြယ်စင်”

“ဟင်”

“ဒီနေ့...မင်းဂျူတီမဟုတ်လား”

“အင်း”

သူ့ကြည့်ရတာ အင်မတန် စကားနည်းသည်ထင်သည်။ အခုချိန်ထိ သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် စကားပြန်ပြောတာမျိုး သူမ မတွေ့ရသေးချေ။

သူ့ကိုကြည့်ရတာ အလုပ်ကိုပဲ စိတ်ဝင်တစား အလေးထား ပုံပါပဲ။ နံဘေးကဆရာဝန် သူငယ်ချင်းလေးကိုပင် အာရုံထဲ

မထားနိုင်။ သူ့အလုပ်သူ ပြီးစီးအောင်သာလုပ်နေ၏။ ဆေးသွင်းပြီး တော့ သောက်ဆေးကပ်တွေကိုထုတ်ကာ ဆေးကပ်ပေါ်တွင် အကြိမ် အရေအတွက်များ ရှေးပေးနေသော ဆရာမလေးကို စိတ်ချစွာထားခဲ့ ကာ ထွက်သွားဖို့ဟန်ပြင်သည်။

ခရမ်းပြာ

ကြယ်စင်ဆိုသော ဂျူတီကုတ်အဖြူရောင်လေးနှင့် ဆရာ ဝန်လေးဆီ မျက်တောင်ခတ်ဖို့ပင် သတိမထားနိုင်လောက်အောင် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူမစိတ်ထဲ တစ်မျိုး လေး လှုပ်ရှားနေရ၏။ ဘာကြည့်ခန့်ညားသော သူ့အသွင်က စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုအဖြစ် သူမ စိတ်အစဉ်ကို ဖမ်းစားနေခဲ့သည်။

သူမ...

ရှင်တွေ့ခန့်နေသလား။

တိုရှင်းသောဆံပင်နှင့် ရှပ်ကော်လံကြားမှ ဖြူနုနေသော လည်ဂုတ်လေးကို ငေးကြည့်ကာ စိတ်အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားနေ ခဲ့ရသည်။

ကြယ်စင်တဲ့။

ဒေါက်တာကြယ်စင်ပေါ့။

နာမည်လေးနဲ့လိုက်ဖက်အောင်ပင် သူ့အသွင်က ရှိန်းစို

တောက်ပကာ လက်ဖြာနေသော ကြယ်ပွင့်လေးတစ်လုံးလိုပါပဲ။

သေချာတာက ခရမ်းပြာ ဒီဆေးရုံအဆောင်ကနေ မခွာချင်ဘူးဆိုတာပဲဖြစ်သည်။ စုသဲအမေကို စောင့်ကြည့်ဖို့ထက် ကြယ်စင်ဆိုတဲ့ ဒေါက်တာချောချောလေးကို မြင်တွေ့နေချင်သည့်စိတ်က ဆွဲအားတစ်ခုလိုပင် သူမကို တုပ်နှောင်းလို့ထားသည်။

စုသဲသာသီရင်တော့ ကောင်းကောင်းကြီးကျိန်ဆဲမှာပဲ။ သူ့အမေကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာမဟုတ်လား။ သူမ အဖော်အဖြစ် ရှိနေပေးတာကို ကျေးဇူးတင်နေတဲ့ စုသဲ ဆရာဝန်ကြယ်စင်ကို တွေ့မြင်ချင်သည့်စိတ်ကြောင့် စောင့်ပေးတာသာသိလျှင် ဆွေဆွေခွန်ချေတော့မည်။

ခရမ်းပြာ

နံဘေးတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေမိ၏။ သူမ မျက်နှာဝန်းလေးတစ်စုံက စုသဲကို သေချာမှာကြားနေသော ဒေါက်တာကြယ်စင်ဆီမှာသာ အာရုံတွေက စူးစိုက်နေခဲ့သည်။

သူမ ငေးမောကြည့်နေတုန်း မထင်မှတ်ဘဲ သူ့မျက်ဝန်းတစ်စုံက သူမဆီ ဖျတ်ခနဲ ရွေ့လာ၏။ မျက်ဝန်းအကြည့်ချင်းဆုံသွားတော့ ရင်တွေဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခနဲရသူက ခရမ်းပြာပါပဲ။

စူးရှထက်မြက်တာမဟုတ်တဲ့ သာမန်မျက်ဝန်းတစ်စုံရဲ့

အကြည့်အောက်တွင် သူမရဲ့အမူအရာက အနည်းငယ်ပျက်ချင်သွားရသည်။

သို့သော်...

အေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းသော သူ့အသွင်က လူနာစောင့်တွေပဲဆိုတဲ့အသိနဲ့ တစ်ဖက်သို့ ချက်ချင်းပြန်လှည့်ကာ လူနာတစ်လေးအနီးကနေ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနှင့်အတူ သွက်လက်စွာပင် ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထိုနေ့က...

အန်တီရီရီစုအတွက် ညစောင့်ပေးပါရစေဆိုပြီး အမေ့ဆီ ဖုန်းဆက်ကာ သူမ ခွင့်တောင်းခဲ့သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အင်မတန် လူမှုရေးနားလည်သော အမေက တစ်စက်ကလေးမျှပင် ငြင်းပယ်ခြင်းမရှိ၊ ကြည်ဖြူစွာပင်ခွင့်ပြုခဲ့၏။

အမေစိတ်ပူပြီးမေးတာက အန်တီရီရီရဲ့ အခြေအနေပါပဲ။ သူမသိပ်မသိနားမလည်ပေမယ့် အပြင်မှာ မြင်တွေ့ရသည့်အတိုင်း ပြောပြတော့ အမေကပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ သေချာကရုစိုက်ဖို့ မှာနေသေးတော့သည်။

ခရမ်းပြာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေမှာ ခိုတွယ်လာသော အပြုံးရိပ်လေးတစ်ခု။ အမေခွင့်ပြုချက်ရခဲ့လို့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ရတာလေ။

ခုဆိုလျှင်...သူမ ဆေးရုံကို ညစောင့်ခွင့်ရတော့မည်။

အိမ်ကိုပြန်စရာမလိုတော့။

ဒါဆိုလျှင် သူမ ဒေါက်တာကြယ်စင်ကို နောက်တစ်ကြိမ်

ပြန်မြင်ခွင့်ရပြီလေ။

ထိုနေ့က သူမဘဝတစ်သက်တာတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ

ဖြစ်ပေါ်ဖူးခြင်းမရှိသည့် ရင်ခုန်ခဲ့ရသည့်နေ့။

ထူးဆန်းလိုက်တာ။

သိပ်ကိုအံ့သြစရာကောင်းတာပါပဲ။

အခန်း (၂)

အမှန်ဆိုလျှင်...

ဆေးရုံဆေးခန်းဆိုတာ သူမနှင့် အင်မတန် အလွမ်းကွာ
ခြားလွန်းလှပါသည်။ အနည်းငယ် နာဖျားလျှင်တောင် ဆေးထိုးခံရ
မှာကြောက်တဲ့ ခရမ်းပြာက အဖျားကျဆေးလေးကိုသာ ဝယ်သောက်
ပြီး နလန်ထခဲ့သည်ချည်းပင်ဖြစ်သည်။ အခုလို ဒဏ်ရာပြင်းပြင်း
ထန်ထန်နှင့် ဝေဒနာခံစားနေကြရသောသူများကို မြင်တွေ့ရသည်
မှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်သာ ဖြစ်တာမို့ အထူးအဆန်းပင် ဖြစ်နေခဲ့
တော့၏။

ခရမ်းပြာတစ်ယောက်...

တအံ့တသြမြင်နေရသော မြင်ကွင်းများကို ကြည့်ကာ
ကြောက်လည်းကြောက်၊ ထိတ်လည်းထိတ်လန့်၊ သနားစာနာစိတ်
များလည်း ဖြစ်နေရသည်။ အန်တီရီရီစု စီးလာသော တက္ကစီကား

နှင့် ပွတ်တိုက်မိကာ အရှိန်ပြင်းစွာ တိမ်းမှောက်သွားသော ခိုင်နာကားပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါလာသူများအနက် သူမနှင့်ရွယ်တူလောက်ရှိသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်သည် အင်မတန်မှပင် အခြေအနေ ဆိုးဝါးလွန်းပါသည်။

သူမသည် အိမ်သားတွေကိုလည်း လုံးဝမသိ။ ပါးစပ်မှလည်း ရေရွတ်ချင်ရာရေရွတ်နေ၏။ လက်မှာလည်း သွင်းထားသော ဆေးပိုက်အပြင် ဆီးပိုက်ပါ ထည့်ထားရသည်။

ထိုကောင်မလေးရဲ့ ခုတင်က အန်တီရီရီစု တင်ထားသော ခုတင်နှင့် မျက်စောင်းထိုးကလေးမှာရှိနေသည်။ ကောင်မလေးအနီးတွင် ဆွေမျိုးသားချင်းများ ပိုင်းရံနေ၏။ မအေဖြစ်ဟန်ရှိသူက မကြာမကြာ မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းကို သုတ်ကာ ငိုနေတတ်သည်။ ဆရာဝန် ဆရာမတွေလည်း အမြဲလိုလို ထိုခုတင်လေးအနား ရောက်ရောက်လာတတ်မြဲ။ ဆေးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု သူမပိုက်ကလေးထဲ အား ဆေးထိုးအပ်မှတစ်ဆင့် သွင်းနေတာကိုလည်း မြင်ရသည်။

“ခရမ်း”

“ဟင်”

“သူ့ကိုမြင်ရတော့လည်း ငါ့အမေရဲ့အခြေအနေက တော်သေးပါလားဆိုပြီး ဖြေသိမ့်နေရတယ်ဟာ”

“အင်းနော်”

ခရမ်း ခေါင်းလေးပဲ ညင်သာစွာညိတ်ပြပြီး ထိုကောင်မလေး၏ ခုတင်လေးဆီ စိတ်မောပန်းစွာ ကြည့်မိပြန်၏။ ဦးခေါင်းကို ပြင်းထန်စွာ ထိမိသွားသော ထိုကောင်မလေးသည် ဘယ်လိုမှ ကံမကောင်းနိုင်တော့ကြောင်းလည်း သိနေသည့်အတွက် ရင်ထဲ နင့်သည်းသလိုခံစားနေရ၏။

“ခရမ်း”

“ဟင်”

“အဲဒီဒေါက်တာ တော်တော်ပင်ပန်းမှာပဲနော်၊ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ချိန်လုံး ပြေးလွှားနေရတာပဲ၊ သဘောကောင်းလိုထင်တယ်၊ ထစ်ခနဲဆို လူနာရှင်တွေက သူ့ကိုပဲ သွားသွားခေါ်လာကြတယ်၊ သူကလည်း တစ်ချက်ကလေးမှကို ငြီးငြူခြင်းမရှိဘူးဟယ်၊ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်လာပြီး ကြည့်ပေးတာပဲ”

စုသဲပြောတာ ဒေါက်တာကြယ်စင်ကိုလေ။

သူမလည်း အဲဒါကိုပဲ ကြည့်နေတာပါ။

သူမ စတွေ့တဲ့အချိန်ကစပြီး ခုချိန်ထိသွားလိုက်၊ လာလိုက် လူနာတွေအတွက် လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးလိုက်နှင့် တစ်နေ့ကုန် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေရသည်ဟုပင် မတွေ့ရချေ။ သူတော်တော်ပင်ပန်းမှာပါပဲ။

ဖြူနေသော သူ့အသားက အခုတော့ ပန်းသွေးရောင်ထ

လို့ နေ့လယ်ပိုင်းလောက်ကမှ လက်အရှည်ချထားသော ဂျူတီကုတ်
က အခုတော့ တံတောင်ဆစ်နားအထိ ခေါက်တင်ထားသည်။
သူ့မျက်နှာဆီမှ နှမ်းလျှမှုတို့က အထင်းသား။ အပြုံးရိပ်တို့မရှိသော
နှုတ်ခမ်းတစ်စုံက လူနာနှင့်ပတ်သက်လာလျှင်တော့ စိတ်ပူပန်စွာ
ဂရုတစိုက် မှာကြားတတ်သည်။

အဲဒါလေးကပင် စွဲဆောင်မှုတစ်မျိုးလေး ကောင်းနေခဲ့
သည်ဟု ပြောရမလား။ သူ့အရိပ်ကလေး ရောက်ရောက်လာတိုင်း
သူမရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်လေးက ထိုနေရာလေးဆီသို့သာ တန်းမတ်
စွာ ရောက်သွားတတ်မြဲဖြစ်သည်။

သူကတော့ သတိထားမိသည့်ဟန်မရှိ။ သူ့အလုပ်တာဝန်
အပေါ်မှာသာ အာရုံတွေကို နှစ်မြှုပ်ထားပုံရသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေ
က တကယ့်ကို အဖြူထည်သက်သက်ပါပဲ။ ထိုအရိပ်အယောင်
လေးဟာ တမင်လုပ်ယူထားသော ဟန်ဆောင်နေခြင်းမျိုးလည်း
မဟုတ်ချေ။

ဒေါက်တာကြယ်စင်ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်လေးဆီ ခိုးခိုးကြည့်
ပြီး တိတ်တဆိတ်လေး ရင်ခုန်ရသူက ခရမ်းပြာပါပဲ။

“ခရမ်း”

“ဟင်”

“ငြိမ်လှချည်လား”

“ငါ အံ့သြနေတာပါ”

“ဘာကိုလဲ”

“အခုလိုနေရာမျိုးကိုရောက်ပြီး အခုလိုမြင်ကွင်းမျိုးတွေ
မြင်တွေ့နေရတာပေါ့ စုသဲရယ်”

စုသဲက နားလည်ဟန်နှင့် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ခနဲညှိတ်
သည်။ သူမအတွက်လည်း အခုလိုအခြေအနေမျိုးက ပထမဦးဆုံး
အကြိမ် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရခြင်းပဲမဟုတ်လား။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ
အနားမှ အားပေးနှစ်သိမ့်ဖော်ရှိနေလို့သာပါ။

ခရမ်းက ဒီလိုကျတော့လည်း လူမှုရေးစိတ်ဓာတ် ပြည့်ဝ
လွန်းပါသည်။ သူမနှင့်လည်း ဘာမှမတ်သက်တာမဟုတ်ပါဘဲ
သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ကလေးနှင့် အနားမှာရှိနေခဲ့၏။

စုသဲ ခရမ်းပြာကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။

ပထမနှစ်တက္ကသိုလ်စတက်တော့ ခရမ်းပြာနှင့် စုသဲ
စာသင်ခန်းတစ်ခန်းထဲ ကျောင်းသူတွေဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ မြင့်မားသော
အရပ်၊ ဝါဝင်းနုညက်နေသော အသားအရေ၊ တောင့်တင်းသော
ခန္ဓာကိုယ်လေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းလွန်းသော ခရမ်းပြာကို စုသဲ
စိတ်ထဲ ဘယ်လိုခင်တွယ်နေမိသလဲ မသိတော့။

သူငယ်ချင်း မိတ်ဖွဲ့ဖို့ စုသဲဘက်ကစပြီး ခရမ်းပြာကို
ခေါ်မိသည်။ အင်မတန် ဖော်ရွေသော ခရမ်းပြာကလည်း အသိ

မရှိတာမို့ စုသဲကို လိုလိုလားလားပင် လက်ခံခဲ့၏။

ထိုအချိန်ကစပြီး...

စုသဲတို့နှစ်ယောက် တော်တော်လေးရင်းနှီးကာ ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ အမြဲမခွဲ တွဲတွဲနေခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင်လည်း စုသဲအိမ်ကို ခရမ်းပြာ အလည်လာသလို စုသဲကလည်း ခရမ်းပြာတို့အိမ် အဝင်အထွက်မပြတ်ခဲ့ချေ။

သူမတို့ရဲ့ ခင်မင်မှုကို လူကြီးတွေကလည်း နှစ်သက်ကြသည်။ ယုံကြည်စိတ်ချကြ၏။

အခုလည်း...

စုသဲအမေ ဆေးရုံတက်ရသည့်အတွက် ညစောင့်အဖြစ်ပင် ခရမ်းပြာရဲ့ မိဘတွေက ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ တကယ့်ကို ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းတဲ့သူတွေပါပဲ။ စုသဲ တကယ့်ကို အဖော်မဲ့ပြီး အားကိုးစရာရှာမတွေ့ ဖြစ်နေရတာမဟုတ်လား။ ခရမ်းပြာသာ မရှိလျှင် တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်လို့တာကိုးရမှန်းပင် သိမှာမဟုတ်တော့။

စုသဲတစ်ယောက် အတွေးလေးနှင့်အတူ ပင့်သက်မျှင်းမျှင်းလေး ခိုးဖို့ကိစ္စသည်။

လူနာတင်ခုတင်လေးထက်တွင် လဲလျောင်းနေသော အမေမျက်နှာဆီ ငုံ့စိုက်ကြည့်မိ၏။ သူမမျက်ဝန်းအိမ်ထဲ မျက်ရည်လေး

များက ဝေဝဲလာပြန်သည်။

ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနှင့် ဖူးရောင်နေသော အမေမျက်နှာကိုကြည့်ကာ သနားစိတ်နှင့်အတူ ဝမ်းနည်းရပြန်သည်။

“စုသဲ”

“ခရမ်းရယ်”

စုသဲတစ်ယောက် ခရမ်းပြာကိုဖက်ပြီး အသံတိတ် ကြိတ်ခိုမိပြန်ပါသည်။ အားပေးနှစ်သိမ့်စကားတွေနဲ့ ချောသူက ခရမ်းပြာပါပဲ။

ထိုညက...

ခရမ်းပြာနှင့်အတူ လူနာစောင့်ထိုင်ခုံလေးတွင် နှစ်ဦးသားဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်ပြီး တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ အိပ်ရင်းနှင့် အမေကို စောင့်ခဲ့ကြသည်။

ဆေးအရှိန်ကြောင့်ထင်ပါရဲ့။

အမေကလည်း နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ပင် အိပ်မောကျလို့။

◆ ◆ ◆

အခန်း (၃)

စုသဲရဲ့ဆွေမျိုးတွေ ရောက်လာကြပြီမို့ ခရမ်းပြာအိမ်ပြန်ဖို့ ပြင်မိသည်။ ဘာပဲပြောပြော စုသဲမှာ အခုလိုအဖော်တွေ ရောက်လာ သည့်အတွက်တော့ အားရှိစရာပါပဲ။

အန်တီရီရီစုကလည်း အားလုံးကို မှတ်မိနေသည်လေ။ ရရှိထားသည့် ဒဏ်ရာကြောင့်သာ မထနိုင်သေးတာ။ သူ့ကို စကား ပြောလျှင်တော့ ခပ်တိုးတိုးလေး ပြန်ပြောနိုင်၏။

အခြေအနေက စိတ်ချရတာမို့ ခရမ်းပြာ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ဖို့သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ညက အိပ်ရေးပျက်ထားသော ဒဏ်ကြောင့် လူက နုံးခွေခွေဖြစ်ချင်နေ၏။ စုသဲရှေ့မှာသာ ဟန်ဆောင်နေရတာ သူမအတော်ကလေး ပင်ပန်းနေချေပြီ။

ထို့ကြောင့်...

စုသဲကို သူမပြန်တော့မည်ဟု ခွင့်တောင်းကာ ဆေးရုံက

မြတ်နိုးမှုနဲ့သက်ဆုံးတိုင်

၂၇

နေ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ စုသဲက လိုက်ဖို့မယ်တော့ ပြောပါရဲ့။ ခရမ်းပြာက ဇွတ်အတင်းပင် ငြင်းဆန်ခဲ့တာပါ။ အန်တီ ရီရီခနဲနားမှာ စုသဲမရှိလို့မှ မဖြစ်တာပဲလေ။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက် တည်းပဲ အိမ်ကို ပြန်ဖို့ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

သူမကားလေးကို မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်၏။

ကားလေးကို ဂရုတစိုက်မောင်းကာ ဆေးရုံဝင်းကြီးထဲက နေ ထွက်ဖို့အလုပ် ကားရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျောပေးကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်နေသော လူတစ်ယောက်ကြောင့် သူမစိတ် တွေ အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားသွားရ၏။

ကားလေးကို ခပ်ဖြေးဖြေးမောင်းကာ လမ်းလျှောက်နေ သော သူ့ဆီ ဘေးချင်းယှဉ်နိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်၏။

သူ့အနားရောက်တော့ ကားလေးကိုမရပ်ဘဲ ဘီးလိုမ့်ရုံ သာ မောင်းပြီး မျက်နှာကို ဘေးဘက်သို့ လှည့်စောင်းကာ...

“ဒေါက်တာ”

သူမခေါ်သံကြောင့် သူလှည့်ကြည့်တော့ အားတက်သွား ရသည်။

ခရမ်းပြာ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။

ဘာတွေလုပ်မိနေပြီလဲ မစဉ်းစားနိုင်။

စိမ်းပြာရောင်ရှုပ်အင်္ကျီမြောင်နှင့် ပုဆိုးစိမ်းပုတ်ပုတ်

ကွက်စိပ်လေးကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသော အရိပ်လေးဆီ သူမ
စိတ်တွေ စုပုံကျရောက်နေရသည်။

“ဒေါက်တာ”

ထိုအရိပ်လေးရှေ့ရောက်တော့ သူမအပြီးနုနုလေးတွေနှင့်
ခပ်တိုးတိုးခေါ်မိပြန်ပါ၏။

ခေါ်သံကြောင့် သူက ဖျတ်ခနဲ ခရမ်းပြာဆီကြည့်သည်။

“ဒေါက်တာ ခရမ်းက ယာဉ်တိုက်မှုနဲ့ ဆေးရုံတင်ရတဲ့
ဒေါ်ရီရီစုဆွေမျိုးပါ”

“ဪ”

ဒီတော့မှ...

သူမကို မှတ်မိသွားဟန်ရှိသော သူက ခေါင်းတစ်ချက်
ညိတ်ပြ၏။ ခရမ်းပြာရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခနဲမြန်နေရသည်။
လမ်းသွားလမ်းလာလူတွေက များနေတာမို့ သူမအဖြစ်ကို သူမ
လည်း ရှက်ရွံ့နေမိသလိုလို။

သို့သော်...

စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး ရောက်အောင်သွားခဲ့ပြီးပြီမို့ နောင်တရ
မနေချင်တော့ပါ။ ကိုယ်ပိုင်ကားမောင်းလာသော သူမအတွက်
တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာလျှောက်နေသော သူ့ကို မြင်ရတာ
ကိုတော့ ဘယ်လိုမှပင် မလိုလားနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

“ဒေါက်တာ...ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲဟင်၊ အဆင်ပြေမယ်ဆို
ရင် ခရမ်းကားနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ခရမ်း လိုက်ပို့ပေးပါရစေ”

သူ မျက်ခုံးနှစ်ခု ဆတ်ခနဲကြုံတက်သွား၏။ သူမရဲ့ဖိတ်
ခေါ်မှုအတွက်လည်း အံ့သြနေဟန်ရှိသည်။ သူမမျက်နှာဆီလည်း
စေ့စေ့ကြည့်၏။

“ခရမ်းကို အားမနာပါနဲ့ ဒေါက်တာ”

သူ့စိတ်တွေ မရှုပ်ထွေးစေလို၍ သူမစိတ်ပြေအောင်
လမ်းဖွင့်ပေးမိသည်။

“နေပါစေ၊ ကိုယ့်ကားငှားပြီးပြန်မှာပါ”

သူ့အသံက ညင်သာသော်လည်း ပြတ်တော့ပြတ်သား၏။

ခရမ်းရဲ့တောင်းဆိုမှုကို ပညာသားပါပါနှင့် ငြင်းပယ်ခဲ့
သည်။ ခရမ်းတစ်ချက် ပြုံးလိုက်မိ၏။ အစပျိုးကတည်းက အဆွေ
ပေးဖို့ စိတ်မကူးခဲ့သော သူမအကြောင်းကို သူမသာလျှင် အသိဆုံး
ပဲလေ။

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ ဒေါက်တာ၊ ခရမ်း လိုက်ပို့
ပေးမယ်လို့၊ ကားဘာဖြစ်လို့ ငှားတော့မလဲ ဒေါက်တာ၊ ခရမ်း
လည်း အိမ်ပြန်တော့မှာပဲဟာ၊ ဒေါက်တာအတွက် အဆင်ပြေအောင်
လိုက်ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်”

သူ အနည်းငယ် စဉ်းစားသလိုရှိ၏။

“ကိုယ်က ကျောက်မြောင်းကိုသွားမှာ”

“အဆင်သင့်တာပေါ့ ဒေါက်တာ၊ ခရမ်းက သယံဇာတကွမ်း
ဝေယန္တရဘက်ပြန်မှာ၊ လိုက်ခဲ့ပါဒေါက်တာ”

သူမဘက်က အလျှော့မပေးစတမ်းခေါ်တော့ သူမျက်နှာ
က စိတ်ကျဉ်းကြပ်သွားသလို မှုန်တေသွား၏။ အလိုက်ကမ်းဆိုး
မသိ ဇွတ်တရွတ်ခေါ်နေသော သူမကိုလည်း စိတ်ပျက်နေဟန်ရှိ
သည်။

ခရမ်းကတော့ အေးဆေးပဲ။

သူက အခုလိုစိတ်ရှုပ်နေတဲ့ပုံစံလေးနှင့်လည်း ကြည့်လို
ကောင်းနေတာပဲမဟုတ်လား။ ခရမ်းကို ဘယ်လိုပဲထင်ထင် ခရမ်း
ဂရုမစိုက်ပေါင်။ အဓိက ခရမ်းရဲ့ကားပေါ် သူတက်လာရေးပါပဲ။
စိတ်ပါလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မတတ်သာလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် သူလိုက်လာလျှင်ပဲ
ကျေနပ်ပါသည်။

“ကောင်းပြီလေ...ကားငှားရမယ့်အတူတူ မင်းကားကို
ငှားစီးတယ်ပဲ သတ်မှတ်ရအောင်ပေါ့”

“အိုကေ...ဒေါက်တာ”

သူ စိတ်ဖြေသိမ့်နိုင်အောင် အလကားမစီးချင်၍ ပိုက်ဆံ
ပေးမည်ဆိုခြင်းကို ကြည်ဖြူစွာပင် ခရမ်းပြာ လက်ခံလိုက်သည်။

သူမ အစကတည်းက ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားလေ။

သူလိုက်ပါလာလျှင်ပဲ ကျေနပ်ပြီလို့။

ပိုက်ဆံပေး၍ပဲစီးစီး၊ အလကားပဲလမ်းကြိုလိုက်လိုက်
ခရမ်းပြာရဲ့ နံဘေးမှာ ဒေါက်တာကြယ်စင်ရှိလျှင်ပဲရပြီ။

ကားကို ရှေ့ကနေ ပတ်လျှောက်ကာ တစ်ဘက်ခြမ်းမှ
ကားတံခါးလေးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်၏။ ခရမ်းပြာ သူ့ကိုပဲ
ခပ်စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ကားထဲရောက်လို့ အားလုံး
နေသားကျပြီဆိုမှ သူမကားလေးကို ဆေးရုံဝင်းထဲမှ မောင်းထွက်ခဲ့
လိုက်သည်။

ကားလေးကို ဂရုတစိုက်မောင်းနေရင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်စွာရှိနေသော အခြေအနေကို စတင်ဖြိုခွင်းမိသူက ခရမ်းပြာ
ပါပဲ။

“ဒေါက်တာတို့အလုပ်ကလည်း တော်တော်ပင်ပန်းတာပဲ
နော်၊ တစ်ချိန်လုံးနီးပါး မတ်တပ်ရပ်နေရတာများလိုက်တာ၊ ညကျွတ်
ကျတော့ အိပ်ရေးပါပျက်ရပြန်ရော စိတ်ညစ်စရာကြီး”

သူမစကားကြောင့် သူ့နှုတ်ခမ်းတွန့်ခနဲ ပြုံး၏။ သူမျက်ဝန်း
တွေက သူမဘက် စောင်းငဲ့ကြည့်လာသည်။ ပြီးနောက် ချက်ချင်း
ပင် ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွား၏။

ခရမ်းပြာကိုလည်း သူဘာစကားမှ ပြန်မပြောချေ။

ဒါကိုတော့ ခရမ်းပြာ မနစ်သက်ချင်။ လူနာရှင်တိုင်းကို

လူနာနဲ့ပတ်သက်သည့် မှာကြားမှုများကို ဂရုတစိုက်မှာကြားနေတတ်သောသူက သူမကိုကျတော့ ပြန်စကားပြောရမှာ တွန့်တိုနေ၏။

“ဒေါက်တာ”

“.....”

အရှေ့ကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ ခေါ်သံကြောင့် သူမဆီ စောင်းငဲ့ကြည့်ပြန်၏။ ထိုမျက်ဝန်းအကြည့်မှာ ဘာအငွေ့အသက်မှ မပါ။ ပကတိ တည်တည်ကြည်ကြည်ဖြစ်သည်။

“တစ်လမှာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက် နိုက်ဂျူတီကျလဲဟင်”

“ဘာလုပ်မလို့မေးတာလဲ”

“ဗဟုသုတဖြစ်အောင် သိချင်တာပါ။”

သူမစကားတွေ တမင်ဖောင်ဖွဲ့နေမှန်း သူရိပ်မိဟန်ရှိ၏။ အနည်းငယ် စိတ်ပျက်နေသလိုပင်။ စကားမပြောချင်တဲ့သူမကမှ စကားသံလေး မထွက်ထွက်အောင် ဇွတ်အတင်းလုပ်ယူနေရတာ တကယ့်ကို ရင်မောစရာပါပဲ။ မေးသူကသာမေးတာ ဖြေသူကမရှိ။

“ဒေါက်တာ”

သူမထူးချေ။

သူ့ဘက်စောင်းငဲ့ကြည့်တော့ မျက်လုံးတွေ တင်းတင်းမှိတ်ကာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ဟွန်း...။

ကြီးကျယ်လိုက်တဲ့ဆရာဝန်။

ဒါလေးမေးတာတောင် မဖြေချင်ဘူး။

ခရမ်းပြာရဲ့ နှုတ်ခမ်းအိအိလေးတွေ တွန့်ခနဲ ပြုံးသွားရသည်။ သူမကို ဒီလိုပုံစံမျိုး ဆက်ဆံခြင်းအပေါ် ဘာကြောင့်များ စိတ်မနာနိုင်ပါလိမ့်။ သူမကိုယ်သူမလည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ပါ။ သူမစကားကြောရှည်မှာစိုးပြီး တမင်အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်ပစ်လိုက်သော ဒေါက်တာကြယ်စင်ဆိုတဲ့ လူကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းမောလေးသာ ကြိတ်ရှိုက်ပြီး ကားလေးကိုသာ ဂရုတစိုက် မောင်းနေမိတော့သည်။

အထင်များသေးသွားမလား။

ကားပေါ် မရမကခေါ်ခဲ့မိတဲ့ သူမလုပ်ရပ်ကို သူ အထင်အမြင်တစ်မျိုးတော့ လွဲမှားနိုင်ပါသည်။

သို့သော်...

ခရမ်းပြာ မတတ်နိုင်ပါ။

သူ အခုလိုလိုက်ပါလာခြင်းကိုပဲ သူမက စိတ်ချမ်းသာနေတာမဟုတ်လား။ အရေးကြီးတာ ကိုယ့်စိတ်တွေ ပျော်ရွှင်ရဖို့ပဲလေ။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုထင်ထင် အရေးမစိုက်ချင်ပါဘူး။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုအဆိုးအကောင်းတွေကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ

ခံယူချင်မိသည်။

အချစ်လား။

ခရမ်းပြာ ချစ်တတ်သွားတာလား။

အဲဒါတော့ သူမ အသေအချာမသိ။

လောလောဆယ်မှာတော့ ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်ခုန်မြန်နေခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးလေးတွေ မှေးမှိတ်ကာ လိုက်ပါလာသော ဒေါက်တာကြယ်စင်ဆိုတဲ့သူကို ခိုးခိုးကြည့်ပြီး ကြည်နူးစွာပင် သူမနှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက ပြုံးနေမိသည်လေ။

ကားလေးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် တာမွေလမ်းမကြီးထက် ရောက်လာ၏။ သူက ကျောက်မြောင်းထဲကို သွားမှာဆိုတော့ သူ့ကိုနှိုးရတော့မည်။

“ဒေါက်တာ”

“ဒေါက်တာ”

“ဟင်”

မြတ်စွာဘုရား။

သူတကယ်ပဲ အိပ်ပျော်နေတာပါလား။

သူမနှိုးလိုက်သံကြောင့် ဖျတ်ခနဲပွင့်သွားတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေက သူမနဲ့ စကားမပြောချင်လို့ ဟန်ဆောင်နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ တကယ်ပဲ ပင်ပန်းလွန်း၍ အိပ်ပျော်သွားတဲ့ မျက်ဝန်းတွေပါပဲ။

ခရမ်းပြာ...

နှိုးမိတာကိုပင် အားနာသွားရသည်။

“ကျောက်မြောင်း ဘယ်လမ်းလဲဟင်”

“ဪ...မရှင်လမ်း၊ သတိပဋ္ဌာန်လမ်းကနေဝင်လိုက်”

သူပြောသည့်အတိုင်းပင် ကားလေးကို ကားပွဲစားတန်းဟု ခေါ်သော သတိပဋ္ဌာန်လမ်းမကြီးထဲသို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

“ရှေ့ဆုံးက ညာဘက်လမ်းထဲကွေ့လိုက်”

လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း ညာဘက်လမ်းမထဲ ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

“တည့်တည့်ပဲမောင်း”

ဒီတစ်ခါတော့ စကားမပြောချင်တဲ့သူက ဂရုတစိုက် လမ်းညွှန်လိုပါလား။ ကြည့်ရတာ သူ့အိမ်ကိုပြန်မပို့မှာ စိတ်ပူနေသည့်အသွင်ပါ။

“ဟေ့...ရပ်...ရပ် ဒီမှာပဲရပ်တော့”

သူ့အသံကြောင့် အတွေးလေးနှင့် နှစ်မျောနေသည့် ခရမ်းပြာ ကားကို လမ်းဘေးချမောင်းကာ ဘရိတ်လေးကို ဖြေးညှင်းစွာပင် နင်းပြီး ကားကိုရပ်လိုက်သည်။

သူက...

အထုပ်အပိုးကိုရော၊ လွက်ကိုင်အိတ်ကိုပါ သေချာ

လက်တစ်ဖက်ကကိုင်ပြီး လက်တစ်ဖက်က သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံကို ထုတ်ယူနေသည်။ တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက် သူ့လက်ထဲပါလာတော့ သူမဆီကမ်းပေး၏။

“ရော့”

စိမ်းသက်သောဆက်ဆံမှုကြောင့် ခရမ်းပြာရင်လေးထဲ နင့်ခနဲလည်းမျက်သွားရသည်။ သူ့မျက်နှာဆီလည်း သိမ်ငယ်စွာ ငေးကြည့်မိ၏။

“ဟိတ်...ရော့လေ၊ မင်းကားကို ငှားစီးလာတာ ပိုက်ဆံ မယူဘူးလား”

သူ့လေသံက မာဆတ်ဆတ်။

ကားပေါ်စတက်လာကတည်းက သူမရဲ့ကားကို အငှား တက္ကစီအဖြစ်ပဲ သူက သတ်မှတ်ထားခဲ့တာလေ။ ဒီတော့ လိုရာ ခရီးကို ရောက်ပြီဆိုတော့ ပို့ဆောင်ပေးခ ပေးချေတော့မပေါ့။

သူမ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်သည်။

ဒီတော့မှ စိတ်လုံခြုံသွားဟန်ရှိသော သူက ကားပေါ်က နေဆင်း၏။ ကားတံခါးကို သေချာပင်ပြန်ပိတ်ပေးသည်။

“ဒေါက်တာ ကြယ်စင်”

“ဟင်”

သူ့နာမည်ကို တိတိကျကျခေါ်လိုက်တဲ့ အသံကြောင့်

အံ့သြမှင်သက်သလို သူမဆီလှမ်းကြည့်သည်။

“နောက်တစ်ခါကျရင်လည်း အခုလိုပဲ ကားငှားစီးနိုင် ပါတယ်၊ ဈေးနှုန်းချိုသာစွာနဲ့ပဲ ခရမ်းပြာ ပို့ဆောင်ပေးပါ့မယ် ဒေါက်တာကြယ်စင်၊ ကဲ ခရမ်းပြာ သွားပြီ”

ပြောပြီးတာနှင့် ကားလေးကို နေရာကနေ ဝေါခနဲနေ အောင်ပင် မောင်းထွက်ပစ်လိုက်သည်။

ဘာကြောင့်လဲ။

ရင်တစ်ခုလုံး နာကျင်စွာခံစားနေရ၏။

မျက်ဝန်းအိမ်လေးထဲမှာလည်း မျက်ရည်စက ချော့တက်

လို့။

အခန်း (၄)

“ခရမ်းရယ်...နင်ကလည်း ပျောက်ချက်သားကောင်းနေလို့တာ၊ အမေ ဆေးရုံကဆင်းလို့ အိမ်ရောက်တာ ဆယ်ရက်လောက်တောင်ရှိနေပြီ၊ အခုမှပဲပေါ်လာတော့တယ်”

“ငါ သင်တန်းတက်နေလို့ပါ စုသဲရာ”

ခရမ်းပြာ တကယ်ပဲ သင်တန်းတွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေရတာပါ။ စုသဲဆီ မရောက်နိုင်ပေမယ့် စုသဲအမေရဲ့ အခြေအနေကိုတော့ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး မေးတတ်ပါသည်။ စုသဲအမေက ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံကြောဌာနကနေ အရိုးအကြောဘက်ဆိုင်ရာ အဆောင်ကို ပြောင်းလိုက်ပြီဆိုသည့်သတင်းကို သူမ ကြားခွင့်ရခဲ့၏။

ခရမ်းပြာ နည်းနည်းတော့ စိတ်လေသွားမိသည်။ သူမ တင်နေတာက ဦးနှောက်နဲ့အာရုံကြောဌာနမှာပဲလို့လေ။ သူမသွားဖို့

မြတ်နိုးမှုနဲ့သက်ဆုံးတိုင်

၃၉

ကြိုးစားလိုက်တိုင်း အမေရဲ့ ခိုင်းစေမှုတွေနှင့် မအားလပ်ခဲ့ရ။ ဒေါက်တာကြယ်စင်ဆိုတဲ့ သူ့ကိုလည်း နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဆုံချင်သေးသည်။ ကားခအဖြစ် သူပေးသွားသော ငွေတစ်ထောင်တန် လေးနှစ်ရွက်ကိုကြည့်မိတိုင်း အလှမ်းဝေးကွာလွန်းလှသော သူမရဲ့ အဖြစ်ကြောင့် ရင်နှင့်ရပြန်သည်။

သင်တန်းချိန်တွေရော အိမ်အလုပ်တွေနှင့်ရော ရှုပ်ထွေးနေသည့်အတွက် ဆေးရုံကို မသွားဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ကိုသတိရသောစိတ်နှင့် သူနေသော ကျောက်မြောင်းတိုက်ခန်း အထပ်မြင့်ကြီးရှေ့မယောင်မလည်နှင့် ကားဖြတ်မောင်းကာ ကြည့်မိသည်။

သူနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံခဲ့ရခြင်းတစ်ခါမျှ မရှိချေ။

ဘယ်အထပ်မှာ သူနေမှန်းလည်းမသိ။

ထိုတိုက်ခန်းထဲမှာ ဘယ်လိုမိသားစုဝင်အဖြစ်နဲ့ သူရှိနေမှန်းလည်း မသိပါ။ သို့သော် သူ့ကိုတော့ သူမ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မြင်တွေ့ချင်ပါသည်။ အောက်ဆုံးမြေညီထပ်မှာ စပ်စုဖို့ကျပြန်တော့လည်း မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မာနနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာက လက်မခံပြန်တာကြောင့် စိတ်လျှော့ကာပင် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့ရသည် ချည်းပင်။

ဒီအဖြစ်တွေကို သူကသိပါ့မလား။

စိတ်မတည်ငြိမ်စွာ ပျာယာခတ်ချင်နေသည့် အဖြစ်ကို သူသာသိလျှင် ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချမှာသေချာပါသည်။ အေးစက်စိမ်းသက်သော သူ့အသွင်က အကောင်းဆုံးသော သက်သေတစ်ခုပဲ မဟုတ်ပါလား။

တစ်ခါတလေ သူမကိုယ်သူမလည်း ဒေါသဖြစ်မိပါသည်။

ဘာကြောင့်များ အခုလောက်ထိ သူ့ကိုမှ တွယ်ငြိနေမိရသလဲဆိုတာကိုပေါ့။ မေးခွန်းတိုင်းမှာ အဖြေမရှိတဲ့ ပြဿနာက သူမအတွက်တော့ အဆိုးဝါးဆုံးပါပဲ။

“ခရမ်း”

“ဟင်”

“နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား ခရမ်း၊ နင့်ကြည့်ရတာ ဝိုင်တိဝိုင်တိုင်နဲ့ အားမရှိသလိုပဲ”

“စုသဲ”

“ပြော”

“ငါနေမကောင်းဘူး”

“ဟင်”

“ငါနှလုံးသားလေး အပူချိန်တွေ မြင့်တက်နေတယ် စုသဲ

ရယ်”

“မြတ်စွာဘုရား”

“ငါလေ”

“အင်း”

“သူ့ကို အခုချိန်ထိ သတိရနေတုန်းပဲဟာ”

“ဟဲ့...နေ...နေပါဦး၊ စကားကလည်း အဆက်အစပ်မရှိလိုက်တာ၊ နင်က ဘယ်သူ့ကိုသတိရပြီး နင့်ရင်ထဲက နှလုံးသားတွေ ပျားချင်နေရတာလဲ၊ ကြည့်စမ်း ခရမ်းစုတ် နင့်နဲ့ငါမတွေ့ရတာ တစ်လတောင်မပြည့်သေးဘူးနော်၊ နင်ဘာတွေပြောင်းလဲနေပြီလဲ ခရမ်း၊ ပြောစမ်းပါဦးဟယ်၊ ငါရင်တွေထိတ်လိုက်တာ ခရမ်းရယ်”

ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ မေးသူက စုသဲ။

မျက်နှာနုနုလေးမှာ ဆွေးမြေ့ကြွေ့ရိပ်လေးတွေနဲ့ အဆွေးကြီးဆွေးနေတဲ့ သူငယ်ချင်းမလေး ခရမ်းပြာကိုကြည့်ပြီး စိတ်ချလက်ချ မနေနိုင်တော့ဘူးလေ။

ခရမ်းအကြောင်းကို အနီးကပ် ခင်မင်ရင်းနှီးနေတဲ့ စုသဲက အသိဆုံးပါပဲ။

ရည်းစားဆို မူး၍ပင်ရှုစရာမရှိတဲ့ ကောင်မလေး။

ဒါကလည်း...

ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်နေ၍ မဟုတ်ပါ။ ရတာမလိုဆိုသည့် စကားအတိုင်း သူမအနားကပ်လာ တတ်သည့် ဘယ်လိုကောင်လေးမျိုးကိုမှ စိတ်မဝင်စား၍ ခါထုတ် ပြီး သီးသီးသန့်သန့်ကလေး နေတတ်ခဲ့သော စိတ်ဓာတ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

ခရမ်း ဝါသနာပါတာက ဝတ်မယ်၊ စားမယ်၊ ပျော်မယ်၊ ပါးမယ်၊ သင်တန်းတွေတစ်ခုပြီးတစ်ခု တက်မယ်။ ကားတစ်စီးနဲ့ အပြင်လျှောက်ထွက်နေပေမယ့် လူကြီးမိဘတွေ စိတ်ပူပန်စေမယ့် ဘယ်လိုအရာမျိုးကိုမှ ခရမ်းက မကျူးလွန်တတ်ချေ။

ခုတော့...

ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းမလေးက ပြောင်းလဲနေချေ ပြီ။

တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးသော နှလုံးသားရေးရာ စကားတွေ ကို ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ကလေး ပြောလာခဲ့၏။

စုသဲ ရင်ပူရပြီ။

“စုသဲ”

“ပြော...ခရမ်း”

“နင့်မှာ ဘော(စ်)ဘောရိုက်တံရှိလား”

“ဟဲ့...ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါ့ခေါင်းကို ရိုက်ခိုင်းမလို့”

“ခရမ်းပြာ”

စုသဲရဲ့အသံလေးက ကျယ်လောင်သွားသလို မျက်လုံးကြီး တွေကလည်း ပြူးဝိုင်းလို့။ စုသဲကိုကြည့်ပြီး ခရမ်း ရယ်ချင်သွားရ သည်။ သို့ပေမယ့် ဟန်ဆောင်ပြီးလေးပင် ပြုံးဖို့အင်အားမရှိစွာ သူမ မျက်နှာနုနုလေးက နှမ်းလျှမှုလေးတွေနှင့် ငေးခိုင်းလို့နေ၏။

“နင့်ကို ငါစိတ်ပူလာပြီနော်၊ ခရမ်း ပြောစမ်း နင်ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

“စုသဲ”

“ပြောလေ”

“ငါလေ”

“ပြောပါဆိုမှပဲဟာ၊ စကားကိုတွေ့နေသေးတယ်”

“ခေါင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်းထိခိုက်ခံပြီး ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံ ကြောဆောင်ကို တက်ချင်တယ်စုသဲရယ်၊ ဒါမှ ငါ သူနဲ့ နောက် တစ်ကြိမ်ထပ်ဆုံရမှာဟ”

“နေ...နေပါဦး သူဆိုတာက”

“ဒေါက်တာကြယ်စင်လေ”

“အမလေး”

ဒီတစ်ခါတော့...

အထိတ်တလန့်အော်ကာ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး အပြုံးရိပ်
တွေနဲ့ ပြည့်နှက်သွားသူက စုသဲပဲဖြစ်သည်။

“နင်ဘာရယ်တာလဲ၊ ငါတကယ်ကြွေသွားတာဟ”

“ဟင်း...ဟင်း”

“စုသဲနော်...မရယ်နဲ့ဟာ၊ နင်ရယ်တော့ ငါ့ရဲ့ခံစားနေရ
တဲ့ အရသာလေးပျက်တယ်ဟ”

“မဟုတ်ပါဘူး...ခရမ်းရော၊ နင်နဲ့ငါ အတူတူဘာကြောင့်
အခုလောက်ထိ တွဲဖြစ်ရသလဲဆိုတဲ့အချက်ကို ထင်းထင်းမြင်မြင်
သိသွားလို့ ရယ်ချင်တာပါ”

“ဘာဆိုလဲ၊ အခုကိစ္စနဲ့ နင်ပြောတာ တခြားစီပဲစုသဲ”

“ခရမ်း”

“ပြော”

“လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်ချင်းတူမှ အတွဲညီ
တယ်ဆိုတာ နင်လက်ခံလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ငါလည်းလေ”

“အင်း”

“အမေကသာ ဆေးရုံတက်နေရတာ ဒေါက်တာ
ကြယ်စင်ကို တွေ့ပြီးချိန်ကစပြီး စွဲလမ်းလွန်းလို့ ဦးနှောက်နဲ့အာရုံ
ကြောဌာနမှတောင့် တစ်သက်လုံးတက်ချင်နေတော့တာပဲ အဟီး
ဟီး”

“အစုတ်ပလုပ်မ စုသဲ”

“ငါတကယ်ပြောတာ ခရမ်း၊ ဒါကြောင့်လည်း ငါ့သူငယ်
ချင်းဖြစ်တဲ့ နင်က ကြွေတယ်ဆိုတော့ ငါနဲ့စိတ်ချင်းတိုက်ဆိုင်နေ
တယ်ဆိုပြီး ရယ်ချင်တာပေါ့၊ ဟီး...ဟီး”

စုသဲက ရယ်နေပေမယ့် ငိုချင်ရသူက ခရမ်းပြာပါပဲ။

လူတစ်ယောက်တည်းကိုမှ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က
ပြိုင်တူစိတ်ဝင်စားသွားမိသည့် အဖြစ်က စဉ်းစားကြည့်လျှင် ယုံနိုင်
စရာပင်မရှိချေ။

“စုသဲနော်...သူကငါ့လူ”

“အရူးမ ခရမ်း၊ နင်က လူနာချင်းအတူတူ ကြုံတင်
ဘုတ်ကင်လုပ်နေသေးတယ်၊ ငါက နင့်ကို အလကားစတာပါဟာ
သူ့ရဲ့တည်ကြည်မှုနဲ့ ရုပ်ရည်ကြောင့် သတိထားကြည့်မိတယ်ဆိုရုံ

လောက်ပါ။ နှင့်လို အသည်းရောအသန်တော့ ဖြစ်မနေဘူးခရမ်း”

စုသဲစကားကြောင့် ခရမ်းပြာရဲ့မျက်နှာလေးက ဝင်းခနဲ လက်သွား၏။

“နင်တကယ်ပြောတာနော် စုသဲ၊ သူ့ကိုမလုဘူးဆိုတာ”

“အမလေး...သူက ဝေခြမ်းရေးလုပ်နေသေးတယ်၊ မုန့်ဆီ ကြော်က ဘယ်နားနေမှန်းမသိဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနာနဲ့ တည့်ပါ့မလား စဉ်းစားနေတယ်၊ သွားပြီ ခရမ်း နင်ကတော့ တကယ့်ကို ဆေးမမီ တော့တာပဲ”

“ငါ...အဲဒီလောက်တောင်ဖြစ်နေပြီဟ”

“ဒါဆို နင့်ကို ဆေးရုံပို့မှဖြစ်တော့မယ် ခရမ်း”

“ဘာလဲ...ဦးနှောက်နဲ့အာရုံကြောကိုလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံ ရွာသာကြီးမှာ ရှိတယ်ခရမ်း”

“သေလိုက်”

ခရမ်းပြာ မျက်စောင်းဒိုင်းခနဲထိုးတော့ စုသဲက အသံကျယ် ကြီးနှင့် အော်ရယ်တော့သည်။ စုသဲကိုကြည့်ပြီး ခရမ်းပြာလည်း မနေနိုင်တော့။ သူမနှင့်နည်းတူပင် လိုက်ရယ်မိတော့၏။

“ခရမ်း”

“ပြော”

“ဒီတစ်ခါတော့ နင့်မျက်လုံးတွေကို ငါချိုးကျူးသွားပြီ”

“ဘယ်လို”

“ဒေါက်တာကြယ်စင်လိုလူမျိုးကိုမှ ရွေးချယ်ခဲ့လို့လေ၊ အခုခေတ်အမြင်မှာတော့ သူပုံစံက သိပ်ပြီး အဝင်ဝင်ကျမဟုတ်ပေ မယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ တည်ကြည်လေးနက်မှုနဲ့ လေးစား စရာတွေက သူ့ဆီမှာအပြည့်အဝ ရှိနေလို့လေ၊ ဒါကြောင့် ခေတ်ရှေ့ ကို တလန်လောက်ပြေးချင်နေတဲ့ နင်က အခုလို ကိုယ့်ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးလူမျိုးကို ရွေးချယ်ကြည့်နိုင်တဲ့ မျက်လုံးအမြင်ရှိနေ တာဆိုတော့ နင့်အတွက် စိတ်ချရပြီလေ ခရမ်း”

“ငါ...သူ့ကို တကယ်ပဲ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ စုသဲရဲ့၊ ဒါကြောင့်လည်း ငါ့ကားနဲ့မလိုက်လိုက်လာအောင် ဖွတ်အတင်းခေါ် တင်မိတာပေါ့”

“ဟဲ့...ဟဲ့ နေပါဦး...နေပါဦး၊ နင်နဲ့ သူကြားမှာ ဆင်ဆာမဲ့တွေက ရှိနေသေးတာပါလား၊ ငါ့ကို သေချာလည်းပြော စမ်းပါဦး ခရမ်းရယ်၊ နင်ကားပေါ် ဘယ်လိုခေါ်တင်ခဲ့လဲဆိုတာကို ငါသိပါရစေဦး”

ဒီတစ်ခါတော့...

ခရမ်းပြာ မသိုဝှက်စတမ်းပင် သူမကားကို ဒေါက်တာ ကြယ်စင် ကားငှားစီးဖြစ်ခဲ့ရသော အကြောင်းလေးအား သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ်ပင် ပြောပြမိသည်။

အားလုံးသိတော့မှ စုသဲက ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး စဉ်းစားနေသလိုရှိ၏။ ပြီးမှ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချကာ...

“ခရမ်း”

“ပြော...စုသဲ”

“သေချာတာတစ်ခုက သူ နင့်ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာပဲ ခရမ်း”

“စုသဲနော် ငါအားလျှော့အောင်မပြောနဲ့”

“အမှန်အတိုင်းပြောတာပဲဟာ”

“အမှန်တရားတိုင်းကို လက်ခံရမလား စုသဲ”

“မခံရဘူး”

“ဘာလဲဟ...နင်စကားကလည်း အမျိုးမျိုးပဲ”

ခရမ်းပြာ ခေါင်းလေးပင် စားချင်သွားရသည်။

“ငါပြောချင်တာက နင်က စိတ်ဝင်စားတယ်၊ သူက စိတ်မဝင်စားဘူး၊ နင်ကခံစားလိုရနေတယ် သူကမရဘူးပဲထားဦးဟာ၊ အရေးကြီးတာက သူ့စိတ်ချမ်းသာဖို့လား၊ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာ

အောင်နေဖို့လား၊ လူတွေ အသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ ခရမ်း၊ ကိုယ့်အတွက်ပဲလေ၊ ဒါကြောင့် သူ့ဘက်က ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးတာက နင်စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ရဖို့ပဲ မဟုတ်လား ခရမ်း၊ ပြီးတော့ နင်က လွတ်လပ်တဲ့ အပျိုတစ်ယောက်၊ အိမ်ထောင်သည်ကလွဲပြီး တယ်လိုယောက်ျားမျိုးကို မဆို ရင်ခုန်ခံစားခွင့်ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှေ့ဆက်တိုးနိုင်ဖို့သာ ကြိုးစားတော့ ခရမ်း၊ စုသဲ နင့်နောက်မှာ အမြဲတမ်း အားပေးဖော်အဖြစ်ရှိနေမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“အမလေး စုသဲရယ် နင်ပြောခဲ့သမျှစကားတွေထဲမှာ အခုလောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့စကား ဒီတစ်ခါပဲကြားရဖူးတယ်၊ ဟင်းဟင်း”

“အစုတ်ပလုတ်မ ခရမ်း၊ အားလည်းပေးရသေးတယ်လူကိုဖဲ့ချင်သေးတယ်၊ တော်ပြီး အားမပေးတော့ဘူး”

“ဆောရီး...ဆောရီး စုသဲရယ်၊ ငါကစတာပါ”

“ဟွန်း”

စုသဲက မျက်စောင်းထိုးတော့ စုသဲရဲ့မျက်နှာကို လက်ဝါးလေးနှစ်ဘက်နဲ့ ဖိညစ်ကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူစွာပင် ရယ်မောလိုက်မိပါတော့သည်။

အခန်း(၅)

“ခရမ်း...ဟိုရှေ့မှာ ဒေါက်တာကြယ်စင်မဟုတ်လား”
ဟင်။

စုခဲရဲ့ အလန်တကြားသတိပေးသံကြောင့် ခရမ်းပြာ
တစ်ယောက် စုခဲညွှန်ပြရာနေရာလေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
အမှန်တကယ်ပင် သူဖြစ်နေသည်။

“တစ်ခုခုလာဝယ်တာထင်တယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ချေးထဲ စုခဲနှင့်ခရမ်းပြာတို့ အဝတ်အထည်ဆိုင်
များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ကြနှင့် လျှောက်ကြည့်နေ
ခိုက် အရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ဖန်စီပစ္စည်းများရောင်းသော ဆိုင်ခန်း
လေးအတွင်းသို့ ဝင်သွားသော ဒေါက်တာကြယ်စင်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်မို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို

တစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်မိကြသည်။

ဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုသည့် သဘော။

ခရမ်းပြာ ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး ထိုဆိုင်လေးဘက်သို့
မေးလေးဆတ်ပြကာ လိုက်သွားဖို့ဟန်ပြင်တော့ စုခဲကလည်း သူမ
အကြံအစည်ကို ရိပ်မိကာ လိုက်ပါလာသည်။

တကယ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းမလေးပါပဲ။

ခရမ်းရဲ့ ရင်ထဲကခံစားချက်ကို ပါးစပ်ကနေ ဖွင့်ပြောစရာ
မလိုလောက်အောင်ပင် စုခဲက စာနာနားလည်လွန်းလှပါသည်။
စုခဲဆီ အသံတိတ် ကျေးဇူးတင်သည့်အကြည့်လေးနှင့် ကြည့်တော့
စုခဲက မျက်စောင်းလေး ဖျတ်ခနဲထိုး၏။

ခရမ်းပြာ သွားဖွေးဖွေးလေးတွေ ပေါ်သည့်အထိ ရယ်ပြ
မိသည်။ ဖန်စီအရောင်းဆိုင်ခန်းလေးဆီသို့ နှစ်ယောက်သား ဝင်လာ
ခဲ့ကြ၏။

ဆိုင်လေးထဲရောက်တော့ သူက နောက်ဆံ့ညှပ်ကလစ်
လေးတစ်ခုကိုကိုင်ကာ စေ့စေ့စိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့ရသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကိုလည်း သူ လုံးဝရရှိက်ကြည့်မနေချေ။
သူ့အာရုံစုစည်းမှုသည် လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ကျောက်ရောင်
စုံစီခြယ်ထားသော ဆံ့ညှပ်ကလစ်လေးဆီမှာသာ ကျရောက်နေခဲ့
သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့ကို မသိမသာလေး ခိုးကြည့်နေသော ခရမ်းပြာရင်ထဲ နင့်ခနဲ သည်းမျက်ကာ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် အတူ မျက်ရည်လေးများပင် ဝေဝေသွားရသည်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် ဘာမှမသက်ဆိုင်သော ဆံညပ်ကလစ်လေးကို သူက အမြတ်တနိုးနဲ့ ဝယ်ယူဖို့ကြိုးစားနေတာ မဟုတ်ပါလား။ ဒါဟာ ဘာသဘောကိုဆောင်နေတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေက မေးစရာမလိုတော့လောက်အောင်ပင် ရှင်းလင်းနေခဲ့သည်။

“ခရမ်း”

သူမလက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး သတိထားဖို့ အသိပေးသူက စုသဲရယ်ပါ။ သူမမျက်နှာလေးညှိုးလျှိုးပြီး မျက်ဝန်းအိမ်လေးထဲက မျက်ရည်စတွေကို မြင်လိုက်သည်ထင်ပါရဲ့ စုသဲတအားကို ထိတ်ပြာသွားတာလေ။

သူမ...

စုသဲကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ခရမ်းပြာ ဖန်စီပစ္စည်းလေးတွေကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဒါလေးကို ပါကင်ထုပ်ပေးမလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်အစ်ကို”

သူက...

ထိုကလစ်လေးကို ပါကင်ထုပ်ပေးဖို့ ဆိုင်ရှင်ကောင်မလေးကို မှာနေသည်။ သူ့အသံဩဇာလေးကို ခရမ်း အတိုင်းသားကြားနေရ၏။

“ခရမ်း...ငါတို့အပြင်ပြန်ထွက်ရအောင်”

သူမ ခေါင်းခါယမ်းကာ ငြင်းမိသည်။ သူနဲ့အခုလို အပြင်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံတွေ့ဖို့ဆိုတာ သိပ်ကိုခဲယဉ်းလွန်းတာ မဟုတ်လား။ ဒီအခြေအနေမျိုးလေးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံဖို့ထိ ခရမ်း မမိုက်မဲချင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...

သူ့အနားနားမှာ ရှိနေပါလားဆိုတဲ့ အသိကလေးနှင့်ပင် သူမရင်တစ်ခုလုံး ပြီးပြည့်စုံခြင်းအတိ ရှိနေတာ စုသဲ နားမလည်ရောသတဲ့လား။ ဒါနဲ့များတောင် ဆိုင်လေးထဲကနေ ပြန်ထွက်သွားဖို့ သတိပေးနေတာ ရင်နင့်စရာပါပဲ။

စုသဲရယ်။

နင်ဘာတွေစိုးထိတ်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်ဟာ။

ဒါပေမယ့်...

ငါဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးလေ စုသဲ။

ငါ့အာရုံတွေအကုန်လုံးက သူ့ဆီမှာပဲ စုပုံကျသွားတာကို

ငါမတားဆီးနိုင်ခဲ့ဘူး စုသဲရယ်။ အဲဒီအတွက် နင်အပြစ်တင်ချင်ရင်လည်း ငါ့ကိုတင်လိုက်စမ်းပါတော့ သူငယ်ချင်းရယ်။

“ခရမ်း”

“ဟင်”

“သူ...သူ နင့်ကိုတွေ့သွားပြီဟ”

“ဟင်”

ရင်ထဲဒိတ်ခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားရ၏။

“နင်လှည့်မကြည့်နဲ့နော် ခရမ်း၊ သူ နင့်ကို သတိထားကြည့်နေတယ်၊ သေချာတာကတော့ သူ နင့်ကို မှတ်မိနေတယ်ဆိုတာပဲ ခရမ်း”

စုသဲက ခပ်တိုးတိုးသတိပေးနေသည်။ သူမနောက်ကျောဘက်ကိုလည်း လှည့်မကြည့်ဖို့ မှာကြားနေ၏။ ခရမ်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာပင် သူမမျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိသော ခေါင်းစည်းကွင်းများ ချိတ်ထားသည့် သံတန်းသေးသေးလေးထဲမှ ခေါင်းစည်းကွင်းလှလှလေးတွေကို ဖြုတ်ယူကာကြည့်နေမိသည်။

“စုသဲ”

“ပြော”

“သူငါ့ကိုကြည့်နေတယ်လို့ နင်ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“မှန်ထဲကမြင်တာ”

အဲ...။

ဟုတ်သားပဲ။

စုသဲက နားကပ်အလှလေးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စမ်းဝတ်ကြည့်နေတာလေ။ သူမလက်ထဲမှာလည်း မှန်ဝိုင်းကို ကိုင်ထားသေးတာလေ။ သူမကိုယ်သူမ ကြည့်နေရင်း အနောက်ကျောဘက်မှာရှိနေတဲ့ ဒေါက်တာကြယ်စင်ကိုပါ သတိထားကြည့်နေတယ်ထင်ပါရဲ့။ တော်တော်လျင်တဲ့ စုသဲပဲ။ ဒီလိုမျိုးအကြံဉာဏ်ကောင်းက အရေးကြီးတော့လည်း ထွက်လာသားပဲလေ။

ခရမ်းပြာ ကျေးဇူးတင်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“အမျိုးသမီး အခုမှလူကိုလာပြီး ပြုံးပြီးပြမနေနဲ့၊ ရှင်ကို သူမှတ်မိတာအမှန်ပဲသိလား၊ နင်တော့ကံကောင်းပြီနဲ့တူတယ် ခရမ်းရေ၊ ဒီနေ့နေ့လယ်စာ ကျွေးဖို့သာပြင်ထားပေတော့ပဲ၊ ဟဲ...ဟဲ”

“ဟွန်း...ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်တာပေါ့ ခရမ်းရဲ့၊ နင့်အတွက် မှန်ထဲကတစ်ဆင့် အနောက်ဘက်က အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပေးနေရတာ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ပင်ပန်းရတယ်မှတ်လဲ၊ ငါသာမပြောရင် သူ နင့်ကို ဂရုတစိုက်လှမ်းကြည့်နေတယ်ဆိုတာ သိမှာတောင်

မဟုတ်ဘဲနဲ့များ”

ဒါတော့ စုသံပြောတာ ဟုတ်သည်။

စုသံသာမပြောလျှင် နောက်ကျောခိုင်းထားရတဲ့ သူမ
ဘာမှပင်သိမှာမဟုတ်ချေ။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ခရမ်း၊ နေ့လယ်စာကို နင်ရှင်းမှာလား၊
မရှင်းဘူးလား၊ မရှင်းဘူးဆိုရင်တော့ သူ့အရိပ်အကဲကို ဆက်မကြည့်
ပေးတော့ဘူးနော်”

“မကြည့်ပေးလည်းနေပေါ့၊ ငါ့ဘာသာပဲ မှန်ယူကြည့်
မယ်”

“အေး...အဲဒါဆိုရင်တော့ သူ့ခိုးလူမိပြီပဲ၊ အခုတောင်
မှန်ထဲကနေ သူ့ဆီကြည့်နေတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိသလောက်ရှိနေပြီထင်
တယ်၊ နောက်ဘက်ကို ကျောခိုင်းသွားပြီ”

“ဟင်”

ခရမ်းပြာမျက်နှာလေး ပန်းသွေးရောင်လေး ယှက်သန်း
သွားရ၏။ သူ့ရိပ်မိသွားပြီလားဆိုတဲ့ အသိကြောင့် ရင်မှာ လှုပ်လှုပ်
ရှားရှား။

“ခရမ်း”

“ဟင်”

“သူကတော့ထင်မှာပဲ၊ နင်က ငါ့ကိုမှန်ထဲကနေ ခိုးပြီး
သူ့ကိုအကဲခတ်ခိုင်းတယ်လို့လေ”

“ဒုက္ခပါပဲ စုသံရယ်၊ ရှက်စရာကြီး၊ ငါတော့ မျက်နှာပူ
လိုက်တာဟာ၊ နင်ကလည်း ဘာကြောင့်သွားပြီးကြည့်ရတာလဲ
စုသံရဲ့၊ အခုတော့ သူ့သတိထားမိသွားပြီပေါ့”

“အမလေး...အခုတော့ ငါ့အပြစ်ပေါ့ဟုတ်လား၊
စောစောတုန်းကတော့ မျက်နှာကြီးက မှီရတဲ့မျက်နှာကြီးနဲ့ တတ်
လည်းတတ်နိုင်တဲ့ ခရမ်းပြာပဲ”

ခရမ်းပြာ ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းလေးငုံ့ကာပင် ငြိမ်သက်
နေလိုက်မိသည်။

ရှက်လိုက်တာ။

ဒေါက်တာကြယ်စင်ကတော့ သူမကို အထင်သေးသွား
တော့မှာပဲ။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အဲဒီလောက်တောင် အမူအရာတွေ
ပျက်ကာ ပျက်ယာခတ်နေတာလေ။ ဆေးရုံမှာတုန်းကလည်း သူ
မလိုက်ချင်တာကို ကားပေါ် ဇွတ်အတင်းပင် သူမခေါ်ခဲ့ဖူးသည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါက်တာကြယ်စင်ရယ်။

ခရမ်းပြာ ရှင်ကို မြင်မြင်ချင်းရင်တွေတအားခုန်သွားရလို့

ပါ။

အဲဒါလေးကိုတော့ ခရမ်းပြာကို ရှင်နားလည်ပေးပါနော်။

ခရမ်းပြာတစ်ယောက် ရင်ထဲကနေ တိတ်တဆိတ်လေး
တောင်းပန်နေမိသည်။

“ခရမ်းပြာ”

“အမေ့”

အစော့လေးနှင့်ရှိနေဆဲ အနောက်ဘက်ဆီမှ ခေါ်သံကြားရ
လေးကြောင့် လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော ခေါင်းစည်းကွင်းလေးပင်
လွတ်ကျမတတ် ခရမ်းပြာ လန့်သွားရသည်။

သူမလှည့်ကြည့်တော့ ဒေါက်တာကြယ်စင်က အပြုံးနုနု
လေးတွေနဲ့ သူမကို ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်လို့။

“အဟဲ...ဒေါက်တာ”

သွားလေးတွေပေါ်အောင် ရယ်ပြရင်း ခရမ်းပြာ နှုတ်ဆက်
မိသည်။ ဖူးနေတဲ့ သူမမျက်နှာလေးမှာတော့ စိတ်မလုံမလဲမှုတွေ
နဲ့အတူ ပန်းသွေးရောင် ရှက်သွေးလေးများ ရဲတောက်လို့နေ၏။

“ခေါင်းစည်းကွင်းတွေ လာဝယ်တာလား ခရမ်းပြာ”

“ရှင်”

ဒီတော့မှ သူမလက်ထဲတွင် စောစောက ကိုင်ထားသော
ခေါင်းစည်းကွင်းကို သတိရကာ ခေါင်းလေးညှိတ်ပြမိသည်။

“လက်ထဲက ခေါင်းစည်းကွင်းလေးက လှသားပဲ”

သူမ သူပြောတော့မှပဲ ခေါင်းစည်းကွင်းလေးကို သေချာ
ကြည့်မိ၏။ ငွေမှင်ရောင် အနားကွပ်လေးပါသော ဆံပင်နောက်စည်း
သည့် ခေါင်းစည်းကွင်းလေးပါ။ သူက လှတယ်ဆိုတော့ ဒီခေါင်း
စည်းလေးကို သူမဝယ်ဖြစ်တော့မှာ သေချာပါသည်။

“မင်းဝယ်ပြီးပြီလား ခရမ်းပြာ”

“ဟို...ဟို ရှာနေတုန်းပဲရှိပါသေးတယ်၊ ပိုက်ဆံမရှင်းရ
သေးဘူး”

“ဪ”

သူက ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၏။ ဒီကနေ့မှ
စိတ်သဘောထားတွေ ကောင်းကာ သူမဆီ တကူးတက
လာနှုတ်ဆက်စကားပြောနေသော ဒေါက်တာကြယ်စင်ဆိုတဲ့ ဂ္ဗူကို
ကြည့်ပြီး ခရမ်းပြာမှာ တအံ့တဩလေး ဖြစ်နေရသည်။ စုသဲလည်း
ခရမ်းပြာတို့နှစ်ယောက်ကို နံ့နားကနေ အကဲခတ်ကြည့်ပြီး မျက်လုံး
လေးတွေပြူးလို့လေ။

“ခရမ်းပြာ”

“ရှင်”

“ဝယ်ပြီးရင် မင်းအိမ်ပြန်မှာလား”

“ရှင်...ဪ ဟုတ်”

“ဒါဆို အတော်ပဲ မင်းကို အကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်လို့ ခရမ်းပြာ”

“ဘာအကူအညီလဲ ဒေါက်တာ”

“ကျောက်မြောင်းက ကိုယ့်တိုက်ခန်းဆီကို ဒီပစ္စည်းလေးသွားပို့ပေးနိုင်မလား ခရမ်းပြာ၊ ဟိုတစ်ခါ မင်းလိုက်ပို့ခဲ့တဲ့ တိုက်တန်းရဲ့ ဒုတိယထပ် သုံးလွှာမြောက်ကိုပေါ့”

“အို...ပို့နိုင်တာပေါ့ ဒေါက်တာ”

သူမ ချက်ချင်းပဲ ဝမ်းသာအားရ လက်ခံလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာက ငွေလဝန်းလေးလို လင်းလက်ဖြာလို့။ သူတိုက်ခန်းကို သူမသွားပို့ပေးရမှာမို့ လုံးဝမူပြီးတောင် မငြင်းချင်။ သူကတော့ ခပ်ရိုးရိုးလေးတွေးမှာပေါ့။ ခရမ်းပြာရဲ့ အကြံအစည်ကိုမှ မသိတာ။

“ဒုတိယထပ် ညာဘက်အခန်းကိုသွားပို့ပေးနော်၊ ခရမ်းပြာ မင်းကို ကားငှားခအပြင် ပို့ဆောင်ပေးခပါ ကိုယ်ပို့ပေးပါ့မယ်”

ဒေါက်တာရယ်။

ရှင်ဘက်က သူစိမ်းဆန်တဲ့စကားတွေကို မဖြစ်မနေ ပြောလိုက်ရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်မှာလားဟင်။ ပိုက်ဆံနဲ့ပေးခိုင်းမှ ရှင်စိတ်တွေ လိပ်ပြာလုံမှာမို့လား။ ဒီအတိုင်း အကူအညီတောင်းရင်လည်း

ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းခက်ခဲဆင်းရဲနေပါစေ ဒေါက်တာကြယ်စင်အတွက်ဆို ခေါင်းမခါစတမ်း ကူညီမယ့်သူပါရှင်။

“ခရမ်းပြာ”

“ရှင်”

“ရော...ခရမ်းပြာ”

သူက စောစောကဆိုင်ရှင်အား ပါဆယ်ထုပ်ခိုင်းခဲ့သော ဆံညပ်ကလစ်ဗူးလေးကို သူမဆီကမ်းပေးပြီး အိတ်ကပ်ထဲကငွေတစ်ထောင်တန်သုံးရွက်ကိုပါ ထုတ်ပေးသည်။

“ကဲ...ကိုယ်သွားတော့မယ်နော်”

သူက စိတ်ချသွားဟန်နှင့် သူမကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုင်လေးထဲကနေ သွက်လက်စွာပင် ထွက်သွားတော့သည်။ ခရမ်းပြာ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားတဲ့ ဒေါက်တာကြယ်စင်ရဲ့ နောက်ပိုင်းလေးကိုသာ ငေးမောကာ ကျန်နေရစ်ခဲ့တော့၏။

“ဘယ်လိုကြီးလဲဟ...ကဗျာမဆန်လိုက်တဲ့ ဆုံတွေ့မှုပဲ၊ ရင်ခုန်စရာ လုံးဝမကောင်းဘူး ခရမ်းပြာ”

စုသဲက အသံလေးထွက်ကာ ခေါင်းလေးဘယ်ညာခါယမ်းပြီး ခပ်တိုးတိုးငြိုးငြိုး၏။ ခရမ်းပြာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမိသည်။

တကယ်ပါပဲ။

စုသဲပြောသလို ကဗျာမဆန်တဲ့ ဆုံတွေ့မှုပဲလေ။

ဘယ်တော့များမှ ရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့ ဆုံစည်းမှုတွေ
သူမဆီကို ရောက်လာမှာပါလိမ့်နော်။ အချိန်တော်တော်လေး သူမ
ဘက်က ပေးရဦးမယ်ထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၆)

ဒေါက်တာကြယ်စင်သာ ခရမ်းပြာကို ပါဆယ်ထုပ်က
လေး မပို့ခိုင်းခဲ့ပါလျှင် သူနေသောတိုက်ခန်းလေးကို သူမရောက်
ဖြစ်မည်မဟုတ်ပါ။ ထိုသို့ဆိုလျှင် အင်မတန်အံ့သြစရာကောင်းသော
မြင်ကွင်းလေးတစ်ခုကိုလည်း သူမ မြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့မည်မဟုတ်ပါ
ချေ။

အခုတော့...

သူရှင်သန်နေရသော မိသားစုဘဝကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီ။

ထိုနေ့က စုသဲနှင့်အတူ သူပြောခဲ့သောတိုက်ခန်းလိပ်စာ
လေးအတိုင်းပင် သွားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ အမည်မသိသော
စိုးထိတ်မှုတို့က မွန်းကြပ်ပိတ်ဆို့နေဆဲ။ ဒီတိုက်ခန်းလေးထဲကနေ
ဘယ်လိုအမျိုးသမီးကလေးကများ သူ့ရဲ့ဇနီးမယားပါလို့ ထွက်ကြ

လိုက်မလဲဆိုသည့် အတွေးနှင့် လူက ရူးသွပ်မတတ်ပင် ခံစားနေရသည်။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

အခါခါ သူမကိုယ်သူမ နှစ်သိမ့်နေမိပေမယ့် ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲဆိုသည့် အသိစိတ်ရဲ့ နှိုးဆော်မှုကြောင့် လှေကားထစ်လေးအတိုင်းသာ တက်ခဲ့ရတာ ခြေလှမ်းစောင့်မှတော့ အင်အားတွေက ကုန်ခမ်းကာ ချိန်နေရသည်။

“ခရမ်းပြာ”

သုံးလွှာမြောက် လှေကားထိပ်ရောက်တော့ ညာဘက်ခန်း တံခါးဝလေးရှေ့တွင် နှစ်ဦးသား ခြေစုံရပ်ကာ အမောဖြေနေရင်း စုသဲက သူမအား ခပ်တိုးတိုးခေါ်၏။

“ဘာလဲ...စုသဲ”

“နင်အဆင်ပြေရဲ့လား ခရမ်းပြာ”

“ဘာကိုလဲ စုသဲ”

“တကယ်လို့ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စိတ်ဆင်းရဲစရာတစ်ခုခု ကို နင်ကြုံတွေ့ရမယ်ဆိုရင် နင့်ဘက်က အကောင်းဆုံးရင်ဆိုင်နိုင် တဲ့ အခြေအနေ အသင့်ရှိနေပါ့မလားလို့ပါ ခရမ်းပြာ၊ ငါ နင့်ကို စိတ်ပူတယ်”

ခရမ်းပြာ မဖြေနိုင်ခဲ့ပါ။

စုသဲပြောသလို သူမ သရုပ်ဆောင်ကောင်းနိုင်ပါ့မလား။

ဟင့်အင်း...

မကောင်းနိုင်ပါဘူး။

ဒေါက်တာကြယ်စင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူမဘယ်လောက် တောင် မျှော်လင့်ချက်တွေ ကြီးမားနေခဲ့ရသလဲဆိုတာ သူမကိုယ် သူမ အသိဆုံးပဲဖြစ်သည်။

ဒါကို...

ဘာမှမခံစားရသယောင် အပြုံးတွေနဲ့ ရပ်တည်ပြရမှာဆို တော့။

“နင်ပြန်ဆင်းပြီး ကားထဲမှာပဲ စောင့်ပါလား ခရမ်းပြာ၊ ငါပဲပေးလိုက်မယ်လေ၊ နင်မဖြစ်ဘူးဆိုရင်ပေါ့”

စုသဲ ဘာကိုဆိုလိုချင်တယ်ဆိုတာ သူမ နားလည်ပါ သည်။

သို့သော်...

ဒီလောက်အထိ ရောက်လာခဲ့ပြီးတော့မှ သွေးကြောင်ပြီး ရှောင်နေဖို့ဆိုတာကြီးကတော့ သူမအတွက် အင်မတန်မျှပင် ခက်ခဲ လွန်းနေ၏။ ဒါဟာ သူမသိပ်သိချင်နေခဲ့သော မေးခွန်းတစ်ခု၏

နောက်ဆုံးအဖြေတစ်ခုလည်းဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာကြယ်စင်ဆိုတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် တိတ်တဆိတ်လေး ရင်ခုန်နေမိတဲ့
သူမ ရင်ခုန်သံတွေရဲ့ အဆုံးသတ်တစ်ခု။

“ငါပေးလိုက်ပါ့မယ် စုသဲရယ်”

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်မာအောင်ချပြီး ညှိုးပျော့ချင်နေ
သော သူမမျက်နှာလေးကို အတည်ငြိမ်ဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်လိုက်
သည်။

“အင်းလေ...ပြောသာပြောရတာပါ။ ငါလည်း နင်ကိုယ်
တိုင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပေးတာကိုပဲ မြင်ချင်တာပါ ခရမ်း။ ဘာပဲပြောပြော
နောက်ဆိုရင် စိတ်ရှင်းရှင်းနေနိုင်တာပေါ့ဟာ”

စုသဲက သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်ရှိက်ကာ လေးနက်သော
စကားကို ဆိုပါသည်။

ခရမ်းပြာ လူခေါ်ဘဲလ်ကလေးဆီ လက်လှမ်းကာ ဖိနှိပ်
လိုက်သည်။ ပြီးနောက် အတန်ငယ်စောင့်နေလိုက်၏။ သို့သော်
တံခါးလာမဖွင့်သေးတာမို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်နှိပ်လိုက်မိသည်။

ချလောက်။

တံခါးလှည့်ဖွင့်သံကြောင့် သူမနှင့်စုသဲ အခန်းတံခါးချပ်
နောက်ကွယ်မှ ဖွင့်ပေးသူဆီ စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်မိသည်။

ဟင်။

ဟယ်။

တံခါးချပ်ကြီး သေချာပွင့်သွားတော့မှ ဖွင့်ပေးသူကိုကြည့်
မိတော့ ခြေနှစ်ဘက်စလုံး ခူးဆစ်မှစ၍ တုံးတိတ်ပြတ်ကာ ဝိုးလဲချ
ပေါ်ထိုင်နေသော အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးကြီး
တစ်ဦး။ ဆံပင်ဝတ်ထောက်လောက်ကို နဖူးအပြောင်သိမ်းကာ
နောက်ဆံညှပ်ကာလစ်နှင့် စုစည်းထားပြီး စူးရှသောမျက်ဝန်းစိမ်းတွေ
နှင့် သူမတို့ကို စူးစမ်းစွာကြည့်နေသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ မေးသံက ပြတ်တောက်တောက်။

တအံ့တဩလေးဖြစ်ကာ စပ်စသောမျက်ဝန်းတွေကို မနှစ်
မျို့ဟန်ဖြင့် သူမတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်သည်။ သတိလက်လွတ်
ငေးကြည့်နေမိသော ခရမ်းပြာတို့နှစ်ဦးအနက် ပထမဦးဆုံး မှင်သက်
နေမိရာမှ အသိလေးဝင်ရသူက ခရမ်းပြာရယ်ပါ။ အားတုံ့အားနာ
ဟန်နှင့် တစ်ချက်ပြုံးကာပြလိုက်ပြီး...

“ဟို...ဒါ ဒေါက်တာကြယ်စင်တို့တိုက်ခန်း ဟုတ်ပါ
တယ်နော် အန်တီ”

“မင်းတို့က ဆေးရုံကလာတာလား”

“ရှင်”

“ဆေးရုံကဝန်ထမ်းတွေလားလို့မေးတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ သမီးတို့က အပြင်ကပါ၊
ဒေါက်တာနဲ့ ရင်းနှီးပါတယ်”

အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ စူးရှတဲ့မျက်ဝန်းတစ်စုံက သွက်လက်စွာ
ပြန်ဖြေလိုက်တဲ့ ခရမ်းပြာဆီ စူးခနဲကျလာ၏။ သံသယမကင်း
သောမျက်လုံးတွေမို့ ခရမ်းပြာစိတ်တွေ အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှား
ကာ မျက်နှာလေးမထားတတ်အောင်ပင် ဖြစ်သွားရသည်။

ဘယ်လိုအမျိုးသမီးကြီးပါလိမ့်။

သူမမေးတာကိုတော့မဖြေဘဲ သူမဖက်ကချည်းပဲ သူမတို့
နှစ်ယောက်ကို ခေါင်းအစ ခြေအဆုံး ပြန်ကြည့်ကာ မေးခွန်းတွေ
ပြန်ထုတ်နေတာလေ။ ခြေနှစ်ဘက်စလုံးပြတ်ကာ (Wheel chair)
ပေါ်ထိုင်နေတဲ့ ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို စုသဲက တအံ့သြမှင်သက်
စွာကြည့်နေတာမို့ သူမတို့ စပ်စုသလိုဖြစ်သွားတာကို ခရမ်းပြာက
သတိလေးထားမိကာ အပြုံးလေးတွေနှင့် သွက်သွက်လက်လက်
ပင် စကားပြောမိသည်။

ဒါကို...

အမျိုးသမီးကြီးက မနှစ်သက်သလိုပါပဲ။

“ရင်းနှီးတယ် ဟုတ်လား၊ ဆေးရုံပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်
က လူလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘယ်မှာမိတ်ဆွေတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲ”

“ရှင်”

“ကဲပါလေ...ထားလိုက်ပါတော့၊ အခုလိုလာရတဲ့
အကြောင်းကိစ္စက ဘာများလဲ၊ အိမ်လိပ်စာပေးပြီး လာခိုင်းတာ
ဆိုတော့”

“ဟို...ဟို ဒီပါဆယ်ထုပ်လေး ပို့ခိုင်းလို့ပါ”

အမျိုးသမီးကြီးက အထဲက သစ်သားတံခါးကိုသာ
ဖွင့်ပေးပြီး အပြင်မှ သံတံခါးချပ်ကိုတော့ သော့မဖွင့်ပေးသေးပေ။
ထို့ကြောင့်...

ပါဆယ်ထုပ်လေးကို အနည်းငယ်ကျယ်သော အပေါက်မှ
တစ်ဆင့် သူမထိုးထည့်ကာ ကမ်းပေးလိုက်မိသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက လှမ်းယူပြီး သူမဆီ ဖျတ်ခနဲ
မော့ကြည့်ပြန်၏။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ထိုအမျိုးသမီးကြီးရဲ့ စူးရှ
သောမျက်ဝန်းတစ်စုံ၏ အကြည့်ကို ခရမ်းပြာ ရင်မဆိုင်ရဲချေ။

ပါဆယ်ထုပ်လေးကိုမြင်တော့မှ တစ်ခုခုကို သတိရသွား
ဟန်နှင့်...

“မွေးနေ့လက်ဆောင် ပို့ခိုင်းလိုက်တာကို၊ အင်းလေ

ဒီနေ့က မွေးနေ့ရက်ပဲဟာ”

အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက်မျှက်ကာ တစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြောနေ၏။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့နာမည်က”

“ခရမ်းပြာပါ အန်တီ၊ သူက စုသဲပါ။ သမီးတို့နဲ့ ဒေါက်တာက စုသဲအမေ ကားအက်စီးဒင့်ကြောင့် ဆေးရုံတက်ရင်း နဲ့ သိခဲ့ကြတာပါ အန်တီ၊ ဒီနေ့လည်း မထင်မှတ်ဘဲ ဒေါက်တာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာတွေ့လို့ တစ်ခါတည်းသွားဖို့ပေးပါဆိုပြီး လူကြီး ပေးလိုက်လို့ လာဖို့ပေးတာပါ အန်တီ”

အမျိုးသမီးကြီးစိတ်ထဲ ရှင်းလင်းသွားအောင် အတိုချုပ် ရှင်းပြလိုက်မိသည်။ ဒီတော့မှ အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ တင်းမာနေတဲ့ မျက်နှာထားကြီးက ချက်ချင်းပြေလျော့ကာ အသွင်တစ်မျိုးပြောင်း သွား၏။

“ဒီည နိုက်ဂျူတီရှိတယ်ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့”

ပါဆယ်ထုပ်လေးကိုသာ ငေးကြည့်ပြီး အမျိုးသမီးကြီး က ခပ်တိုးတိုး တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေ၏။ တစ်ခုခုကို လည်း လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေဟန်ရှိသည်။ အမျိုးသမီးကြီး ကိုကြည့်ရတာ သူမတို့နှစ်ယောက်ကို အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ကြဖို့ အခုချိန်

ထိ ဖိတ်ခေါ်မည့်စိတ်ကူး တစ်စက်ကလေးမှပင် ရှိပုံမရချေ။ အပြင်ဘက်မှ သံတံခါးကို ဖွင့်မပေးသေးချေ။

“အန်တီ...သမီးတို့ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်နော်”

ခရမ်းပြာ အလိုက်သိစွာပင် အမျိုးသမီးကြီးကို နှုတ်ဆက် ပြီး ပြန်ဖို့ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“နေဦး...ကလေးမ”

“ရှင်”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အထဲဝင်ခဲ့ကြဦး”

“ရှင်”

“အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ကြဦး ကလေးမ၊ ဘာပဲပြောပြော အခု လို တကူးတကကြီး ယူလာပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ လာပါ ကလေးမ အိမ်ထဲဝင်ကြပါ”

သံတံခါးသော့ကို ကပျာကယာဖွင့်နေရင်းကနေ ဇွတ် အတင်းပင် ခေါ်နေသော အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့် ခရမ်းပြာနှင့် စုသဲတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ နားမလည်နိုင်တော့သလိုပင် ဖြစ်နေရသည်။

သို့ပေမယ့်...

ငြင်းပယ်ပြီးတော့လည်း ထွက်မသွားမိကြပါ။ အစက

တည်းက သူမတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပြစ်မှတ်က ထိုအိမ်ထဲကိုဝင်ပြီး မိသားစုဝင်တွေကို စပ်စုလိုကြတာမဟုတ်လား။ အခုလို တစ်ဖက်ကနေ ဖိတ်ခေါ်တာဆိုတော့ အဆင်သင့်သွားတာပေါ့လေ။

“ထိုင်ပါ ကလေးတို့၊ အန်တီကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ လေ၊ ဧည့်ခံရတာ အခက်အခဲဖြစ်နေတယ်”

သူမနှင့်စုသဲတို့ အမျိုးသမီးကြီးစကားအတိုင်း ဧည့်ခန်းထဲက ထိုင်ခုံလေးတွင် အသီးသီးဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက အိမ်တံခါးချပ်ကြီးအား (Wheel chair)ကို ရွှေတွန်းလိုက်နောက်ဆုတ်လိုက်နှင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ပြန်စေ့ပိတ်နေသေး၏။ ခရမ်းပြာတို့နှစ်ယောက် တိုက်ခန်းလေးထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ပြီးနောက်မှာတော့ တိုက်ခန်းလေးထဲတွင်ရှိသော ဆက်တီခုံလေးများတွင် ညင်သာစွာထိုင်ချရင်း ဧည့်ခန်းကျဉ်းလေးအား မျက်စိကိုအလုပ်ပေးကာ ဝှေ့ကြည့်ပြီး စပ်စုလိုက်ကြ၏။

ခရမ်းပြာမျက်ဝန်းလေးတွေက နေရာလေးတစ်ခုအရောက်တွင် အကြည့်နက်နက်လေးများ သက်ငြိမ်သွားတော့၏။

မျက်ဝန်းအကြည့်က ဆက်ပြီးလွှဲမရတော့ချေ။

လှလိုက်တာ။

သူ...ဘယ်သူများလဲ။

ပန်းချီကားချပ်လေးထဲတွင် တစ်ကိုယ်လုံးပုံ ရေးဆွဲထားသည့် အမျိုးသမီးငယ်လေးတစ်ယောက်။ ထူးခြားတာက ထိုအမျိုးသမီးလေး ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ခြေသလုံးတစ်ဝက်ခန့်နီးနီး ရှည်လျားသော ဆံနွယ်ကြီးတွေ။ မြင့်မားသောအရပ်၊ သွယ်လျသောခန္ဓာကိုယ်နှင့် မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စားထားသော အဝတ်အစားများနဲ့ အတူ ထိုဆံပင်ရှည်ကြီးသည် လိုက်ဖက်စွာပင် မြင်သူအဖို့ ရင်သပ်ရှူမောဖွယ်ရာဖြစ်နေခဲ့တော့သည်။ ထိုဓာတ်ပုံကို ကြည့်နေရင်းမှ သူမနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေသည့် အကြောင်း သိလိုစေတော့က ခရမ်းပြာရင်ထဲ တလိပ်လိပ်တက်နေရတော့သည်။

“သမီးတို့ ခဏလေးနော်၊ အန်တီ အအေးလေးသွားယူလိုက်ဦးမယ်”

“အို...နေပါစေအန်တီ၊ သမီးတို့ အခုလေးတင်ပဲ အပြင်ကနေ စားပြီးကြပါပြီ၊ မယူပါနဲ့တော့”

“မဟုတ်တာကွယ်...ဧည့်သည်ကို တစ်ခုခုတော့ ဧည့်ခံရဦးမှာပေါ့”

“ရပါတယ်အန်တီရဲ့၊ ခရမ်းပြာတို့ အခုလေးတင်စားသောက်လာတာပါ”

“အေးကွယ်...ဒါဆိုလည်း ခဏလေးနော်”

အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ သူလက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ပါဆယ်ထုပ်ကလေးကို စောစောက သူမ တအံ့တသြဇေးကြည့်နေမိသည့် ပန်းချီကားချပ်ကြီးတင်ထားသော စားပွဲခုံရှည်လေးရှေ့သို့ လှည်းလေးကိုတွန်းသွားကာ ခုံပေါ်သို့ သွားတင်၏။

“သရဖီ...ဒါ ညည်းအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်တဲ့ ကြယ်စင်ပေးခိုင်းလိုက်တာ၊ သူက နိုက်ဂျူတီကျတယ်ထင်တယ် နေကန်ဖြစ်မှ သူပြန်လာရမှာဆိုတော့ ညည်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ ဒီနေ့ရောက်အောင် ပို့ပေးလိုက်တယ် သရဖီ”

အို။

အမျိုးသမီးကြီးက ပန်းချီကားချပ်ထဲမှ မိန်းကလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်လေးကြည့်ကာ စကားတွေပြောနေ၏။ ထိုစကားတွေကိုလည်း အတိုင်းသားကြားခွင့်ရလိုက်တာမို့ ခရမ်းပြာခန္ဓာကိုယ်ထဲ စိမ့်ခနဲဖြစ်ကာ ကြက်သီးမွေးညှင်းလေးတွေပင် ထောင်ထသွားရသည်။ စုသဲကိုကြည့်တော့လည်း မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးပြီး ကြောင်ငေးလို့။

အမျိုးသမီးကြီးက အေးအေးအေးအေးပါပဲ။ တာဝန်တစ်ခုကို ပြီးစီးအောင် ထမ်းဆောင်နေသည့်ဟန်။ ပြီးတော့မှ သူလုပ်သင့်

တာလုပ်ပြီးပြီမို့ သူမတို့ဘက် ပြန်လှည့်လာ၏။

“အန်တီနာမည်က ဒေါ်ဖြူဖြူစင်ပါ၊ ဒေါက်တာကြယ်စင် အမေပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကားတိုက်မှုဖြစ်တာ ဘယ်သူ့အမေလဲဟင်”

“သူ့အမေပါ အန်တီဖြူ၊ စုသဲအမေ ဒေါ်ရီရီစုပါ”

ခရမ်းပြာပဲ သွက်လက်စွာဖြေလိုက်သည်။

“အခုရော နေကောင်းသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ ဆေးရုံကဆင်းပြီး အိမ်မှာအနားယူနေပါတယ်”

စုသဲကလည်း တရိုတသေပင် ပြန်ပြောပါသည်။

“အေးကွယ်...ကြားရတာဝမ်းသာပါတယ်၊ ယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်ပြီး အခုသက်သာတာ ကံကြီးတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ အမေက သိပ်မထိခိုက်လိုက်ဘူးလေ၊ စဖြစ်ဖြစ်ချင်းကတော့ သတိလစ်မေ့မျောနေလို့ ဦးနှောက်နဲ့အာရုံကြောဌာနကို ရောက်သွားတာ၊ အမေသတိပြန်ရတော့ အားလုံးမှတ်မိတယ် အန်တီ၊ ဒါပေမဲ့ ခါးဆစ်ရိုးနဲ့ ခြေထောက်ရိုးဒဏ်ရာနဲ့ အရိုးအဆစ်ဘက်ကို ပြောင်းတက်ခဲ့ရတယ်၊ ခုတော့ သက်သာလို့ အိမ်ပြန်ရောက်နေပါပြီ”

“ဘုရားပေးတဲ့အသက်ပဲပေါ့၊ ကံကောင်းပါတယ်ကွယ်၊

အန်တီတို့ ဖြစ်ခဲ့တုန်းကဆိုရင် သမီးအမေလောက်တောင် ကံမကောင်းခဲ့ဘူးကွယ်၊ ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်တဲ့နေရာမှာတင်ပဲ သရဖီက ပွဲချင်းပြီးဆုံးသွားတာ၊ အန်တီလည်းကြည့်လေ ဘဝတစ်သက်တာလုံး ဒုက္ခိတဘဝကြီးနဲ့ ရှင်သန်နေရတယ်၊ ပိုပြီးစိတ်မကောင်းစရာကောင်းတာက အန်တီမြေးလေးပဲ၊ ဦးနှောက်ထိခိုက်မိတဲ့ဒဏ်ရာနဲ့ အခုဆိုရင် မူမမှန်တဲ့ကလေးမလေးလို ဖြစ်နေခဲ့ရပြီကွယ်”

“အို”

“ဟယ်”

ဒေါ်ဖြူဖြူစင်စကားကြောင့် ခရမ်းပြာရော စုသံပါ ရင်တစ်ခုလုံး နှင့်သီးသွားရသည်။

“ဒါ...သရဖီပုံပေါ့၊ ဒေါက်တာကြယ်စင်ရဲ့ဇနီးလေ၊ ကားအက်စီးဒင့်ကြောင့် ဆုံးသွားရတဲ့ အန်တီချွေးမပေါ့”

မြတ်စွာဘုရား။

ကြားလိုက်ရတဲ့စကားက ခရမ်းပြာရင်ညွန့်တည့်တည့် ပြေးစိုက်ဝင်လာသည့် အဆိပ်လူးမြွားတစ်စင်းပမာ။

ဒေါက်တာကြယ်စင်ဇနီး သရဖီတဲ့။

ဒါဆို စိတ်မူမမှန်တဲ့ကလေးမလေးက...

◆ ◆ ◆

အခန်း (၇)

“ခရမ်းပြာ”

“.....”

“ခရမ်းပြာ”

“ရှင်...အမေ”

“သမီး မျက်နှာလည်းမကောင်းပါလား၊ နေမကောင်းဘူးလားသမီးရယ်၊ ထပါဦး”

“ကောင်းပါတယ် အမေရဲ့”

ခရမ်းပြာ အိပ်ရာလေးထက် ငုတ်တုတ်လေးထထိုင်ကာ ဖြေမိ၏။

“ကောင်းတယ်သာပြောတာ မျက်နှာကလည်း ဖြူဖတ်ဖြူရောနဲ့၊ အခုတလော အချိန်တိုင်းလိုလို အခန်းထဲအောင်းပြီး အိပ်ရာ

ထဲခွေနေတာပဲကွယ်၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

သမီး။

စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါ အမေရယ်။

ဒေါက်တာကြယ်စင်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရရှိပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ မိသားစုဘဝလေးကို သိခွင့်ရခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလွန်းလို့ တွေးမိတိုင်း စာနာသနားနေမိလို့ပါအမေရယ်။

“နေကောင်းပါတယ် အမေ၊ သင်တန်းတွေတက်ရတာ နည်းနည်းများနေလို့ ပင်ပန်းလို့ပါ”

“အဲဒါကြောင့် အမေပြောတာပေါ့၊ သမီးက လောဘကြီးတာကိုး၊ သင်တန်းတစ်ခုပြီးမှ နောက်တစ်ခုတက်လည်း ဖြစ်တာပဲဟာကို ခုတော့ လူကမလိုက်နိုင်ဘဲ ကျန်းမာရေးပါထိခိုက်ပြီပေါ့”

“အမေကလည်း”

“ကဲပါ အမေကလည်းမနေနဲ့၊ ထတော့၊ လန်းဆန်းသွားအောင် ရေစိုးချိုးပြင်ဆင်လိုက်တော့၊ ဟိုဘက်ခြံက အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေးလာဖိတ်ထားတယ်၊ အမေနဲ့သမီး သွားကြရအောင်၊ သမီး အိပ်ရာကမနီးသေးလို့ စောင့်နေတာ၊ ရှစ်နာရီတောင်ထိုးနေပြီ သမီးရဲ့”

“ဘယ်ခြံက အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေးဖိတ်တာလဲ အမေ”

“ညာဘက်ခြံကလေ”

“ရှင်...အဲ...အဲဒီခြံက လူမှမနေတာ”

“အမယ်လေးသမီးရယ် ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာမှု အားနည်းလှချေလား၊ အဲဒီခြံကို လူသစ်တွေပြောင်းလာတာဖြင့် တစ်ပတ်တောင့်ကျော်နေပြီကွဲ့၊ အဲဒါ အိမ်တက်မင်္ဂလာလုပ်လို့ အမေတို့ခြံကို လာဖိတ်တာပေါ့”

ကြည့်စမ်း။

အမေပြောလည်း ပြောစရာပဲဖြစ်ရပြီ။ ဒီလောက် တစ်ဖက်ခြံထဲ လူတွေပြောင်းလာကြတာကို ခရမ်းပြာ ဘာကြောင့်များ သတိမထားမိခဲ့ပါလိမ့်။ ခုတလော ခရမ်းပြာအာရုံတွေထဲမှာ စိုးမိုးနေခဲ့တာက ဒေါက်တာကြယ်စင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေပဲလေ။ ဒါကြောင့်လည်း ဘယ်လိုအရာမျိုးကမှ သူမစိတ်ဝင်စားအောင် မစွဲဆောင်နိုင်ဘဲရှိခဲ့တာနေမှာပေါ့။

“ခရမ်းပြာ”

“ရှင်”

“ထတော့ကွယ်...အမေ ဈေးလည်းဝယ်ရဦးမယ်၊ အလှူကိုသွားကြရအောင်”

“သမီးမလိုက်ချင်ဘူး အမေရယ်၊ အမေတစ်ယောက်

တည်းပဲ သွားလိုက်ပါလား”

“သမီးကလည်း အမေတစ်ယောက်တည်း အဖော်ခွဲနေလို့ ခေါ်တဲ့ဟာကို လိုက်ခဲ့ပါ။ သမီးလည်း ကိုယ့်အိမ်နီးနားချင်း ရင်းနှီး သွားအောင်ပေါ့၊ ထပါသမီးရယ်”

အမေက ဇွတ်အတင်းပင် ခေါ်နေတာမို့ ခရမ်းပြာလည်း မငြင်းသာတော့ချေ။ တစ်ဖက်ခြံကလူသစ်တွေ ဆိုတော့လည်း အမေတစ်ယောက်တည်း သွားရတာ စိမ်းသက်နေမှာပေါ့လေ။ ဒါကြောင့် သူမကို အဖော်လိုက်စေချင်မှာပေါ့။

သူမ...

အိပ်ရာလေးထက်မှ ကပ္ပာကယာထလိုက်တော့ အမေ့ မျက်နှာမှာ ကျေနပ်သည့်အရိပ်အငွေ့လေးများနှင့် ပြာဝေသွားသည်။

“အမေ...အောက်ထပ်ကနေ စောင့်နေမယ်နော် ခရမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ”

သူမရေချိုးခန်းထဲဝင်ခဲ့ပြီး ရေကိုတဝချိုးပစ်လိုက်မိသည်။ ညစ်နွမ်းနေသောစိတ်များက အေးစိမ့်သောရေကြောင့် အနည်းငယ် တော့ ပြေလျော့သွား၏။ ရေချိုးပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့တိုင်ကာ အလှပြင် လိုက်သည်။

အလှပြင်လိုက်ရမယ်ဆိုတော့ ရိုးရှင်းသော ဝမ်းဆက်လေး

တစ်စုံကို ရွေးချယ်ဝတ်လိုက်၏။

ပြီးနောက်...

အောက်ထပ်သို့ သွက်လက်စွာပင် ခရမ်းပြာ ဆင်းခဲ့မိ သည်။

“ပြီးပြီလား သမီး”

“ဟုတ်”

“ဒါဆို သွားကြစို့”

“အမေ”

“ဟေ”

“အမေ ဈေးဝယ်ရင် ခရမ်းလည်းလိုက်ချင်တယ်”

“အမယ်...အထူးအဆန်းပါလား၊ ဘာဝယ်စရာရှိလို့လဲ”

“ဝယ်စရာမရှိပါဘူး၊ သက်သက်အဖော်လိုက်မှာပါ၊ ဒီနေ့ သင်တန်းမရှိဘူးလေ၊ နေ့လယ်နှစ်မှာရိပ်ရှိတာဆိုတော့ မနက်ခင်းပိုင်း သမီးအားတယ်၊ အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်းနေရမှာထက် အမေဈေး ဝယ်တာကို အဖော်လိုက်ပေးမလို့”

“ဒါဆိုလည်းပြီးတာပဲလေ”

အမေက ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ခွင့်ပြုတော့ ခရမ်းပြာ ဝမ်းသာသွားရသည်။ အမေ့ဆီက ဟင်းချက်စရာဝယ်တဲ့ အတတ်

ပညာအပြင် အရသာရှိချက်ဖြုတ်တတ်အောင်ပါ သင်ယူဖို့ ခရမ်းပြာ ဆုံးဖြတ်ထားသည်လေ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ တခြားပညာရပ်တွေအပြင် အိမ်ထောင်မှု ထိန်းသိမ်းတတ်သော ပညာရပ်တစ်ခုဟာလည်း မဖြစ်မနေ တတ်မြောက်ထားသင့်တဲ့အရာပါပဲဟု သူမထင်မိ၏။ မသိမသာလေးသင်ဖို့ သူမ ကြိတ်ကြိတ်စည်နေမိသည်။

အမေကတော့ အံ့သြနေမလား။

အိမ်နောက်ဖေးမီးဖိုချောင် ဝင်ခိုင်းတိုင်း အကြောင်းမျိုးစုံ ပြပြီး ရှောင်တတ်တဲ့ ခရမ်းပြာရဲ့အကျင့်ကို သိနေတဲ့အမေက အခုလို သူမ ရုတ်တရက်ကြီး အချိုးတွေပြောင်းလဲသွားတာကိုတော့ သံသယမကင်းဖြစ်မှာ သေချာပါသည်။

ခရမ်းပြာတစ်ယောက် အမေနှင့်အတူ တစ်ဖက်ခြံကြီးထဲသို့ သာ လိုက်ရဟု သူမစိတ်အစဉ်ကတော့ Wheel chair အားကိုးနှင့် မီးဖိုချောင်ဝင်နေမည့် ဒေါက်တာကြယ်စင်အမေ ဒေါ်ဖြူဖြူစင်၏ ပုံရိပ်တွေကို မြင်ယောင်ပြီး ရင်ထဲမှာမကောင်း။

အန်တီဖြူ အင်မတန် ပင်ပန်းခတ်ခရာမှာပဲ။ ခြေလက် အကောင်းပကတိရှိတဲ့ အမေကတောင် အိမ်မှုကိစ္စတွေလုပ်ရတာ မောလိုက်တာဟု ငြီးငြူတတ်သေးသည်။

သူမ...

ကူညီချင်လိုက်တာ။

သို့သော်...

ခရမ်းပြာ ဘာမှမလုပ်တတ်။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးကအစ အမေတစ်ယောက်တည်းသာ ဒိုင်ခံလုပ်ပြီး ခရမ်းပြာကိုတော့ ပညာရေးတစ်ခုတည်းသာ အာရုံစူးစိုက်စေခဲ့တာမဟုတ်လား။ အမေရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ကြီးမားမှုကို ခရမ်းပြာ အခွင့်ကောင်းယူခဲ့သည်။ သူမ အချောင်ခိုပြီး နေလို့ရနေတာလေးကိုပင် ကျေနပ်နှစ်သက်နေမိ၏။

ခုတော့...

ဒေါက်တာကြယ်စင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ဆုံပြီး တဲ့နောက် ခပ်ပေါ့ပေါ့နေတတ်သော စိတ်တွေက တည်ကြည်လေးနက်မှုများ ရှိလာ၏။ ဘာကြောင့် ထိုမိသားစုကလေးအပေါ် စာနာသနားစိတ်တွေ ဝင်နေမိသလဲဆိုတာ သူမကိုယ်သူမပင် မစဉ်းစားတတ်တော့ချေ။

စုသံကတော့ ဒေါက်တာကြယ်စင်မိသားစုနဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေဖို့ သူမကို သတိပေးသွားသည်။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့အခြေအနေတဲ့လေ။ လူပျိုလူလွတ်မဟုတ်တဲ့ ဒေါက်တာကြယ်စင်အပေါ်

တစ်ဖက်သတ် စိတ်ဝင်စားမှုကိုရပ်တန့်ကရပ်ဖို့ ကတိတွေတောင်းသွား၏။

ခရမ်းပြာလည်း ခေတ်ပညာတတ် အသိတရားရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ။ အသိတရားတွေက သူမဦးနှောက်ထဲမှာ သံစုံမြည်ကာ အချက်ပေးနေခဲ့သည်။ ဇနီးမယား သေဆုံးသွားတဲ့ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်။ ပြီးတော့ သူ့မှာ ဒုက္ခတစ်ခပ်ကြီးက ရှိနေသေးသည်။ ပြီးတော့ ဉာဏ်ရည်မမီတဲ့ ခြောက်နှစ်အရွယ် သမီးကလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိသေး၏။ ဒီလိုအနေအထားတစ်ခုကို ခရမ်းပြာဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရဲပါ့မလဲ။

ခက်တာက...

ခရမ်းပြာရဲ့ ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ စာနာသနားစိတ်။

ဒေါက်တာကြယ်စင်မိခင်နှင့် ခရမ်းပြာတို့ စကားလေးတပြောပြောနှင့် ရှိနေခိုက် အိမ်ရာကနေပြီး အိမ်ရှေ့တွင်ထိုင်နေသော ခရမ်းပြာနှင့် စုသဲကို မြင်တွေ့လိုက်ချိန်တွင် အံ့သြမှုလေးတွေနှင့်အတူ ငေါင်စင်းစင်းမျှတ်လုံးလေးတွေနှင့် ရပ်ကြည့်နေသော ခြောက်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးကိုကြည့်ပြီး သူမရင်တစ်ခုလုံး ကျင်စက်နှင့်အတူခံလိုက်ရသလိုပင် ခံစားလိုက်ရသည်။

ကလေးမလေးက မသိလျှင် ဘာမျိုးယွင်းချက်မှ မရှိသည့်

ပုံစံမျိုးကလေးပါပဲ။ ခက်တာက စာသင်ကြားလို့မရအောင် မှတ်ဉာဏ်က ချို့ယွင်းနေ၏။ ကားအက်စီးဒင့်ကြောင့် ရခဲ့သော ဝေဒနာမျိုး၏ နောက်ဆက်တွဲ ဆုံးရှုံးနစ်နာရမှုတစ်ခုပေါ့။ ထိုကောင်မလေးမျက်နှာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ခရမ်းပြာရော စုသဲပါ သနားကရုဏာသက်ခဲ့ရသည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်ကို တအံ့တဩမျက်လုံးလေးတွေနဲ့ အခန်းအကွယ်လေးကနေ ခိုးကြည့်နေတာလေ။

သူမ သိလိုက်ပါပြီ။

ဒေါက်တာကြယ်စင်ဟာ ဘာကြောင့် သူမကိုမှ ရွေးချယ်ပြီး မွေးနေ့လက်ဆောင်ထုပ်ကလေးကို သွားပို့ခိုင်းခဲ့ရသလဲဆိုတဲ့ အချက်ကို သူမကောင်းကောင်းကြီး နားလည်လိုက်ပြီလေ။

ခရမ်းပြာရဲ့ မသိစိတ်က ယိုင်နဲ့နေမှုကို သူရိပ်မိနေလို့ပဲပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့အခြေအနေမှန်ကို သူမသိသွားအောင် ပြလိုက်တာလေ။

“ဟဲ့...သမီး ခရမ်းပြာ၊ ဖိနပ်ချွတ်လေ၊ ဘယ်အထိ ဖိနပ်ကို ဆက်စီးသွားမလို့လဲ”

“ရှင်...အဲ...ဟုတ်ပါရဲ့”

“ဟော့တော်...ဘာတွေအတွေးလွန်နေတာလဲ ခရမ်းပြာ”

မေမေအသံက မနှစ်မြို့သံပါ။ မျက်စောင်းတရွယ်ရွယ်နဲ့ ရှိနေတဲ့ အမေကိုကြည့်ပြီး လိပ်ပြာမလုံစွာ ရယ်ပြလိုက်မိသည်။ သူများအလှူအိမ်ကြီးမှာရဲ့ စိတ်လျှော့ထားဟန်ရှိသော အမေက ဘာမှဆက်မပြောတော့ပေမယ့် သံသယမကင်းသလို သူမမျက်နှာကို တော့ စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ပါသည်။

ခရမ်းပြာ...

ခေါင်းလေးငုံထားလိုက်ပြီး ငြိမ်သက်နေမိ၏။

“ဪ...မမွန်တို့ပါလား၊ လာလေ မမွန်”

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးက အမေကိုမြင်လိုက်သည်ဆိုလျှင် ပဲ ပျာပျာသလဲ ကြိုဆို၏။ အမေလက်ကိုဆွဲကာ တိုက်ထဲတွင် အသင့်ပြင်ဆင်ထားသော မုန့်စားပွဲဝိုင်းလေးဆီ ဦးဆောင်ခေါ်သွားပြီး ထိုင်စေသည်။

“နည်းနည်းတောင်နောက်ကျသွားတယ် မထားရယ်၊ သမီးပြင်ဆင်တာကို စောင့်နေလို့လေ”

အမေက အားနာသောလေသံနှင့် အကြောင်းပြချက် ကောင်းတစ်ခုကို ပေးလျှင်ပဲ ထိုအမျိုးသမီးကြီး မျက်ဝန်းတွေက အမေ့နံဘေးတွင် ထိုင်နေသော သူမဆီ ဆတ်ခနဲ ရွေ့လာ၏။

“ဒါ မမွန်ရဲ့သမီးလား၊ အခုမှပဲ မြင်ဖူးတယ်ကွယ်၊ မထား

တို့ကလည်း အိမ်ပြောင်းလာကာစ အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့လားမသိပါဘူး သတိမထားခဲ့မိဘူး”

“ဟုတ်တယ် မထား၊ ခရမ်းပြာကလည်း သူ့သင်တန်း ချိန်တွေ အရမ်းများတာလေ၊ အိမ်မှာရှိနေတဲ့ အချိန်ကနည်းတယ်၊ သူ့အဖေကတော့ လုပ်ငန်းကိစ္စနဲ့ ခရီးခဏထွက်နေလို့ပါ၊ မနက်ဖြန်တော့ သူပြန်လာမယ်လေ”

“ဪ...ဒါကြောင့် တွေ့လိုက်တိုင်း မမွန်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိရှိနေတာကို အဖော်မရှိတော့ ပျင်းမှာပဲနော်”

“ဒီလိုပါပဲ မထားရယ်၊ ပညာရေးအတွက်ရော လုပ်ငန်းကိစ္စနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ သူရောဆိုတော့ ဒီလိုပဲ နားလည်ပေးနေရတာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ မမွန်ရယ်၊ ဒါထက် မမွန်သမီးလေးက လှသားပဲ၊ အမေတူသမီးမို့ထင်တယ် ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ”

ဒေါ်ထားဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ လိုက်လံဖော်ရွေမှုကြောင့် ခရမ်းပြာရင်ထဲ စိမ်းသက်မနေဘဲ ထိုအန်တီကြီးကို ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

“သမီးက ဘယ်နှစ်တန်းရောက်ပြီလဲ”

“သမီး...ပထမနှစ်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် အောင်ပြီးလို့

အပြင်သင်တန်းတွေတက်နေပါတယ် အန်တီ”

“စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်မှာတက်တာလဲသမီး”

“လေးထောင့်ကန်ဘက်မှာပါ”

“ဟယ်...ဒါဆို အန်တီထားရဲ့သား သူရိယနဲ့

တစ်ကျောင်းထဲပဲပေါ့”

“ရှင်”

သူရိယဆို၍ သူမ မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားရချေ ပြီ။ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် အန်တီထားဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးဆီ မှင်သက် စွာပင် ကြည့်နေမိသည်။

“ဟော...ဟိုမှာ သားတောင် မုန့်စားပန်းကန်တွေ သယ် လာပြီ။ အဲဒါ အန်တီထားသူရိယလေ သမီးလေး”

အန်တီထားကြည့်ရာဆီ သူမလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူမတို့အတွက် မုန့်စားပန်းကန်တွေ သယ်မလာပြီး စားပွဲဝိုင်းလေး ဆီ လျှောက်လာနေတဲ့ သူရိယကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ခရမ်းပြာမျက်နှာ လေး တည်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ မဆံ့ချင်မတွေ့ချင်ပါဘူးဆိုတဲ့လူ နှင့်မှ အိမ်နီးချင်းတွေ ဖြစ်နေရပြီမဟုတ်ပါလား။

ပြီးတော့...

ထိုလူရဲ့ အိမ်တက်အလှူကိုလည်း ခရမ်းပြာရောက်လာခဲ့ ပြီးပြီ။ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှတဲ့ ကံကြမ္မာက ယုံနိုင်စရာပင်မရှိတော့။

“ခရမ်းပြာ စားနော်၊ မေမေက ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ ချက်တာ အရမ်းကောင်းတာ”

စားပွဲလေးကို ချပေးရင်း သူရိယက ခင်မင်ရင်းနှီးသံနှင့် ပြောလာသည်။ ခရမ်းပြာ လူကြီးတွေရှေ့မှာရှိ ဘာစကားမှ ဆက်မ ပြောဘဲငြိမ်သက်နေလိုက်၏။ သူရိယ ဆိုတဲ့ သူ့ဆီတော့ တစ်ချက် လေးမျှပင် မကြည့်ဖြစ်တော့ချေ။

“သားတို့ သိနေပြီးသားလား”

“ဒါပေါ့ မေမေရ စာသင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းတည်း၊ တစ်ခန်းတည်းသားချင်းတွေပဲဟာ သိတာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်နော် ခရမ်းပြာ”

သူ့အမေကို အသိပေးသလိုလိုနှင့် ခရမ်းပြာကိုပါ အဖော်ညှိ လိုက်တာ မသိဘဲနေပါ့မလား။ မသိလျှင်ပဲ အင်မတန်ရင်းနှီး သယောင်။

သူရိယစုတ်။

စာသင်ခန်းထဲမှာ သူမကို ရည်းစားစကား တစ်ချိန်လုံး

ပြောပြီး လူကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေတာ ဒီကနေ့ထိ မေ့လို့မရ။
ခရမ်းပြာရဲ့ လှပတဲ့မျက်စောင်းလေးက သူရိယဆီ ဒိုင်းခနဲ ရောက်
သွား၏။ မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးနေတဲ့သူကိုတွေ့တော့ ရင်မှာခံပြင်းမှုက
အတိုင်းမသိပေါက်ကွဲရပြန်သည်။

မုန်းလိုက်တာ။

အဲဒီ မျက်နှာကြီးကိုပဲ ခရမ်းပြာမုန်းတာ။

မကြည့်ချင်ဘူး။

ခရမ်းပြာတစ်ယောက် လူကြီးတွေရှေ့မှာမို့သာ အားနာ
စိတ်နဲ့ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲကို ခေါင်းငုံ့စားနေရတာ အရသာ ဘယ်
လိုမှန်းပင် ခံစားလို့မရတော့ချေ။

◆ ◆ ◆

အခန်း (၇)

“မင်းအရမ်းအံ့သြသွားလား ခရမ်းပြာ”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်းနဲ့ကိုယ်တို့ အခုလို အိမ်နီးချင်းတွေအဖြစ်နဲ့ ပြန်ဆုံ
တွေ့ကြရတာကိုပေါ့”

“မအံ့သြပါဘူး၊ တစ်ခါတလေလည်း ဒီလိုတိုက်ဆိုင်မှု
တွေရှိလာတတ်တာပဲ”

“မင်းဝမ်းမသာဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဟက်”

“ဘာရယ်တာလဲ ငါပြောတဲ့ ကားလဲမှာ ဘာရယ်စရာ
မှမပါဘူး”

“ကိုယ်ထင်ထားတဲ့ အဖြေစကားပဲကြားလိုက်ရလို့ပါ။ ကိုယ့်ကိုတွေ့လိုက်ရင် မင်းမျက်နှာကြီး ပုတ်သိုးတင်းမာသွားမယ် ဆိုတာ အစကတည်းက တွက်ထားပြီးသားလေ၊ ဒါပေမယ့် နှုတ်ခမ်းလေးက ဘယ်လောက်ပဲ စုထောင်နေနေ မျက်မှောင်ကြီး ဘယ်လောက်ပဲ တွန့်ကုပ်ထားနေနေ ချစ်စရာကောင်းတာက ကောင်းတာပဲ သိလား ခရမ်းပြာ”

“သေလိုက်”

“ဟား ဟား ဟား”

အို...။

အသံပြဲကြီးနဲ့ ရယ်မောလိုက်တဲ့ သူရိယကြောင့် ခရမ်းပြာ မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေ ပြူးပိုင်းသွားကာ ဘေးဘက်ဝဲယာ စားပွဲပိုင်းတွင်ရှိနေသော ဧည့်သည်များဆီ အကြည့်လေးရောက်သွားရသည်။

တော်ပါသေးရဲ့။ သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှ သတိထားပြီး ကြည့်မနေကြလို့ပဲ။

“ခရမ်းပြာ”

“ဘာလဲ”

“ဒီခြံကိုဝယ်ဖို့ အမေတို့ လာကြည့်တုန်းက ငါသိပ်ပြီး

စိတ်မပါခဲ့မိဘူးသိလား”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုယ်အတိုင်ကျနေပြီးသာ ပတ်ဝန်းကျင်ကနေ ပြောင်းရမှာဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ ဖီးဖြစ်တာပေါ့ဟာ၊ ဒါပေမယ့် မထင်မှတ်ဘဲ တစ်ဘက်ခြံထဲမှာရပ်ထားတဲ့ ကားလေးတစ်စီးကိုကြည့်ပြီး ငါ့စိတ်တွေ တအားကို လှုပ်ရှားသွားရတာဟာ၊ မင်းကားနဲပါတ်ကို ကိုယ်က အလွတ်မှတ်မိနေတာလေ၊ ဘယ်ရမလဲ အမေ့ကို ဇွတ်အတင်းဝယ်ဖို့ တိုက်တွန်းပြီး အိမ်အမြန်ပြောင်းခိုင်းတော့တာပေါ့၊ ဒါက ကံကြမ္မာက ပေးအပ်လာတဲ့ အခွင့်အရေးပဲမဟုတ်လား ခရမ်းပြာ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ တစ်ရပ်ကွက်ထဲ ခြံချင်းကပ်နေရတာ သိပ်ကိုထူးခြားတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးပဲဥစ္စာ ကိုယ်ဖြင့် ပျော်လွန်းလို့ ထတောင်ခုန်ချင်သွားရတယ်”

“ငါကတော့ ချက်ချင်းကို လဲသေလိုက်ချင်တာသိလား၊ နင့်လို စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ အနှောင့်အယှက်ကောင်နဲ့ ခြံချင်းကပ်လာဖြစ်နေလို့လေ”

ခရမ်းပြာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အသံကြိတ်လေး ရန်တွေ့လိုက်မိသည်။ သူမဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ စိမ်းသက်တဲ့အသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ ဆက်ဆံဆက်ဆံ သူရိယမျက်နှာက ပြူးပြီးပြီးပဲ။

တစ်စက်ကလေးမှ စိတ်ဆိုးဟန်ကိုမရှိတာ။

“ဘာပဲပြောပြော ဖူးစာမှန်လို့ ဆိုတာပါ ခရမ်းပြာရယ်၊
ကိုယ့်ရဲ့ကောင်းမှုကို မနာလိုဖြစ်မနေပါနဲ့”

“သေလိုက်”

“မိန်းမတောင်မယူရသေးဘူး၊ ဘာကြောင့် လူကို ခဏ
ခဏသေခိုင်းနေတာလဲ၊ ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုယူပြီး
အသက်ရှာကျော်ပေါင်းပြီးမှ ကိုယ်က သေမှာဗျ၊ မယ့်မရှိနဲ့”

“သူရိယနော်”

“ရှု...အသံတိုးတိုးပြောပါ၊ တော်ကြာ သူများတွေက
ကောင်မလေးက သူရည်းစားကို နိုင်လိုက်တာလို့ထင်ကုန်ဦးမယ်”

“ကဲဟယ်”

“အား...နာလိုက်တာ”

အမြင်ဓာတ်ကတ်နှင့် စားပွဲပေါ်တင်ထားသော သူလက်ဖ
စိုးအား သူမ၏ ချွန်ထက်သော လက်သည်းရှည်များနှင့် တအား
ဆွဲဆိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့အတော်လေးနာသွားဟန်
ရှိ၏။ ဆွဲဆိတ်ခံလိုက်ရသော နေရာလေးကိုပွတ်ကာ သူ့မျက်နှာ
လေး ရှုံ့မဲ့နေတော့သည်။

“မှတ်ထား...နောက်တစ်ခါ ဒီထက်နာမယ်၊ မလုပ်ဘူး

မထင်နဲ့နော် သူရိယ၊ ငါတကယ်စိတ်ဆိုးနေတာသိလား၊ အကော
အဖော်မရှိလို့ လိုက်ခဲ့ပါခေါ်လွန်းလို့သာ စိတ်မပါဘဲလိုက်လာတာ၊
နှင့်အိမ်က အလှူဆိုတာသာ အကတည်းက သိရင် ခြံရိပ်တောင်
ငါမနင်းဘူးသိလား”

ခရမ်းပြာရယ်။

အဲဒီလောက်တောင်ပဲ ကိုယ့်ကို သည်းသည်းမည်းမည်း
မှန်းနေသတဲ့လားကွာ။

ဘာကြောင့်လဲ ခရမ်းပြာ။

ကိုယ့်မှာ ဘာအပြစ်တွေရှိနေလို့လဲ။

အရိုးသားဆုံးချစ်ခဲ့မိတာ အပြစ်ရှိလို့လား ခရမ်းပြာရယ်။
ကိုယ်ဘာမှားနေလို့လဲ။ မင်းကို စာသင်ခန်းလေးထဲမှာ စတွေ့တဲ့
အချိန်ကစပြီး ကိုယ့်ရင်ခုန်သံတွေ မြန်ဆန်သွားခဲ့ရတဲ့ ခံစားချက်ကို
မင်းလေးကမှ မသိတာပဲ ခရမ်းပြာ။ မင်းမှမင်း ဖြစ်လောက်အောင်
ရူးသွပ်ခဲ့ရတယ်ကွာ။

ဘာကြောင့် မင်းလေးကို အဲဒီလောက်တောင်ချစ်သွားခဲ့မိ
သလဲဆိုတဲ့အချက်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မစဉ်းစားတတ်ဘူး
ခရမ်းပြာရယ်။ မင်းစိတ်ရှုပ်မှန်း၊ မင်းလုံးဝမပျော်ရွှင်မှန်း သိနေပါ
လျက်နဲ့ ကိုယ် မင်းစိတ်ချမ်းသာအောင် နောက်မဆုတ်ပေးနိုင်ခဲ့

ဘူးလေ၊ အဲဒီအတွက် ကိုယ်တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ခရမ်းပြာရယ်။ ကိုယ့်ရဲ့အားနည်းချက်အတွက် မင်းကျေနပ်လောက်မယ့်တောင်းပန်မှုဆိုတာကိုလည်း မပေးနိုင်ဘူး။ ခွင့်လွှတ်ပါ ခရမ်းပြာ။

သူရိယဆိုတဲ့ကိုယ်က သိပ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်သလို အရမ်းလည်းခေါင်းမာတာ။

ဒီတစ်ခုကို စိတ်ရောက်သွားပြီဆို ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးပဲရှိရှိ ဦးတည်ချက်ကို ပြန်မပြင်တတ်ဘူး ခရမ်းပြာ။

ကိုယ်မင်းကိုချစ်တယ်။

သိပ်ချစ်တယ် ခရမ်းပြာ။

ဒါကြောင့်...

အဲဒီအချစ်တွေကြောင့်ပဲ ကိုယ်က ရှေ့ဆက်တိုးမှာ။

မင်းဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ ခါးသီးမှုတွေပေးပေး ကိုယ်ကတော့ ချစ်ခြင်းသက်သက်တွေနဲ့ပဲ ခံယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ ခရမ်းပြာ။

“ခရမ်းပြာ”

“ဘာလဲ”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုမချစ်နိုင်ရတာလဲ”

“ဘာလို့မချစ်နိုင်ရတာလဲဆိုတော့ မုန်းလွန်းလို့ပေါ့ဟဲ့။

နင့်မျက်နှာကို တွေ့လိုက်တိုင်း မုန်းစိတ်တွေက ရင်ထဲတလိပ်လိပ် တက်လာရတယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း မသိဘူး၊ နင့်ကိုမုန်းတာပဲသိတယ်”

“နင်မတရားဘူး”

“ဘာ”

“လူတစ်ယောက်ကို ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲ အခြောက်တိုက် မုန်းနေတာလေ ခရမ်းပြာ”

“အဲမယ်...ဘယ်သူက အခြောက်တိုက်မုန်းတာလဲ၊ နင် ငါ့ကို ကျောင်းမှာ ဘယ်လောက်တောင် အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့သလဲ၊ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်လည်း ပြန်စဉ်းစားပါဦး”

“မနှောင့်ယှက်ရင် နင်က ပြန်ချစ်မှာလား”

“မချစ်ဘူး”

“ခက်တာပဲ”

“ခက်ပါဘူး၊ လွယ်လွယ်လေးပဲဟာ၊ နင့်ကိုမချစ်နိုင်တဲ့ သူဆိုက အချစ်ကို တောင်းခံနေမယ့်အစား နင့်အချစ်ကို လက်ခံနိုင်မယ့် တခြားတစ်ယောက်ကို ပြောင်းချစ်လိုက်ပေါ့”

“ရမလား...ကိုယ့်ရင်ထဲက နှလုံးသားတွေက ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ မင်းကိုပဲ ချစ်တဲ့ဟာကို”

စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

သူရိယမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ခရမ်းပြာ နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပစ်လိုက်မိသည်။ အင်မတန် စကားပြောရလက်ပေါက်တတ်တာပဲ။ လူချင်းမတွေ့လိုက်နဲ့ တွေ့လိုက်တာနှင့် ဒီဘူတာပဲ ပြန်ပြန်ဆိုက်တော့တာလေ။ သူရိယဆီက ချစ်စကားတွေ ကြားကြားနေရတာ တကယ်နားခါးစရာပါပဲ။

စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။

အမေကလည်း အန်တီထားနဲ့ အိမ်နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းဘက် ဘာကြောင့်များ လိုက်သွားရသလဲမသိပါဘူး။ အမေမရှိတော့ သူရိယအတွက် အခွင့်အရေးရသွားတာပေါ့။ သူနဲ့ဘေးမှာရှိနေတာကိုလည်း မနှစ်သက်ပါဘဲ မောင်းထုတ်လို့လည်းမရ။ စိတ်ရှိုလက်ရှို ထပြီးထွက်သွားလျှင်လည်း ရိုင်းရာကျပေဦးမည်။ ခဏလေးနော် သမီးဆိုပြီး နှစ်ယောက်သား ထွက်သွားလိုက်ကြတာ ပြန်ရောက်မလာတော့နဲ့။

“ခရမ်းပြာ”

“ဘာလဲ”

“အချစ်ဆိုတာ သူမချစ်တိုင်း ရပ်ထားလို့ရတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး ခရမ်းပြာရဲ့၊ အဲဒါကိုရော မင်းသိရဲ့လား”

“သူရိယ”

“ပြော”

“နင် ဒီစကားတွေ ထပ်ပြောနေဦးမယ်ဆို ငါထပြီးထွက်သွားမှာနော်၊ ငါ့ကို စိတ်ရှုပ်အောင်လာမလုပ်နဲ့”

“တကယ်လား”

“ဘာ”

“အန်တီမွန်ကိုမစောင့်ဘဲ တကယ်ထပြန်မှာလားလို့ မေးတာပါ”

“ပြန်မှာ”

သူမ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အခိုင်အမာဆုံး ချပစ်လိုက်မိသည်။
ခုဆိုလျှင်...

အလှူကိုရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်အချို့ရဲ့ စူးစမ်းသော မျက်ဝန်းအကြည့်လေးတွေက သူမတို့စားပွဲဝိုင်းလေးဆီ ရောက်လာကြပြီလေ။ နှစ်ယောက်သား ကြိတ်ကြိတ်ကြိတ်ကြိတ် စကားပြောနေတာဆိုတော့ ပိုပြီးဆိုးတာပေါ့။

တကယ်တော့...

သူရိယနဲ့ ခရမ်းပြာက သွေးအေးတိုက်ပွဲဆင်နွှဲနေတာပါ။
လူအများရှေ့မှာမို့ ဘာမှမဖြစ်သလိုဟန်ရှိပေမယ့် သူမနဲ့သူကြား

အဆင်ပြေမှုက တကယ်မရှိ။ ဒါကို သူများတွေက သိမှာမဟုတ်။
နှစ်ဦးသား တွတ်ထိုးနေကြသည်ဟု အထင်ရှိကာ လူငယ်တွေရဲ့
သဘာဝကို နားလည်သယောင်နှင့် မသိမသာလေး ကြည့်ကာ
မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကို ပြန်လွှဲလွှဲသွားတတ်ကြ၏။

“ခရမ်းပြာ”

“နင် ငါ့နာမည်ကို ဘာဖြစ်လို့ ခဏခဏခေါ်နေရတာလဲ
သူရိယ”

“ခေါ်ချင်လို့ပါဟာ၊ ဒါလေးတောင် ဘာကြောင့် တွန့်တို
ချင်နေရတာလဲ ခရမ်းပြာရယ်”

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခရမ်းပြာ တကယ်ပဲ သည်းမခံနိုင်တော့
ပါ။

“သူရိယ”

“ပြော”

“နင်...ငါ့အနားကထွက်သွားတော့”

“ဟင်”

“နင်သွားတော့လို့ပြောနေတာ၊ နင်နဲ့ငါ့ကို လူတွေကြည့်
နေကြပြီ၊ ငါ တမျိုးအထင်မခံနိုင်ဘူး သူရိယ”

“ဘယ်သူတွေက ဘာထင်နေလို့လဲ ခရမ်းပြာရယ်၊

နင်က ဧည့်သည်လေ၊ ဧည့်သည်ကို အိမ်ရှင်ဧည့်ခံတာ အမြင်မတော်
စရာမှမရှိတာ”

“မသိဘူးဟာ၊ နင်သွားတော့”

ခရမ်းပြာ ဇွတ်အတင်းပဲ နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။
တကယ်ဆို ဒီတိုက်က သူရိယတို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့တိုက်လေ။ သူ့ဘယ်နေ
ရာမှာနေနေ၊ ဘယ်လိုပဲထိုင်ထိုင် အခွင့်အရေးရှိသည်။

ဒါကို...

ခရမ်းပြာ ဇွတ်တရွတ် မောင်းထုတ်မိ၏။

“ခရမ်းပြာ”

“.....”

“မင်းမကြိုက်ဘူးဆိုရင်လည်း ကိုယ့်သွားပါ့မယ်ကွာ၊
ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုပဲမောင်းထုတ်ပါ ခရမ်းပြာ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာရှိနေ
တဲ့ မင်းကိုချစ်နေတဲ့ ချစ်ခြင်းလေးတွေကိုတော့ မင်း နှင်မထုတ်
လိုက်ပါနဲ့၊ သူတို့က မင်းကို တကယ်ပဲ လိုလားနေကြတာပါ၊
မင်းမရှိရင် ဘယ်လိုမှ မရပ်တည်နိုင်တော့တဲ့အထိပေါ့ ခရမ်းပြာ
ရယ်”

ရီဝေသောအကြည့်၊ ဆွေးမြေ့ကြေကွဲ နှင့်သည်းသော
အသံလေးနှင့်အတူ သူပြောချင်သောစကားလေးကို ဆုံးအောင်ပြော

ကာ သူရိယတစ်ယောက် သူမအနားကနေ ညင်သာစွာပင် ထသွား
တော့သည်။

ဟွန်း...

ခရမ်းပြာ မျက်စောင်းလေးက ကျောခိုင်းထွက်သွားတဲ့
သူရိယဆီ ခိုင်းခနဲ။ ခုမှပဲ သူမရဲ့စိတ်တွေ ဂေါ့ပါးလွှတ်မြောက်သလို
ခံစားလိုက်ရသည်လေ။

ထိုစဉ်...

အမေ့အတူ အန်တီထားက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် နောက်
ဘက်ခန်းမှ ထွက်လာ၏။ ခရမ်းပြာ အသက်ရှူချောင်သွားရ၏။
ထွက်ပေါက်တစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသလိုပေါ့။

နေရာကနေ ချက်ချင်းထရပ်လိုက်မိသည်။

သူမ အိမ်ပြန်ချင်ပြီလေ။

သူမအရိပ်အကဲကိုသိတဲ့ အမေက အပြုံးတွေနဲ့ ခေါင်းလေး
ဆတ်ခနဲညှိတ်ပြတော့ ပိုပြီးအဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ တစ်မိနစ်၊
တစ်စက္ကန့်လေးမှ သူရိယတို့ အမိုးအရိပ်အောက်မှာ သူမ မနေချင်
တော့ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း...

အိမ်ပြန်ဖို့ကိုပဲ စိတ်တွေလောကြီးနေမိတော့သည်။

နိုးနိုးစာပေ

အခန်း (၉)

တီးနှောင်...တီးနှောင်။

အခန်းတံခါးဘဲလံသံကြောင့် ပထမဦးစွာ ခေါင်းလေး
ထောင်မတ်သွားသူက ဒေါက်တာကြယ်စင်ရယ်ပါ။ မျက်ခုံးတန်း
ကြီးတွေ တွန့်ကြုံသွားရသည်။

ဒီကနေ့...

ဂျူတီထွက်ရက်မို့ အိမ်မှာအနားရနေတုန်း အမေမီးဖိုချောင်
အလုပ်တွေကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ တာဝန်ယူကာ ရှင်းလင်းပေးနေမိ
သည်။

တီးနှောင်...တီးနှောင်။

ဘဲလံသံက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မြည်လာချိန်မှာတော့
သူဆက်ပြီးနေလို့မရတော့။ မီးဖိုခန်းလေးထဲကနေထွက်တော့ အမေ
က အခန်းထဲကနေ ထွက်ဖို့လုပ်နေသည်။

နိုးနိုးစာပေ

“နေ...နေ အမေ ကျွန်တော်ပဲ သွားဖွင့်လိုက်မယ်”

“အေး...အေး ခရမ်းပြာလာတာဟင်တယ်သား၊ ဒီနေ့ ကြက်သားပလာတာလာဖို့မယ်လို့ အမေ့ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ထား တယ်”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့၊ မြန်မြန်သွားဖွင့်လိုက်၊ အပြင်မှာရပ်စောင့်နေရ တာ အားနာစရာကြီး”

“ဪ...ဟုတ်”

ကြယ်စင်တစ်ယောက် ခေါင်းကိုသာ ဆတ်ခနဲညိတ်ပြီး အမေ့ရှေ့ကနေ လှည့်ထွက်လာခဲ့ရတာ အံ့သြမှင်သက်မှုတွေကတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ အတိုင်းအဆမဲ့စွာပင်။

ခရမ်းပြာနဲ့အမေ။

ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ဒီအခြေအနေမျိုး ရောက်သည့် အထိ ရင်းနှီးခင်မင်သွားရတာပါလိမ့်။ ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ ကောင်မ လေးကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ထုပ် ပေးဖို့ခိုင်းသည့်အချိန်က သူ့ရဲ့ တကယ့်လက်ရှိဘဝအခြေအနေကို သိသွားရအောင်ဆိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတည်းနှင့်သာ အိမ်ကိုလွှတ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါကလည်း...

ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့စိတ်ကို သူ ဖတ်မိသွား နိုင်လို့ပါ။ ကောင်မလေးက တကယ့်ကို အရွယ်ငယ်ငယ်လေးပဲ။

စိတ်ခံစားမှုနောက်ကို တစိုက်မတ်မတ်လိုက်တတ်သည့် အရွယ်လေး မို့ သူမရဲ့ တစ်ဖက်သတ် ယိုင်နဲ့လေးကို ကြယ်စင် ခံစားလို့ရနေ သည်။

ဒါကြောင့်လည်း...

မမှားသင့်တာမမှားရစေဖို့ သူ့ဘဝအခြေအနေမှန်ကို သိပြီး ကောင်မလေး စိတ်ပျက်နောက်ဆုတ်သွားစေရန် အိမ်ကိုသွားခိုင်းခဲ့ ခြင်းပဲဖြစ်၏။ ဒါဟာ ကောင်မလေးအပေါ်မှာ ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ စေတနာပါပဲ။

မုဆိုးဖိုကစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ကလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိနေသေးသော သူ့လိုလူမျိုးကို ခရမ်းပြာ စိတ်ကူးမယဉ်စေချင်။ ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက တကယ့်ကို အပြစ်ကင်းတဲ့ ကောင်မ လေးပါပဲ။ မိကောင်းဖခင်သားသမီးမို့ မသိစိတ်က ဖြစ်တည်နေမှု ကို အဆုံးသတ်သွားစေချင်ပါသည်။

ခက်တာက...

ဒီကောင်မလေးက နောက်ဆုတ်မသွားဘဲ အခုဆိုလျှင် အမေနှင့်ပင် ခင်မင်ရင်းနှီးနေချေပြီ။ ကြက်သားပလာတာတောင် အိမ်ကိုလာဖို့နေသည့် အဆင့်က သာမန်ရင်းနှီးမှုမှ မဟုတ်တာပဲ။

ကြယ်စင် တွေးမိတော့ ရင်လေးပင်မောသွားရ၏။ တိုက်ခန်းတံခါးချပ်လေးကို ဖွင့်တော့ အပြင်မှာရပ်နေသူက ခရမ်းပြာ

ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ဖြစ်နေသည်။

“ဒေါက်တာ”

ခရမ်းပြာဟစ်ယောက် မထင်မှတ်ဘဲ ဒေါက်တာကြယ်စင်ကို တွေ့လိုက်တာမို့ ပါးစပ်လေးအဟောင်းသားဖြစ်အောင် ငိုအံ့သြသွားရပါသည်။

သူ့ကို အိမ်မှာမရှိလောက်ဘူးဟု သူမ ထင်မှတ်နေတာလေ။ တနင်္လာနေ့ကနေ သောကြာနေ့အထိ ဆေးရုံကိုသွားရမှာမဟုတ်ဘူးလား။ ပိတ်ရက်ဆိုလို့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ နှစ်ရက်သာလျှင် ရှိတယ်ဆိုတာ သူမသိပြီးသားပါပဲ။

ခုတော့...

ဒေါက်တာကြယ်စင်က အိမ်မှာရှိနေ၏။

နေပါဦး။

သူမ သေသေချာချာ ပြကွဒိန်ကြည့်လာတာပါ။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဆိုတာ အသေအချာပဲဖြစ်သည်။ ဒါကို သူက ဆေးရုံမသွားဘူးဆိုတော့ ခွင့်များယူထားလို့လား။

“ဟေ့...အထဲဝင်လေ”

ခရမ်းပြာက တံခါးဖွင့်ပြီးသည့်တိုင်အောင် အထဲကိုမဝင်သေးဘဲ တိုက်ခန်းဝရှေ့လေးတွင် ငေးကြောင်စွာ ရပ်နေမိတာကို စိတ်မရှည်သလို လေသံမာဆတ်ဆတ်နှင့် သူကခေါ်၏။

“ဪ...ဟုတ်”

ခရမ်းပြာ အသိလေးဝင်ကာ တိုက်ခန်းလေးထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ လက်ထဲမှာလည်း ကြက်သားပလာတာ ထည့်လာသော ငါးဆင့်ချိုင့်လေး ကိုင်ဆွဲလို့။

“ခရမ်းပြာ...လာလေသမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီဖြူ”

သူ့အနောက်ဘက်ကနေ Wheel chair လေးတွန်းထွက်လာတဲ့ အန်တီဖြူဖြူစင်က ဖော်ရွေသောအပြုံးတွေနှင့် ခရမ်းပြာကို ကြိုဆိုလိုက်တာမို့ စောစောက စိုးထိတ်ကြောက်ရွံ့နေသော စိတ်က အနည်းငယ်တော့ ပြေလျော့သွားပါသည်။ ဧည့်ခန်းလေးထဲက ထိုင်ခုံလေးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး လက်ထဲက ကြက်သားပလာတာချိုင့်လေးကိုလည်း စားပွဲပေါ်တင်လိုက်မိသည်။

ဒေါက်တာကြယ်စင် အိမ်မှာမရှိနိုင်ပါဘူးဆိုသည့် အတွေးနှင့် အန်တီဖြူဆီ သူမထွက်လာခဲ့တာပါ။ အိမ်မှာ အမေက ကြက်သားပလာတာ လုပ်စားမည်ဟုပြောတော့ ခရမ်းပြာ မျက်ဝန်းထဲ အန်တီဖြူကို သတိရသွားမိသည်။ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသော ထိုအိမ်တွင် နေ့လယ်နေ့ခင်းစာအတွက် ယခုလိုမျိုး တကူးတက မုန့်လုပ်စားတာမျိုး လုပ်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ဖုန်းဆက်ပြီး သွားပို့ပေးဖို့ ခရမ်းပြာ စိတ်ကူးမိလိုက်သည်။

အန်တီဖြူကို သတိရပေမယ့် အလုပ်အကိုင်အားလပ်တာ တစ်မျိုး၊ ဒီအတိုင်းကြီး တကူးတက အလည်အပတ်သွားရအောင် လည်း စိတ်ကမသန့်တာကြောင့် ထိုအိမ်ထဲကို နောက်တစ်ခါ ဝင်ထွက်လည်ပတ်ဖို့ဆိုတာ အခုလိုအကြောင်းပြချက်ဟာ အကောင်း ဆုံးပဲဟု သူမတွေးမိသည်။

ထို့ကြောင့်...

တိုက်ဆိုင်တုန်း အမေ့ဆီက ကြက်သားပလာတာတွေ ချိုင့်နဲ့ထည့်ခိုင်းပြီး စုသဲတို့အိမ်သွားပို့မယ်ဟု လိမ်ညာလှည့်ပတ် ကာ အန်တီဖြူတို့အိမ်သို့ ခရမ်းပြာ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အမေက စုသဲတို့အိမ်ကို သူမသွားပို့မယ်ဟုပဲ သိထားတာ ပါ။ စုသဲတို့အိမ် မရောက်ဘူးဆိုတာသိလျှင် ခရမ်းပြာအပေါ် သံသယတွေဝင်ပြီး ပြဿနာရှာတော့မှာသေချာ၏။

ခက်တာ ခရမ်းပြာရဲ့စိတ်ပဲ။

အမေသိလျှင် ပြဿနာတွေတက်ကာ မိုးမီးလောင်တော့ မည်ဆိုတာ သိနေပါလျက်နှင့် ဇွတ်အတင်းပင် သူမလုပ်ချင်ရာကို ဇွတ်လုပ်မိသည်။ အန်တီဖြူတို့ မြေးအဘွားကို စားစေချင်လို့ပါ။

ဒေါက်တာကြယ်စင် လက်ဆောင်ပို့ခိုင်းတဲ့နေ့က စတင်ချင်း အန်တီဖြူနဲ့ စိမ်းသက်ခဲ့ပေမယ့် စကားလက်ဆုံကျပြီးနောက်မှာတော့ အဖော်မဲ့အထီးကျန်ကာ တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ တစ်ယောက်

တည်းနေရသော အန်တီဖြူက ခရမ်းပြာတို့နှင့် ရင်းနှီးသွား၏။

အကြံဉာဏ်ကြီးသော ခရမ်းပြာကပင် အန်တီဖြူတို့အိမ် က ဖုန်းနံပါတ်ကို ရအောင်တောင်းခဲ့သည်။ လူကမသွားပေမယ့် နေ့တိုင်းလိုလို နေကောင်းလား၊ ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်း လေးတွေကို အစပြုကာ စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ပြောတတ်ခဲ့သည်။ အင်ကြင်းလေးနှင့်လည်း ဖုန်းထဲမှာ မကြာခဏဆိုသလို စကားပြော ဖူး၏။

အန်တီဖြူကလည်း သူမကိုခင်မင်ကာ အိမ်ကိုအလည် လာဦးလေ ခရမ်းပြာဟု မကြာခဏဆိုသလို ခေါ်တတ်၏။ ခရမ်းပြာ အရမ်းကို သွားချင်ပေမယ့် သူမစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေးပြီး နောက်မှ အလည်လာခဲ့ ပါမယ်ဆိုပြီး ဖုန်းလေးကိုချခဲ့သည်ချည်းပင်။

ဒီကနေ့တော့...

အမေကလည်း ခရမ်းပြာအိမ်မှာ အားလပ်နေတာမို့ မုန့် တစ်ခုခုလုပ်စားရအောင်ဆိုပြီး စီစဉ်၏။ နောက်ဆုံးတော့ ခရမ်းပြာ သိပ်ကြိုက်တဲ့ ကြက်သားပလာတာပဲလုပ်ဖို့ အမေက ဆုံးဖြတ် သည်။

ခရမ်းပြာက ပလာတာကို ရအောင်ဝယ်ရတဲ့တာဝန်ပဲ ယူရ ၏။ ကြက်သားဆီပြန်ချက်တာရော၊ ကုလားပဲဟင်းရည်ချက်တာ

ရော၊သန္တာသီးနဲ့ ကြက်သွန်နီအချဉ်လုပ်တာရော အမေကပဲ ဒိုင်ခံချက်ပြုတ်သွား၏။ ခရမ်းပြာ ဘေးကနေ အနည်းအကျဉ်း ဝိုင်းကူတာပဲပါသည်။

ဟင်းကျက်သည်ဆိုလျှင် အဖေရုံးကို ချိုင့်ဆွဲနှင့် အရင်ဦးစွာ သွားပို့ပေးရသည်။ ပြန်ရောက်တော့ အမေက သူမကိုစားတော့မလားမေး၏။

သူမ...

မစားသေးဘူးဟုငြင်းကာ စုသဲဆီသွားပို့မယ်ဟု ခွင့်တောင်းပြီး စတီးလံငါးဆင့်ချိုင့်ထဲထည့်ကာ ထွက်လာခဲ့၏။ သူမတို့အိမ်မှာ ဘာပဲလုပ်စားလုပ်စား သူငယ်ချင်းစုသဲတို့အိမ်ကို သွားပို့နေကျမို့ အမေကလည်း ဘာမှမပြောချေ။

ခရမ်းပြာ...

အန်တီဖြူတို့တိုက်ခန်းလေးဆီ ရောက်အောင်သွားမိသည်။ အမေ့ရဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချမှုကလေးကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူမ အလွဲသုံးစားလုပ်ခဲ့မိ၏။ စိတ်ထဲမှာ မကောင်းရာပေမယ့် သူမ နောင်တတော့မရမိပါ။ မြေးအသွားနှစ်ယောက်ကို ကျွေးချင်သောစိတ်စေတနာကသာ သူမရင်ထဲမှာ ပြည့်နေခဲ့ရသည်။

ခုတော့...

သူမရဲ့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်မှုကို ဒေါက်တာကြယ်စင်

က လက်ပူးလက်ကြပ်မိသွား၏။ သူမိသားစုအကြောင်း သိပြီး နောက်ဆုတ်သွားအောင် တမင်လုပ်ဆောင်ခဲ့သော သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်သည် ခုတော့ သူမ ပိုပြီးနီးကပ်လာဖို့ ဖြစ်သွားပြီဆိုသည့်အသိနှင့် သူက မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ၏။

ခရမ်းပြာလည်း သူ့မျက်နှာကို မြင်မြင်လိုက်ချင်း စိတ်မလုံမလဲ ဖြစ်သွားမိပေမယ့် နောက်ဆုတ်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်တော့သည့်အနေအထားမို့ ခပ်တည်တည်လေးပင် ရင်ဆိုင်လိုက်တော့သည်။

“ခရမ်းပြာကို အန်တီတစ်ချိန်လုံးမျှော်နေတာ၊ ဘယ်နေ့များ အိမ်ကိုအလည်လာဦးမလဲလို့လေ”

“သမီး သင်တန်းတွေတက်နေရလို့ မအားဘူး အန်တီဖြူ၊ စိတ်ကတော့ အမြဲပဲရောက်နေတာပါ၊ ဒီနေ့တော့ သင်တန်းလည်း ပိတ်ရက်ဖြစ်၊ အမေကလည်း နေ့လယ်စာ တစ်ခုခုလုပ်စားမယ်ဆိုပြီး တွေးမိတာနဲ့ ကြက်သားပလာတာ ချက်စားဖြစ်ကြတာ၊ ဒါကြောင့် အန်တီဖြူတို့အတွက် လာပို့ပေးတာလေ”

“အေးကွယ်...ကျေးဇူးပါပဲ၊ သား ချိုင့်ကိုယူသွားပြီး သွားလှယ်လိုက်ဦးလေ”

သူမကိုလည်း ကျေးဇူးတင်စကားပြောရင်း ရှုတည်တည် မျက်နှာထားကြီးနှင့် သူမကိုရပ်ကြည့်နေတဲ့ ဒေါက်တာကြယ်စင်ကိုလည်း သဘိပေးလိုက်သေး၏။ သူမိခင်ကပါ လိုလားကြည်ဖြူစွာ

ရှင်မြတ်နိုး

၁၁၂

ကြိုဆိုနေတာမို့ ဘာမှမပြောသာဘဲ လက်ဝိုက်ကြည့်နေရပေမယ့် မနှစ်သက်ဘူးဆိုသည့် အရိပ်အကဲကိုတော့ သူမ မြင်ဖြစ်အောင်ပင် သူကပြသည်။ ခရမ်းပြာ ခေါင်းလေးကို ငဲ့ထားမိ၏။

ရင်မဆိုင်ရပါ။

ခရမ်းပြာရဲ့လုပ်ရပ်ကို နားမလည်နိုင်ဘဲ အထင်များသေး သွားလားဆိုသည့်အသိနှင့် ဝမ်းနည်းနာကျင်နေရသည်။

“မီးမီး...လာလေ၊ ဘာလဲ အန်တီကို မမှတ်မိတော့ဘူး လား၊ မီးမီးနဲ့ ဖုန်းထဲမှာ ခဏခဏစကားပြောခဲ့တဲ့ အန်တီပါ”

သူမရောက်လာကတည်းက မယောင်မလည်နဲ့ ကြည့်နေ တဲ့ ကလေးမလေးကို လက်ကလေးကမ်းပြီး ခရမ်းပြာခေါ်တော့ ဘွားအေဖြစ်သူက ပြုံးပြီးစောင့်ကြည့်နေ၏။ ကလေးမလေးက ခရမ်းပြာကို ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“သွားလိုက်လေ အင်ကြင်း၊ အန်တီက သမီးကိုခင်လို့ ခေါ်တဲ့ဟာကို သွားလိုက်”

ဘွားအေဖြစ်သူက ခွင့်ပြုလိုက်တာမို့ ကလေးမလေးရဲ့ မျက်နှာက လက်ခနဲဝင်းပသွား၏။ အပြုံးနုနုလေးတွေနှင့် သူမအနီး သို့ သွက်လက်စွာပင် လျှောက်လာသည်။ လက်ကလေးမြှောက်ကာ သူမရင်ခွင်ဆီ တိုးဝင်လာ၏။

ခရမ်းပြာ...

အင်ကြင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ပွေ့ကာ သူမပေါင်လေး ပေါ် ချီတင်လိုက်မိသည်။ ပြီးနောက် သူမလေးရဲ့မျက်နှာ ဖူးဖူး သေးသေးလေးကို တစ်ချက်ငဲ့မွှေးကာ ခပ်တိုးတိုးမေးမိ၏။

“မီးမီးနာမည်က အင်ကြင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မေမေ”

“အို”

ကလေးမလေးရဲ့ အဖြေကြောင့် ခရမ်းပြာစိတ်တွေ ထိန်းမရသိမ်းမရ လှုပ်ရှားသွားရသည်။

“ဟဲ့...အင်ကြင်း၊ ဒါက မေမေမဟုတ်ဘူး၊ မမခရမ်းပြာ တဲ့၊ ဒီကိုညှော်သည်လာလုပ်တာ၊ အန်တီလို့ခေါ်”

“ဟင့်အင်း...မေမေပါ၊ အင်ကြင်းရဲ့မေမေ၊ ဟုတ်တယ် နော်”

မြတ်စွာဘုရား။

ခရမ်းပြာ ဘုရားကို စိတ်ထဲကနေ တလိုက်မိသည်။

ကောင်မလေးက ရင်ခွင်ထဲ အတင်းတိုးဝှေ့ဝင်ကာ ဖက်တွယ်ရင်း သူမအမေဟုပင် စွတ်ပြောနေတော့၏။

အန်တီဖြူမျက်နှာက အားနာမှုကြောင့် မလုပ်မလဲ။

ခရမ်းပြာလည်း ကလေးမလေးဆီက ယခုလိုဆက်ဆံလိုက် ခြင်းကြောင့် ရှက်ရွံ့ထူအမ်းသွားရပေမယ့် မိခင်ရင်ခွင်မဲ့ကာ ရရှိ

လာသော ရင်ငွေကို အငမ်းမရလေး ခိုလှုံချင်သော စိတ်ဆန္ဒလေး အား စာနာနားလည်စွာနှင့် အင်ကြင်းဆိုတဲ့ ကလေးမလေးအပေါ် မှာတော့ စိတ်မဆိုးမိပါချေ။ သနားကရုဏာသက်စွာပင် ပွေဖက် ထားမိသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ခရမ်းပြာရယ်၊ သမီးကို အားနာလိုက်တာ ကွယ်၊ အင်ကြင်းအမေဆုံးတော့ အင်ကြင်းက သုံးနှစ်ခွဲမျှကြိုတက်စ လေ ခရမ်းပြာ၊ အမေဆိုတဲ့အသံကို သူကောင်းကောင်းကြီးသိနေ တယ်၊ ခေါင်းကို ထိခိုက်မိသွားလို့သာ ကျောင်းစာကို သင်မရတာ၊ မိသားစုနဲ့နေခဲ့တာကိုတော့ သူကောင်းကောင်းသိနေတယ်”

“ရပါတယ် အန်တီဖြူ၊ ခရမ်းပြာ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ စာသင်မရဘူးဆိုတာက ဘယ်လိုသင်မရတာလဲဟင်”

“ရှေ့ကသင်ပြီး နောက်ကိုမေ့သွားတာလေ၊ သင်လည်း ခဏပဲ ပြန်မေးရင် အဲဒီစာလုံးက ဘာလဲဆိုတာ သူမမှတ်မိတော့ ဘူး၊ တခြားကလေးတွေနဲ့ အတန်းကျောင်း ယှဉ်ထားလို့မရဘူး ခရမ်းပြာရဲ့၊ အခုချိန်ထိ သုံးနှစ်လေး ဘယ်ဘက်လှည့်မှန်း သူမသိ တာ၊ သူငယ်တန်းကို နှစ်နှစ်လောက်ကျနေတာနဲ့ ကျောင်းပြန်ထုတ် လိုက်ရတယ်၊ စာသင်ကျောင်းမှာလည်း သူငယ်ချင်းတွေရှိလို့သာပါ၊ စာကတော့ လုံးဝကိုမလိုက်နိုင်တာ၊ သူ့အတွက် စိတ်ဖိစီးမှုတစ်ခုလို့ ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ဪ”

စိတ်မသက်သာစွာပင် ခရမ်းပြာ သက်ပြင်းမောချမိသည်။

“မေမေ”

ကလေးမလေးက သူမကို မေမေဟုပဲ တစ်ချိန်လုံး သတ်မှတ်ကာ ခေါ်နေသည်။

“ဟင်...ဘာပြောမလို့လဲ အင်ကြင်း”

ခရမ်းပြာ မီးမီးဟုမခေါ်တော့ဘဲ သူမနာမည်လေးကိုသာ ခေါ်မိသည်။

“အင်ကြင်းတို့နဲ့ အတူတူလာနေတာလားဟင်”

“အဲ...ဟို...ဒါက”

ခရမ်းပြာ ဘာဖြေရမှန်းမသိ။

“အင်ကြင်း မေမေ့ကို တစ်ချိန်လုံးမျှော်နေတာ၊ ခုမှပဲ ပြန်လာတော့တယ်နော်”

“အို”

မဝိကလာအသံသေးသေးလေးက ကြားရသူရင်နှင့်စရာ ပါ။

“အင်ကြင်း လာခဲ့စမ်း”

ခေါ်သံကြီးက မိုးထစ်ချုန်းသံပမာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ခေါ်သူက ဒေါက်တာကြယ်စင်ရယ်ပါ။ သူ့အသံကြား

တော့ အင်ကြင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်လေးက ဆတ်ခနဲ တုန်တက်သွားသည်။
ဖအေကို ကြောက်ရွံ့သလိုမျက်နှာငယ်လေးနှင့် သူမရင်ခွင်ထဲကနေ
ခိုးကြည့်နေ၏။ သို့သော် ရင်ခွင်ထဲကနေတော့ ထွက်မသွားချေ။
သူမကို အားကိုးတကြီး တိုး၍ပင်ဖက်ထားသည်။

“အင်ကြင်း...အဖေခေါ်နေတယ်နော်၊ လာခဲ့လို့ဆို”

သူ့ရဲ့ဟိန်းဟောက်သံ နောက်တစ်ကြိမ်ထွက်လာချိန်မှာ
တော့ အင်ကြင်းလေးက ဝမ်းနည်းတကြီး တအီးအီးနှင့် ရှိုက်ငိုချေ
တော့သည်။ ဒီတော့မှ ချောမောနှစ်သိမ့်အားပေးရသူက ခရမ်းပြာ
ရယ်ပဲပေါ့။

“ကိုယ်...မင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်
တယ် ခရမ်းပြာ၊ မင်းအချိန်ရတယ်မဟုတ်လား”

ဒေါက်တာကြယ်စင်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို ခရမ်းပြာ ခေါင်း
လေးညှိတ်ပြမိသည်။ အိမ်လေးပေါ်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်
အပျက်များကြောင့် သူ့စိတ်တွေ ဘယ်လောက်တောင် ထိခိုက်သွား
ရသလဲဆိုသည့်အချက်ကို သူမခံစားလို့ရနေပါသည်။

မိခင်မေတ္တာ ငတ်မွတ်နေသော အင်ကြင်းရဲ့ စိတ်ခံစား
ချက်ကို သူ ကောင်းကောင်းကြီး မြင်တွေ့လိုက်ရတာမဟုတ်လား။
သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းနည်းမှုများနှင့်အတူ စိတ်ရှုပ်ထွေး
ဟန်တွေပါ ရောယှက်နေသည်။

“ကိုယ်တို့ တစ်နေရာရာသွားပြီး စကားအေးဆေးပြောရ

အောင် ခရမ်းပြာ”

“ရပါတယ် ဒေါက်တာ”

ခရမ်းပြာ လက်ခံလိုက်သည်။

ဒေါက်တာကြယ်စင်က သူမအိမ်အပြန် ကားနားအထိ လိုက်ပို့ပေးသလိုနှင့် ဆင်းလိုက်လာကာ သူမ ကားနားအရောက် မှာတော့ သူ့ဖက်ကစတင်စကားကမ်းလှမ်းကာ တောင်းဆိုခြင်းဖြစ် သည်။

သူ...

ဘာပြောချင်သလဲဆိုတဲ့ အချက်ကိုလည်း ခရမ်းပြာ သိနေ ပါ၏။ သို့သော် ခရမ်းပြာ ရှောင်မထွက်ချင်ပါ။ ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ် ထားမိသည်။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီမိသားစုလေးနဲ့ သူမ ဆုံစည်းခဲ့ရ တာမဟုတ်လား။ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ပြီးမှ သူမဘာတွေကိုဆက်ပြီး တွေဝေနေဦးမလဲလေ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံလိုက်ရုံပဲပေါ့။

“ကားပေါ်တက်လေ ဒေါက်တာ”

သူမစကားကြောင့် သူက ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ခရမ်းပြာ ရဲ့ ကားရှေ့ခန်းတံခါးချပ်လေးကို ဆွဲဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်သည်။ ခရမ်းပြာ သွေးအေးစွာပင် ကားလေးကို ဒေါက်တာကြယ်စင်တို့ နေသော တိုက်အထပ်ကြီးရှေ့ကနေ မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်၏။

“ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ ဒေါက်တာ”

“မင်းအဆင်ပြေတဲ့နေရာပဲ မောင်းပါ။ လူရှင်းတဲ့ကော်ဖီ ဆိုင်တစ်ခုခုဆိုလည်း ရတာပဲ”

သူလေသံက မာဆတ်ပြတ်တောက်လွန်းနေ၏။

ခရမ်းပြာ ဆက်မမေးမိတော့ချေ။

ကားလေးကိုပဲ ဂရုတစိုက်မောင်းနေမိသည်။ ကားလေးထဲ တွင် စကားသံလေးတို့ တိတ်ဆိတ်လို့။ သူပြောသလိုပင် ကားလေး ကို လူရှင်းသောအအေးဆိုင်လေးတစ်ခုတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ကားလေး ရပ်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ ကားပေါ်ကနေ ချက်ချင်း သူဆင်း၏။ ခရမ်းပြာ အနောက်ကနေ လိုက်ဆင်းကာ သူဦးဆောင် ရာ စားပွဲဝိုင်းလေးဆီ လျှောက်သွားပြီး နှစ်ဦးသား ထိုင်လိုက်သည်။ ဝိတ်တာဆီ အစားအသောက်တွေ မှာလိုက်၏။ အနားကနေ ဝိတ်တာပြန်လှည့်ထွက်သွားတော့ ဒေါက်တာကြယ်စင်မျက်ဝန်း အကြည့်စူးစူးတွေက သူမထံ ဆတ်ခနဲရောက်လာသည်။

“ခရမ်းပြာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ ဒေါက်တာ”

“မင်း...ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ ခရမ်းပြာ”

“ခရမ်းပြာ ဘာလုပ်လို့လဲ ဒေါက်တာ”

“ဘာကွ”

ခရမ်းပြာမှင်သေသေ ပြန်ဖြေတော့ သူက ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေ၏။

“ခရမ်းပြာ အန်တီဖြူအတွက် ကြက်သားပလာတာလာဖို့ လေးတာလေ၊ အန်တီဖြူနဲ့ ခရမ်းက စတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက ခင်မင် သွားတော့ ခရမ်းမရောက်တာတောင် ဖုန်းနဲ့ မကြာခဏဆိုသလို စကားပြောဖြစ်တယ်ဒေါက်တာ”

“အဲဒါခက်တာပေါ့ ခရမ်းပြာ၊ ခင်မင်တာကို ကိုယ် မင်းအဖြစ်လို့ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကင်းကွာပြီး နေတတ်တဲ့ အကျင့်၊ အနည်ထိုင်နေတဲ့ အမေ့သမီး လေးရဲ့ အခြေအနေကို မင်းဆက်ပြီး မဖျက်ဆီးသင့်ဘူးလို့ ကိုယ်ထင် တယ်၊ အဖော်မဲ့တဲ့ဘဝကို သူတို့နေတတ်အောင် အလေ့အကျင့်ပေး ထားတာလေ ခရမ်းပြာ၊ ခုတော့ မင်းကြောင့် သူတို့စိတ်ဓာတ်တွေ ယိမ်းယိုင်ကုန်ပြီ ခရမ်းပြာ၊ မင်းနဲ့ဖုန်းထဲမှာ စကားတွေပြောနေရ တာကို အမေ့စိတ်ထဲမှာ ငြိတွယ်နေပြီ၊ ဒါဟာ မင်းမလုပ်သင့်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေပဲ ခရမ်းပြာ၊ ကိုယ်မင်းကိုပြောချင်တာတစ်ခုက မိခင် မေတ္တာငတ်မွတ်နေတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့သမီးလေးရဲ့ လိုအပ်မှု၊ ဒီကနေ့အဖြစ် အပျက်ဟာ ကိုယ့်အတွက်တော့ သွေးပျက်တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ

ပဲ”

“ခရမ်းပြာလည်း အဲဒီလောက်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မ ထားမိဘူးဒေါက်တာ၊ အင်ကြင်းကို ပထမအကြိမ်တွေ့တုန်းက ခရမ်းပြာကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကလေးနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ကြည့် နေတာတော့ ရိပ်မိပါတယ်၊ သူ့စိတ်မှာ ဘယ်လောက်ထိ နောင်တွယ်နေသလဲဆိုတာတော့ အခုမှပဲ ခရမ်းပြာ သိလိုက်တာပါ ဒေါက်တာ၊ ခရမ်းပြာလည်း အရမ်းကို အံ့ဩသွားရတာပါပဲ၊ ထင်မထားမိတဲ့ အခြေအနေမျိုးကို ဒါပေမယ့်”

“မင်း...နောက်တစ်ခါ အိမ်ကို လုံးဝလာမလည်ပါနဲ့ ခရမ်းပြာ၊ မင်းကို အိမ်ရောက်အောင်လွှတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အခုလို အနေအထားမျိုးရောက်စေချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အကြောင်းကို မင်းသိပြီး စိတ်ပျက်ပြီးငွေသွားစေချင်လို့ပဲ ခရမ်းပြာ”

ခရမ်းပြာ စကားမဆုံးခင် သူက အတင်းဖြတ်ကာ ပြော သည်။ ဘာရယ်မဟုတ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ အောင့်မျက်သွားရ တာ အမှန်ပါပဲ။ ခရမ်းပြာ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတဲ့ ခံစားချက်ကို သူ့ရိပ်မိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲလေ။

“ခရမ်းပြာ နားလည်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဘာကြောင့် ခရမ်းပြာဆိုမှာမှ အကူအညီတောင်းခဲ့သလဲဆိုတဲ့ အချက်ကို အဲဒီ

နေ့ကတည်းက ခရမ်းပြာ ခံစားနားလည်လိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ခရမ်းပြာ ဒေါက်တာပြောသလို မလိုက်နာနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီအတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒေါက်တာ”

မနိုင်ပေမယ့် အရှုံးမပေးလိုတဲ့ ခရမ်းပြာရဲ့မာနက ခေါင်း ထောင်ထလာ၏။

“မင်း...မင်း ဘာကိုပြောချင်တာလဲ ခရမ်းပြာ”

ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့စကားကြောင့် ဒေါက်တာ ကြယ်စင်ပင် မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရချေပြီ။ အံ့သြမယ့်နိုင်သလိုလည်း ကြည့်မိသွားရသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာ သောဟန်ကလည်း သူမမျက်နှာနုလေးထက်မှာ အထင်းသားရယ် ပါ။ ထိုအချက်ကပဲ ထူးဆန်းနေတာပါ။

ခရမ်းပြာ...။

ရူးနှမ်းသွားပြီလား။ ဒီလိုစကားမျိုးကိုပြောတာ သူမ အတွက် ကောင်းစေချင်လို့ဆိုတာ သူမသိသင့်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းမှာ အထင်သေးမေးငေါ့စရာ အဖြစ်မျိုးကို ချက်ချင်း ရောက်သွားမှာလေ။ ဒါကို သူမဘက်က နစ်နာဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုလို မမြင်နိုင်အောင် ခေါင်းမာချင်ရတဲ့အကြောင်းအရင်းက ဘာများလဲ။

“ခရမ်းပြာ...သူတို့နဲ့ဆက်ပြီး ပတ်သက်နေမိဦးမယ်လို့

အသိပေးတာပါ”

“နေစမ်းပါဦး ခရမ်းပြာ၊ မလိုက်နာနိုင်ပါဘူးလို့ မင်းက ချက်ချင်းကြီး ငြင်းပယ်လိုက်တာ ဘာကြောင့်လဲ၊ အခုပြောနေတာ တွေအားလုံးက မင်းအတွက်” ဝဲ့ညာလို့ပြောနေတာကို မင်းလည်းသိ မှာပါ”

“ခရမ်းပြာ နားလည်ပါတယ်ဒေါက်တာ၊ ဒါပေမယ့် ခရမ်းပြာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ အင်ကြင်းရဲ့ ဒီကနေ့အဖြစ်အပျက် ကို စိတ်ထဲမှာထားဘဲနဲ့ကို မနေနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ် ဒေါက်တာ”

“အဲဒါ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူးလေ ခရမ်းပြာ၊ မင်းနဲ့အနေသာကြီး ပဲဟာ”

သူ့လေသံက ပြတ်သားလွန်းနေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ်လည်း ခရမ်းပြာနဲ့ ဘာမှ မသက်ဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခက်နေတာက ခရမ်းပြာရင်ထဲက စာနာသနားစိတ်ပဲ၊ အင်ကြင်းကို တွေ့လိုက်ရတဲ့နေ့ကစပြီး ခရမ်းပြာ ခင်တွယ်ခဲ့မိတယ်၊ သူ့ဘာလိုအပ်နေသလဲဆိုတဲ့အချက်ကို သိခဲ့ရ တော့ ပိုပြီးတော့တောင် မစွန့်ခွာရက်တော့ဘူး ဒေါက်တာ၊ ဒါဟာ တစ်စုံတစ်ခုသော ရွှေ့လင့်ချက်ကြောင့်လို့ ဒေါက်တာမထင်လိုက် ပါနဲ့၊ ခံစားချက်နဲ့ သံယောဇဉ်ဟာ သတ်သတ်စီပါပဲဒေါက်တာ၊

ခရမ်းပြာ ဘယ်လောက်ပဲ ယိုင်နေနေ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မာနနဲ့ အတ္တကတော့ အသက်ရှင်နေသ၍ ခရမ်းပြာရင်ထဲမှာ ရှင်သန်တည် ရှိနေမှာပါ။ ပြီးတော့ ခရမ်းပြာက မိကောင်းဖခင်က ပေါက်ဖွားလာ တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ နှလုံးသားထက် ဦးနှောက်အသိကို တော့ အမြဲတမ်း ဦးစားပေးနေဦးမှာပါပဲ။ အဲဒါကိုတော့ ဒေါက်တာ ခေါင်းထဲ အမြဲထည့်ထားပါ”

ခရမ်းပြာ...

ထိုစကားတွေကို ရင်ထဲက မခံစားနိုင်တော့စွာပင် ပြောချ လိုက်မိတော့သည်။ ဘယ်လောက်ရှက်ရွံ့စွာ ခါးသီးဖို့ကောင်းပါ သလဲ။ ပြတ်သားလွန်းလှသော သူ့အယူအဆတွေက ခရမ်းပြာ အတွက်တော့ တကယ့်ကို ရင်နင့်စရာပါ။ သို့သော် မပြောပါနဲ့လို့ တားဆီးဖို့ကျတော့လည်း သူမ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ အမှန်တရားဆိုတာ ကို ကိုယ်က လက်မခံချင်လို့မှ မရတာ။

ဘာပဲပြောပြော...

သူ့ဘက်က ပြောဆိုမှုတွေဟာလည်း လွန်တော့မလွန်ကျူး ပါဘူး။ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စာနာစိတ်ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောသင့်ပြောထိုက်တဲ့ စကားကိုတော့ သူပြောမှာပဲပေါ့။ ဒါကို ခရမ်းပြာ မကြားချင်လို့မရဘူးလေ။ မသရဖီအပေါ်မှာ ထားရှိနေတဲ့

ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားတွေအပေါ် အစွန်းအထင်းဖြစ်မှာ သူက စိုးကြောက်နေတာကို။

ဒေါက်တာရယ်။

ခရမ်းပြာလေ အရာအားလုံးကို နားလည်ပါတယ်ရှင်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ခရမ်းပြာရင်ထဲက နှလုံးသားတွေ အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ကွဲကြွေမတတ်ပဲ ခံစားနေရတာပေါ့ ဒေါက်တာရယ်။ တံခါးပိတ်သော့ခတ်ထားတဲ့ နှလုံးသားတံခါးချပ်တစ်ခုကို ဆွဲမဖွင့် သာဘူးဆိုရင်တောင် အဲဒီတံခါးချပ်ရှေ့မှာ ရပ်ငေးပြီး ကြည့်နေချင် သေးတဲ့ မျှော်လင့်တဲ့စိတ်ခံစားမှုလေးကိုတော့ ရှင်နားလည်ပါတယ် ဒေါက်တာရယ်။ ခရမ်းပြာ အများကြီး မတောင်းဆိုချင်ပါဘူး။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွား ရမယ်ဆိုတာ သိနေပေမယ့် အခုအချိန်မှာတော့ ခေါင်းမာမာနဲ့ပဲ ရပ်ငေးပါရစေဦးရှင်။ ဒီအခွင့်အရေးလေးကိုတော့ ရှင်ပေးပါနော်။ ခရမ်းပြာ တောင်းဆိုတာပါ ဒေါက်တာရယ်။

“ခရမ်းပြာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ”

“ကိုယ်မင်းကို တကယ်ပဲ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး ခရမ်းပြာ၊ မင်းက အကျိုးမရှိတာတွေကို လုပ်ချင်တဲ့နေရာမှာ

တော်တော်ဝါသနာထုံတာပဲ၊ မင်းခေါင်းမမာသင့်ဘူး ခရမ်းပြာ”

“အဲဒါ...ဒေါက်တာဘက်က တစ်ဖက်သတ်အမြင်ပါပဲ
ပါ။ ခရမ်းပြာဘက်ကတော့ ခရမ်းပြာရဲ့လုပ်ရပ်တွေတိုင်းကို မှားနေ
ပြီလို့မှ မမြင်တာ”

“မင်းလုပ်ရပ်ကို မှန်နေတယ်လို့ မင်းထင်နေလား
ခရမ်းပြာ”

“ဟင့်အင်း...မထင်ပါဘူး၊ မှန်မှမမှန်တာ၊ ဒါပေမယ့်
လည်း မမှားဘူးလေဒေါက်တာ”

“ပြဿနာပဲ”

ကြယ်စင်တစ်ယောက် တစ္ဆေထိုးနိုင်လွန်းလှတဲ့ ခရမ်းပြာ
ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်စွာပင် ခေါင်းလေးကို
လေးတွဲစွာ ခါယမ်းလိုက်မိတော့သည်။

ဒီကောင်မလေးကြောင့် အခုဆိုလျှင် သမီးလေးအင်ကြင်း
ရဲ့ စိတ်မှာ နှောင်တွယ်မှုတွေ ခိုဝင်နေရပြီ။ မိခင်မေတ္တာ ငတ်မွတ်
နေတဲ့ ကလေးမလေးပါ။ အဖော်မဲ့အထီးကျန်ပြီး တိုက်ခန်းလေးထဲ
မှာပဲ ဒုက္ခိတဘွားအကြီးနဲ့ ရှင်ထန်နေခဲ့ရတဲ့ သမီးလေးက
သူ့မျက်လုံးထဲမှာ အသစ်အဆန်းဖြစ်နေတဲ့ ခရမ်းပြာကို တိတ်တ
ဆိတ်လေး ခုန်မင်နေခဲ့ပြီ။

မေမေတဲ့။

ဓာတ်ပုံလေးထဲမှာ အမြဲလိုလိုတွေ့မြင်နေရတဲ့ သူ့အမေနဲ့
ခရမ်းပြာ နှိုင်းယှဉ်ပြီး သမီးရဲ့အသိက နိုးထပြီး ခေါ်ခဲ့တာမဟုတ်
လား။ ဒီအခြေအနေနှင့် ရှေ့ဆက်သွားပါက တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကြီးမား
သောပြဿနာတစ်ခုက ပေါက်ကွဲလာနိုင်၏။ အဲဒီအခါကျရင်
အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲကြရတော့မည်။

ပြီးတော့...

အမေပဲ။

အမေကိုယ်တိုင်ကိုက ခရမ်းပြာကို တွယ်တာနေ၏။
အသက်ငယ်ပေမယ့် ခရမ်းပြာရဲ့စိတ်ဓာတ်က ရင့်ကျက်တည်ကြည်
တယ်တဲ့။ အမေ့နှုတ်ဖျားကနေ သူ့စိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
ချီးမွမ်းစကားပြောတာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကြားခဲ့ရတာပဲ။

အရင်ကဆိုလျှင်...

သူနဲ့ တခြားမိန်းကလေးတွေ ရင်းနှီးမှာကို သေလောက်
အောင် ကြောက်ပြီး မျက်နှာတင်းတင်းနဲ့ သူ့ကို သတိတွေပေးခဲ့
တာမဟုတ်ပါလား။ အိမ်ကို အလည်အပတ်ခေါ်ဖို့ နေနေသာသာ
ဖုန်းနှင့်စကားပြောလျှင်ပင် မနစ်သက်ခဲ့သော အမေက ဒီကောင်မ
လေးကိုတော့ အင်မတန်မှပင် သံယောဇဉ်တွေ နှောင်တွယ်နေခဲ့
သည်။

ဘယ်လိုတားဆီးရမလဲ။

ခရမ်းပြာအပေါ် နစ်နာသောစကားလုံးများလည်း သူပြော
လို့မထွက်။ အသိပေးရုံကလွဲပြီး ကြယ်စင်ဘာတတ်နိုင်ဦးတော့
မည်နည်း။

ဟူး...

စိတ်မောလိုက်တာ။

“ဒေါက်တာ”

“ဟင်”

“ပြောစရာစကားမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ခရမ်းပြာကို ခွင့်ပြု
ပါဦး၊ ခရမ်းပြာ သွားစရာလေးရှိသေးလို့ပါ၊ ဒေါက်တာ”

“နေဦး...ခရမ်းပြာ ကိုယ်တို့စကားမှမပြတ်သေးတာ”

“ခရမ်းပြာဘက်ကတော့ ထပ်ပြောစရာစကားမှ မရှိတော့
တာပဲ ဒေါက်တာ”

“မင်းတော်တော်ခေါင်းမာတာပဲ”

“ဒေါက်တာ ထင်ချင်သလိုထင်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
အင်ကြင်းနဲ့ မပတ်သက်ပါနဲ့ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ ခရမ်းပြာကို
ထပ်ပြီး မတားဆီးပါနဲ့ဒေါက်တာ၊ ခရမ်းပြာ လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်
လို့ပါ”

“ခရမ်းပြာ”

သူမ တည်ငြိမ်စွာပင် သူမျက်နှာဆီ မော့ကြည့်မိသည်။

သူမကိုကြည့်ပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်နှင့် ခေါင်းလေးကို
ခါယမ်း၏။ ခရမ်းပြာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“မင်း သွားစရာရှိတယ်ဆိုလည်း သွားတော့ ခရမ်းပြာ၊
ကိုယ် တက္ကစိဌာနပြီးပဲ ပြန်တော့မယ်”

သူမကားကို ထပ်မစီးချင်တော့ဘူးဆိုသည့် သဘောနှင့်
သူက ပညာသားပါပါ ငြင်းထုတ်လိုက်တာပဲ။ ခရမ်းပြာ သူ့စိတ်
ကို ဖတ်လို့ရပါသည်။

“ကောင်းပါပြီ ဒေါက်တာ၊ ခရမ်းပြာကို ခွင့်ပြုပါဦး”

သူခေါင်းလေးညိတ်ပြတော့ ခရမ်းပြာထိုင်ခုံလေးကနေ
ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်သည်။

သူမ...

ထပြန်မှဖြစ်တော့မည်လေ။

ရင်ထဲမှာ ဓွန်းကြပ်ဆို့နှင့်နေမှုက သူ့ရှေ့မှာ ကြာကြာဆက်
ရှိနေလို့က ဘယ်လိုမှမဖြစ်တော့။ ကြာလျှင် ခရမ်းပြာ ငိုမိတော့
မည်။ ထို့ကြောင့် နှုတ်ဆက်ပြီးတာနှင့် သူ့ရှေ့ကနေ ချာခနဲနေအောင်
ပင် ကျောခိုင်းကာ ထွက်ခဲ့မိတော့သည်။

◆ ◆ ◆

အခန်း (၁၁)

“နင်ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ ခရမ်းပြာ”

“ဟင်...စုသ”

မထင်မှတ်ဘဲ...

စုသကို တွေ့လိုက်တာမို့ ခရမ်းပြာစိတ်တွေ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ဒီနေ့ သင်တန်းကို သူမ မသွားဖြစ်ပါ။ ဒါကြောင့် လည်း စုသ စိတ်ပူပြီး သူမအိမ်လိုက်လာဟန်ရှိသည်။ အိမ်မှာ လည်း ခရမ်းပြာ ရှိမနေဘူးဆိုတော့ စုသ နည်းနည်းစိုးရိမ်ဟန်ရှိ ၏။ အိမ်မပြန်ဘဲ ခရမ်းပြာရောက်အလာကို စောင့်နေခဲ့သည်။

“ခရမ်းပြာ”

“အခန်းထဲသွားရအောင် စုသ”

အမေရိပ်မိသွားမှာစိုး၍ စုသကို အပေါ်ထပ်ရှိ သူမအခန်း သို့ သွားရန်ခေါ်မိသည်။ စုသမျက်နှာက စူတင်းပုပ်သိုးလျက်

သူမခေါ်ဆောင်ရာဆီ လိုက်လာ၏။

“နင်...ဒေါက်တာကြယ်စင်တို့တိုက်ကိုတော့ သွားလည် တာမဟုတ်လောက်ပါဘူးနော် ခရမ်းပြာ”

အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် မအောင့်အီးနိုင်စွာ စုသက အလောတကြီးမေးသည်။ ခရမ်းပြာ မဖြေနိုင်။ သူမ အင်ကြင်းနေမ ကောင်းဘူးဆိုသည့် သတင်းကြားတာနှင့် သင်တန်းကိုဖျက်ကာ ထိုတိုက်ခန်းလေးဆီသို့ ရောက်သွားခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

“ခရမ်းပြာ”

“ဟုတ်တယ် စုသ၊ ငါ အင်ကြင်းနေမကောင်းဘူးဆိုလို့ သွားကြည့်တာ”

“မြတ်စွာဘုရား...ခရမ်းပြာ၊ နင် နင်နဲ့ ဟိုမိသားစု”

“ဟုတ်တယ် စုသ အန်တီဖြူနဲ့ရော အင်ကြင်းနဲ့ပါ ငါ ခင်နေပြီ”

“အမိဗွယ်မရှိတာ ခရမ်း၊ နင်ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေ တာလဲ၊ သင်တန်းချိန်ကို နင်ဘယ်တုန်းက ပျက်ခဲ့ဘူးလို့လဲခရမ်း၊ အိမ်မှာ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေပဲရှိရှိ နင်ရအောင်သွားတက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား ခရမ်းပြာ”

“စုသ...ငါ”

“တော်စမ်း...ခရမ်း၊ နင် ငါ့ကို ဘာအကြောင်းပြချက် မှမပေးနဲ့၊ နင့်ကို ဘာကတိတောင်းခဲ့လဲ ခရမ်းပြာ၊ ဘယ်လိုမှမဖြစ်

နိုင်ဘူးလို့ ငါသတိပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ နင်ကိုယ်တိုင်လည်း လက်ခံခဲ့ပြီးမှ ဘာကြောင့် ရှေ့ကိုဆက်တိုးရတာလဲ၊ ပိုပြီးခံရခက်တာက အဲဒီမိသားစုဝင်တွေရဲ့ ပယောဂနဲ့ နင် ဒီနေ့ သင်တန်းချိန်ကို ရောက်မလာနိုင်ခဲ့တာကိုပဲ၊ နင် အဲဒီလောက်တောင်ပဲ မိုက်ရူးရဲဆန်နေပြီလားဟင် ခရမ်းပြာ၊ အဓိကနဲ့ သာမညကိုတောင် မခွဲခြားနိုင်တော့ဘူးလား”

စုသက ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲနေသည်။ ခရမ်း မတားဆီးနိုင်ပါ။ ငြင်းဆန်နိုင်သည့် အကြောင်းတရားလည်း မရှိ။ သူမပုံစံက ညှို့အားပြင်းသော မြွေတစ်ကောင်၏ အညှို့ခံနေရသော သားကောင်ပုံစံ။ စိတ်နှင့်လူမကပ်တဲ့ အနေအထားမျိုး ဖြစ်နေ၏။

“ခရမ်း...နင်ဘာလို့ငြိမ်သက်နေတာလဲ၊ နင်တစ်ခုခုပြန်ပြောလေ၊ ငါစိတ်ကျေနပ်လောက်စရာကောင်းမယ့် ဖြေရှင်းချက် နင်ပေးဦးလေ ခရမ်း”

“ငါ...ငါ ဘာပြောရမလဲစုသ”

“ဘာ”

စုသအသံက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်။

သူမကိုလည်း ဘယ်လိုမှနားမလည်နိုင်တော့သလို တအံ့တဩ စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ငါ...အင်ကြင်းကို သနားတယ်၊ မိခင်ရဲ့ နွေးမြတ် ရင်ငွေ့နဲ့ ကင်းမဲ့ခဲ့ရတဲ့ အဲဒီကလေးမလေးကို ငါပစ်ထားနိုင်ဘူး စုသရယ်၊ သူက ငါ့ကို တအားတွယ်တာနေတာလေ၊အဲဒီ မမြင်ရတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးကို ငါဘယ်လိုအတ္တမျိုးနဲ့ ဖြတ်ပစ်ရမလဲဟင်၊ နင်ဆိုရင်ရော စုသ သူ့ကိုစွန့်ပယ်ထားရက်နိုင်မလား၊ အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေးလေးရဲ့ နှောင်တွယ်မှုကိုလေ စုသ”

“ပစ်ပယ်ထားသင့်တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုဆိုရင်တော့ ပစ်ပယ်ရမှာပဲ ခရမ်း၊ ဒါဟာ မတရားတာမဟုတ်ဘူး၊ အစကတည်းက ကံတရားက စည်းခြားထားပြီးသားပဲ ခရမ်းပြာ၊ ဒါကို လွန်ဆန်ချင်လို့မရဘူးလေ”

“ဒါပေမယ့်...ငါက အဲဒီကံကြမ္မာကို ခေါင်းမာမာနဲ့ ဆန့်ကျင်ခဲ့တာ စုသ၊ နင်အပြစ်တင်လည်း ခံရမှာပဲလေ၊ သူတို့ကို ငါ့ဘက်ကစပြီး အခုလိုသံယောဇဉ်တွေ တွယ်ငြိလာအောင် ဖန်တီးခဲ့တာဟာ၊ အခုမှ နောက်ဆုတ်ရှောင်ပြေးဖို့ဆိုတာတော့”

“ဒုက္ခပါပဲ ခရမ်းပြာရယ်၊ နင့်ကြောင့်နဲ့တော့ ခက်တော့တာပဲ”

စုသသည် သူမမျက်နှာကို စိတ်ပျက်သလိုကြည့်ကာပင် ခေါင်းလေးကို တအားခါသမ်းနေချေတော့သည်။

“ဒေါက်တာကြယ်စင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှား

ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါဝန်ခံပါတယ်စသဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့အကြောင်းကို သိခွင့်ရခဲ့ပြီးနောက်မှာတော့ ငါ့ရင်ခုန်သံတွေ မျှော်လင့်ချက်တွေ သေဆုံးသွားခဲ့ရတာပါဟာ၊ အသိတရားတွေ ကင်းမဲ့သွားလောက် အောင် ငါမမိုက်မဲချင်ပါဘူးစသဲ့ရယ်၊ သွေးပျက်တုန်လှုပ်ချောက် ချားစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြီးကနေ ငါရုန်းထွက်ဖို့လည်း စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အင်ကြင်းဆိုတဲ့ ကလေးမ လေးကိုတော့ ငါဘယ်လိုမှ မေ့မထားနိုင်ဘူးဟာ၊ သူ့ကိုစပြီးတွေ့ မြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်ကစပြီး ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ တွေဝေမှု တွေနဲ့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စေခွဲရခက်နေခဲ့ရတယ် စသဲ့၊ အဲဒါ ငါဘယ်လို လုပ်ရမလဲ၊ အဖော်မဲ့အထီးကျန်နေတဲ့ သူတို့ဘဝမှာ ငါက ပျော်ရွှင် မှုတွေအများကြီး မပေးစွမ်းနိုင်ဘူးဆိုရင်တောင် နှစ်သိမ့်မှုလေးတစ်ခု အဖြစ်တော့ ရစေချင်တယ်လေ၊ အဲဒီစိတ်ခံစားမှုကို နင်အားလည်ပါ မလား စသဲ့”

“နင့်ဘက်က နှစ်သိမ့်မှုတစ်ခုလောက်လို့ ရည်မှန်းပြီး အခုလိုလုပ်ခဲ့တာဆိုရင်တော့ နင်မှားနေပြီ ခရမ်းပြာ၊ အခုလို အစပြိုး မှုဟာ သူတို့ဘဝမှာ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် နစ်နာဆုံးရှုံးမှု ခြင်းတွေကို ဖန်တီးခဲ့သလို မဖြစ်လာနိုင်ဘူးလို့ နင်အာမခံနိုင်လို့ လား၊ နင့်ကို ဒီထက်ပိုလိုအပ်လာတဲ့တစ်နေ့ကျရင် နင်စလှမ်းခဲ့တဲ့ ခြေလှမ်းတွေအတွက် နောင်တရစရာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ် ခရမ်းပြာ

ရဲ့၊ အဲဒီအခါကျရင် ရင်နာရမှာက နင်နဲ့ဒေါက်တာကြယ်စင်တင် မကဘူး နင့်မိဘတွေရော၊ အန်တီဖြူနဲ့ အင်ကြင်းရော အားလုံးပါ သွားပြီ၊ ဒါကို နင်စဉ်းစားမိရဲ့လား ခရမ်းပြာ”

သေစမ်း။

ခရမ်းပြာ ဒါတွေကို ဘာကြောင့် ထည့်မစဉ်းစားခဲ့မိတာ ပါလိမ့်။

စသဲ့ပြောတာ တရားနည်းလမ်းကျလွန်းပါသည်။ မျက်တောင်မွှေးတစ်ဆုံးကိုကြည့်ပြီး ပြောတာမဟုတ်။ မျက်စိ တစ်ဆုံးထိကြည့်ပြီး ပြောတာပဲ။

ခက်နေတာက ခရမ်းပြာရဲ့မသိစိတ်။

အင်ကြင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ရင်ထဲကခံစားချက်လေး တွေကို စိတ်လိုလက်ရ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်နေတဲ့ ခရမ်းပြာရဲ့ သနား ညှာတာစိတ်ပါပဲ။ မိခင်ဆုံးရှုံးသွားလို့ ဒုက္ခိတဘွားအကြီးရဲ့ အားနည်းသော စောင့်ရှောက်မှုအောက်တွင် ရှင်သန်နေခဲ့ရသော အင်ကြင်းဆိုတဲ့ ကလေးမလေးရဲ့ဘဝ။ ကလေးသဘာဝ ပျော်ရွှင်မှု ကို ပေးဖို့နေနေသာသာ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေးတွေနဲ့ သာ တစ်နေ့ကုန် အလုပ်ရှုပ်နေရသော ဖခင်ရဲ့ မတတ်သားတဲ့ ပစ်ခွာမှုအောက်မှာ နေနေရတဲ့ အင်ကြင်းရဲ့ အနာဂတ်။ ဒါတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်နေတာ ခရမ်းပြာအမှားတဲ့လား။

ပတ်ဝန်းကျင်လောကနဲ့ အဆက်ပြတ်ပြီး နေနေရတဲ့ ကလေးမလေးအဖြစ်က ဘယ်လောက်သနားစရာကောင်းလို့က သလဲ။ တွေးမိတိုင်း မျက်ရည်ပဲ ရင်နင့်နေရတဲ့ ခရမ်းပြာရဲ့အဖြစ် ကို စုသဲက စာနာနိုင်ပါ့မလားကွယ်။

အများစုက စုသဲလိုပဲ တွေးမိလို့ နောက်ဆုတ်တာအမှန် တရားလား။ အဲဒီလို နှလုံးသားမရှိတဲ့ ခရမ်းပြာကပဲ အမှားတစ်ခု လား။ စဉ်းတောင်မစဉ်းစားတတ်တော့ပါချေ။

“ခရမ်းပြာ”

“ဟင်”

“ငါပြောတဲ့စကားတွေကို နင် လေးလေးနက်နက် ပြန်တွေးပါဦး ခရမ်းပြာ၊ နင်က ဒေါက်တာကြယ်စင်ကြောင့် မဟုတ် ဘဲ အင်ကြင်းကြောင့်ပါလို့ ဖြေရှင်းချက်ပေးတယ်နော်၊ အင်ကြင်းဆို တာ ဒေါက်တာကြယ်စင်ရဲ့ သမီးလေ ခရမ်းပြာ၊ အဲဒီကလေးမ လေးဟာ တခြားအသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မွေးဖွားထားတာ ဆိုရင် နင်အခုလိုပဲ စိတ်ဓာတ်မျိုး ထားနေနိုင်ပါ့မလား ခရမ်းပြာ”

ခရမ်းပြာ မဖြေနိုင်။

စုသဲရဲ့ ထောက်ပြချက်က ခရမ်းပြာရဲ့ အရှိက်တည့်တည့် ပြေးဝင်လာတဲ့ လက်သီးချက်တစ်လုံးလိုပါပဲ။

“အန်တီသာသိရင် ဘယ်လောက်ခံစားရလိမ့်မလဲ

ခရမ်းပြာ”

“စုသဲရယ်”

ခရမ်းပြာ အင့်ခနဲနေအောင်ပင် ရှိုက်ငိုလိုက်မိတော့သည်။ မပြောတတ်တော့ပါ။

စုသဲရဲ့စကားလုံးတွေကို ပြန်ချေပနိုင်သည့် ဖြေရှင်းချက် သူမ ပြန်မပေးနိုင်တော့ပါချေ။

ဒီမနက်...

အိမ်ကနေ သူမထွက်လာပြီး စကားပြောသင်တန်းဆီကို အသွား သူမဟန်းဖုန်းလေး မြည်လာလို့ ကိုင်မိတော့ အန်တီဖြူဆီ က လှမ်းဆက်တာဖြစ်နေ၏။ အင်ကြင်းဖျားနေလို့တဲ့။ အချိန်လေး အားရင် အိမ်ကိုခဏဝင်လာခဲ့ပါဦးတဲ့လေ။ အင်ကြင်းက ခရမ်းပြာ ကို တအားတမ်းတနေတယ်တဲ့။ အသိပေးစကားက သူမရဲ့အသိ တရားများကို မှန်ဝါးသွားစေခဲ့သည်။

သင်တန်းကို သွားနေတဲ့ကားကို လမ်းကြောင်းပြောင်းကာ အင်ကြင်းလေးဆီ သွားချင်တဲ့ သူမရဲ့စိတ်အလိုအတိုင်း လူက ကောက်ကောက်ပါအောင်ပင် လိုက်သွားခဲ့မိ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုဝေဖန်သုံးသပ်မလဲဆိုတာ ခရမ်းပြာ မစဉ်းစားခဲ့မိတော့ချေ။

ဒေါက်တာကြယ်စင်က ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးတွေပဲ ရှိနေ

နေ သူ့အိမ်ကို အလည်မလာပါနဲ့တော့ဆိုတဲ့ တားဆီးမှုကိုလည်း သူမ မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့။

အင်ကြင်းဆီပဲ ခရမ်းပြာရဲ့ စိတ်အစဉ်က ရောက်နေတာ မို့ မျက်စိစုံမှိတ်ကာပင် ရောက်သွားခဲ့သည်။ သူမရောက်တော့ ကလေးမလေးက အဖျားတွေတအားတက်နေ၏။ ရေပတ်ဝတ်တင် ပေးရသည့်အထိ ခရမ်းပြာကပဲ လုပ်ပေးခဲ့ရသည်။

ဒေါက်တာကြယ်စင် သိသလားဆိုတော့ အန်တီဖြူက သိတယ်တဲ့။ ညနေတော့ စောစောပြန်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောသွားတယ် တဲ့လေ။ အလုပ်တာဝန်က တစ်ဘက်ရှိနေသေးတာမဟုတ်လား။ သူ့ကိုလည်း အပြစ်ပြောလို့မရ။

အန်တီဖြူနှင့်အတူ သူမရှိနေပေးခဲ့မိသည်။ သူမရောက်လာ တော့ အိပ်ရာလေးထက်တွင် မှိန်းနေတဲ့ အင်ကြင်းရဲ့မျက်နှာလေး က အပြုံးနုနုလေးတွေ ဝေဆာလာ၏။ သူမကိုပဲ အားကိုးတကြီး တွယ်ကပ်နေတော့သည်။

ခရမ်းပြာ သင်တန်းချိန်ပြီးသည့်အထိ အချိန်ကိုမှန်းပြီး အင်ကြင်းအနားမှာ နေပေးပြီးတော့မှ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။ တော်သေးတာက အင်ကြင်း အိပ်ပျော်သွား၍ အလွယ်တကူ ပြန်လာ နိုင်ခြင်းပါပဲ။ မဟုတ်လျှင် ဒီကလေးမလေးအနားကနေ ခရမ်းပြာ ခွာလာလို့ရမှာမဟုတ်ချေ။

အိမ်ရောက်တော့ အိမ်မှာ စုသဲကရောက်နေသည်။ အမေ ကတော့ စုသဲရောက်လာတာကို အံ့သြနေ၏။ သူငယ်ချင်းတွေ အတူတူ ဘာကြောင့်မလာသလဲဆိုပြီး စုသဲကိုမေးပုံရပါသည်။ အင်မတန်ပါးနပ်သော စုသဲက အမေယုံကြည်အောင် ဘယ်လို အကြောင်းပြချက်မျိုး ပေးလိုက်သလဲတော့မသိ။ သူမပြန်လာတော့ အမေက အိမ်နောက်ဘက်မီးဖိုခန်းတွင် ညနေစာအတွက် ချက်ပြုတ် ပြင်ဆင်နေတော့၏။

သူမကို အပြင်ထွက်လာပြီးပင် မမေးချေ။ သမီးဖြစ်သူ ကို အဲဒီလောက်ထိတောင် ယုံကြည်တဲ့အမေပါ။ ခရမ်းပြာ အမေရဲ့ ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်ခဲ့မိချေပြီ။

“ခရမ်းပြာ”

“စုသဲ”

“နင့်အမေက နင့်ကို အရမ်းအထင်ကြီးပြီး ယုံကြည်ထား တာနော်၊ အခုလိုအကြောင်းသာသိရင် ရင်ကွဲရမှာ နင့်အမေပဲ ခရမ်းပြာ”

“စုသဲရယ်...ငါလေ...ငါ”

“မေ့လိုက်ပါ ခရမ်းပြာ၊ နင်နဲ့စားရမယ်ဆိုတာ ငါသိပါ တယ်၊ ကိုယ်ချင်းမစာလိုက်တာလို့ပဲ နင်ပြောပြော ငါကတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မဆို နင့်ဘဝရှေ့ရေးအတွက် တစ်ခုတည်းကိုပဲကြည့်

ပြီး ဆုံးဖြတ်မှာပါ။ အဲဒီအတွက် နင့်ဘက်က ငါ့ကို မုန်းတီးနေကြည်း
မယ်ဆိုရင်တောင် ငါခွင့်လွှတ်တယ် ခရမ်းပြာ”

“စုသဲရယ်”

“အဟင့်...ဟင့်”

“ဟင့်...ဟင့်”

“ငိုပါ ခရမ်းပြာ၊ နင်အားရအောင်ငိုပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ပြီးရင်
တော့ နင်အားလုံးကို ချန်ထားရစ်ခဲ့နိုင်အောင်ပဲ ကြိုးစားပါတော့
ဟာ”

ခရမ်းပြာ နားစည်ထဲ စုသဲရဲ့စကားသံတွေက မကြား
တစ်ချက်ကြားတစ်ချက် တိုးဝင်လာသည်။

ခရမ်းပြာ...

ဘာဆက်လုပ်ရတော့မလဲ။

မသိတော့ဘူး။

သိလည်းမသိချင်တော့ဘူးကွယ်။

အခန်း (၁၂)

“ခရမ်းပြာ...ဒီနေ့ကစပြီး ဘယ်သင်တန်းကိုမှ သမီး
သွားတက်စရာမလိုတော့ဘူး။ အိမ်မှာခေါ်သင်ဖို့ မေမေ အားလုံး
စီစဉ်ထားပြီးပြီ ခရမ်းပြာ”

“ရှင်”

မေမေစကားကြောင့် အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသော
ခရမ်းပြာရဲ့ ချက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရသည်။

“သမီးအလှပြင်မနေနဲ့တော့၊ သမီးတက်ချင်နေတဲ့ တရုတ်
စကားပြောရော၊ အင်္ဂလိပ်စကားပြောရော မေမေ ဆရာမခေါ်ထား
တယ်။ အိမ်ကို ဒီနေ့လာကြလိမ့်မယ် ခရမ်းပြာ”

“မေမေ...ခရမ်းပြာကိုလည်း ဘာမှမပြောထားဘဲနဲ့”

“တိုင်ပင်ဖို့အချိန်မရလို့ပေါ့ သမီးရယ်၊ မေမေကလည်း

အိမ်မှကိစ္စတွေနဲ့မအား၊ သမီးကလည်း သင်တန်းချိန်တွေနဲ့ အပြင် ထွက်နေတာဆိုတော့ သမီးနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံဖို့ဆိုတာ ညနေ စောင်း ညစာစားပွဲဝိုင်းတိုင်ကြတဲ့အချိန်ပဲ ရှိတာလေ၊ ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တိုင်ပင်ချိန်ရပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ အခုလိုစီစဉ်တာ ကလည်း မောင်သူရိယအတွက်လည်း ပါတယ်သမီး၊ မထားက သူ့သားသူငယ်ချင်းတွေ စာရန်းရုန်းနဲ့ လေနေမှာစိုးလို့ဆိုပြီး အကျိုး ရှိမယ့် အခုလိုစကားပြောသင်တန်း တက်ခိုင်းဖို့ ကြိုးစားနေတာနဲ့ စကားစပ်မိပြီး အိမ်မှာပဲ သမီးတို့နှစ်ယောက်အတွက် ခေါ်သင်ဖို့ ငှားလိုက်တာ”

“သူရိယနဲ့အတူတူ ဟုတ်လား အမေ”

“အေး”

“ဟာ...သမီး သူနဲ့အတူတူမသင်ချင်ပါဘူး၊ သူက အရမ်းဗရုတ်ကျတာ၊ ကျောင်းမှာဆိုလည်း တစ်ချိန်လုံး သမီးကို နှောင့်ယှက်နေတာပဲ၊ အတန်းချိန်မှာ ကောင်းကောင်းစာသင်ရတယ် မရှိဘူး အမေ”

“အဟင်း...ဟင်း ဒါကတော့ တစ်တန်းတည်းသား အချင်းချင်းမို့ စတာနေမှာပါကွယ်၊ ခုတော့ သူရိယကိုယ်တိုင်က တကယ်ကို လိုလိုလားလား သင်ချင်တာ၊ ဒါကြောင့်လည်း အမေ

နဲ့မထားတို့ စီစဉ်လိုက်တာပေါ့၊ သင်တန်းကြေးကို တစ်ယောက် တစ်ဝက်စီ မျှခံကြမယ်ဆိုပြီးတော့လေ”

“သမီး...သူနဲ့မသင်ချင်ဘူး အမေ”

သမီးက ခေါင်းကို တအားခါယမ်းပြီးငြင်း၏။ ဒေါ်ကြည်ပြာမွန်တစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းလေးကွေးညွတ်အောင်ပင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ သမီးခရမ်းပြာ မရိပ်မိအောင်သာ သရုပ်ဆောင် ကောင်းကောင်းနှင့် ပြုံးလိုက်ရတာ ရင်ထဲမှာတော့ ဒေါသမီးတောင် တွေက တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲနေရသည်။

သမီးမိုက်။

မိဘရဲ့ယုံကြည်မှုကို အခွင့်ကောင်းယူတဲ့ သမီးမိုက် အတွက် ရတက်မအေးချမ်းနိုင်သေး။ ကြားရတဲ့သတင်းစကားက နားဝမှာမချမ်းသာစရာပါ။ သမီးနဲ့ သူငယ်ချင်းမလေးစုသံတို့ အခန်း လေးထဲမှာ ပြောနေကြသောစကားသံတွေကို နားထောင်ပြီး ဒေါ်ကြည်ပြာမွန် ရင်တစ်ခုလုံး ဖြောင်းဆန်သွားခဲ့ရသည်။

သမီးပြန်ရောက်လာပြီဆိုကတည်းက ဒေါ်ကြည်ပြာမွန် စိတ်ထဲ သံသယခိုဝင်ပြီးသား။ သင်တန်းအတူတူတက်တဲ့ စုသံက အိမ်ကိုရောက်လာပြီး ခရမ်းပြာအိမ်မှာလားအန်တီလို့ မေးတော့ ဒေါ်ကြည်ပြာမွန် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိတော့။ သမီးက သင်တန်း

ကို သွားတာလေ စုသနဲ့မတွေ့ခဲ့ဘူးလားမေးတော့ စုသဲဆိုတဲ့
ကောင်မလေး မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

သမီးခရမ်းပြာက စုသဲနဲ့သင်တန်းအတူတူတက်နေတာ
မဟုတ်လား။ ခရမ်းပြာ သင်တန်းကို ရောက်မလာလို့သာ ဒီကလေး
မလေး စိတ်ပူပြီး အိမ်ကိုရောက်လာတာပေါ့။ သမီးက မနက်က
တည်းက သင်တန်းသွားမယ်ဆိုပြီး အပြင်ထွက်သွားတာလေ။
သင်တန်းဆိုပြီး ထွက်သွားပါလျက် သင်တန်းကို ရောက်မလာခဲ့
ဘူးဆိုတော့ သမီးခရမ်းပြာက ဘယ်တွေကို လျှောက်သွားနေတာ
လဲ။

စုသဲကိုမေးကြည့်တော့ သမီးခရမ်းပြာဘက်က အကာ
အကွယ်ပေးပြီး မိမိစိတ်သက်သာရာရစေမည့် အကြောင်းပြချက်များ
ပေးကာ စကားကို လျှော့ချသွားသည်။

ဒေါ်ကြည်ပြာမွန် ရိပ်မိတာပေါ့။ သို့ပေမယ့် မသိဟန်
ပဲဆောင်ကာ နေလိုက်သည်။ သမီးခရမ်းပြာ ပြန်အလာကိုသာ
စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှည်ရှည်ထားပြီး စောင့်နေမိ၏။

သမီးပြန်လာတော့ စုသဲကိုခေါ်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့
တန်းတက်သွား၏။ အရင်ကဆို မအေကို အသံစာစာနှင့်ခေါ်ကာ
ပြန်ထူးသံကြားမှ အပေါ်ထပ်ရှိ သူမအခန်းလေးဆီတက်ပြီး အဖုးယူ

တတ်တဲ့ ခရမ်းပြာပါ။

ခုတော့...

သမီးရဲ့အမူအရာတွေက ထူးခြားနေခဲ့သည်။

ဒေါ်ကြည်ပြာမွန် ဘယ်လိုမှနေလို့မရတော့။ အပေါ်ထပ်
ရှိ သမီးအခန်းဆီ ခြေသံဖွဖွနင်းလျှောက်ကာ အခန်းထဲမှ စကားသံ
တွေကို ခိုးပြီများထောင်မိသည်။

သိခွင့်ရခဲ့ပါပြီ။

သမီးမိုက်ခရမ်းပြာရဲ့ အဆင်ခြင်မဲ့လုပ်ရပ်တွေကို
ဒေါ်ကြည်ပြာမွန်တစ်ယောက် သိခဲ့ရချေပြီ။ ကြားကြားချင်း ယုံပင်
မယုံချင်။ သမီးဟာ အဲဒီလောက်တောင် မိုက်မဲသည့်လုပ်ရပ်မျိုး
အား မျက်စိနဲ့မှီတ် ကျူးလွန်နေလိမ့်မည်ဟု ဒေါ်ကြည်ပြာမွန်
တစ်ယောက် လုံးဝကို ထင်မထားမိပေ။

ရင်ထဲမှာကျင်မှုနှင့်အတူ စိုးရိမ်စိတ်များ ခေါင်းထောင်ထ
လာကြ၏။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သင်းအဖေသာသိလျှင် အားလုံး
ခက်ရချေတော့မည်။ ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အရှက်အတွက် သင်း
ကို အသေသတ်ပစ်မှာ။

ကလေးတစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးဖိုနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့
သမီး တွေးမိတိုင်း ဒေါသတွေသာ အလိပ်လိုက်တက်နေရ၏။

သို့သော် သမီးလေးခရမ်းပြာက အသက်အရွယ်အရ တည်ငြိမ် ရင့်ကျက်မှု မရှိသေးချေ။

သမီးရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာမှာ မိဘတွေစိတ်ပျက်စရာ ကောင်းစေသည့် ဘယ်လိုအပြစ်မျိုးကိုမှလည်း မကျူးလွန်ခဲ့ဘဲ ပညာရေးကိုသာ ကြည့်တတ်ခဲ့တာကြောင့် အခုလို မထင်မှတ်သော အမှားသည် တဒင်္ဂစိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်သာ ဖြစ်သည်ကို စဉ်းစား မိကာ သမီးကို အကောင်းဆုံးဖြန်ထိန်းချုပ်ဖို့ပဲ နည်းလမ်းရှာနေမိ သည်။

သမီးကို သင်တန်းတွေ လျှောက်မတက်စေချင်တော့။ သမီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို မိမိသိနေပြီဆိုတာကို လည်း သမီးမသိစေချင်။ ဒေါ်ကြည်ပြာမွန်တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ကာ ခေါင်းတွေစားနေခဲ့ရသည်။ အပြင်ထွက်တာကိုလည်း ပေါ်တင်ကြီး ထိန်းချုပ်လိုက်ပါက လူငယ်သဘာဝ စိတ်ကျဉ်းကြပ် ကာ ထွက်ပေါက်ပိတ်သလိုဖြစ်မှာကိုလည်း စိုးရသေး၏။

ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ တွေးနေခိုက် တစ်ဘက်ခြံ မှ မထားနှင့် စကားစပ်မိပြီး သားဖြစ်သူ မောင်သူရိယကလည်း သင်တန်းတက်ချင်လို့ဆိုပြီး ပြောတာနှင့် အခွင့်အရေးကြိုကာ မိမိ ကပဲ အိမ်မှာဆရာမတွေခေါ်သင်ဖို့ အကြံဉာဏ်ပေးလိုက်မိသည်။

မထားကလည်းလက်ခံတော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။

ချက်ချင်းကို စီစဉ်လိုက်ကြသည်။ ဒါကို သူရိယနဲ့ အတူတူ မသင်ချင်ဘူးဟု ခရမ်းပြာက ငြင်းပယ်နေသေးသည်။ ဒေါ်ကြည်ပြာမွန် လုံးဝအလျှော့မပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား၏။

“အမေ”

“ပြော...ခရမ်းပြာ”

“အခုလိုအကြံဉာဏ်မျိုး ဘယ်လိုစိတ်ကူးရပြီး စီစဉ်ရ တာလဲ”

“ဪကွယ်...သမီး တစ်နေ့တစ်နေ့ သင်တန်းသွား သွားနေရတာ ပင်ပန်းလွန်းလို့ မထားနဲ့အမေ တိုင်ပင်ပြီး အခုလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပေါ့၊ အရေးကြီးတာက သမီးဘာသာစကားတက် ချင်တာပဲမဟုတ်လား၊ အပြင်သွားလာနေရတာ ပင်ပန်းမှာပေါ့ သမီး ရယ်၊ အိုးမကွာအိမ်မကွာ သင်ရတော့ သမီးလေးသက်သာတာပေါ့၊ စုသဲကိုလည်း အမေပြောပြထားတယ်၊ လာသင်ချင်သင်နိုင်အောင် လို့လေ”

အမေ့စကားကြောင့် ခရမ်းပြာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တင်းတင်းစေ့စေ့ပိတ်သွားရ၏။ အမေ့ကို ဘယ်လိုဆက်ပြီးပြောရတော့ မလဲ။ သူမပင်ပန်းမှာကို မကြည့်ရက်လို့ အိမ်မှာပဲခေါ်သင်ဖို့ ဆရာမ

တွေ ငှားလိုက်တာလေ။

စိတ်ညစ်လိုက်တာ။

ဒါဆိုရင် ခရမ်းပြာရဲ့ ထွက်ပေါက်တွေ ပိတ်သွားပြီပေါ့။

သူရိယ။

ဒါတွေအားလုံး နှင့်စနက်ပဲမဟုတ်လား။

ငါနဲ့အတူ သင်တန်းတက်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ငါ့အိမ်ကို အဝင်အထွက်ကောင်းအောင် ဖန်တီးလိုက်တာပေါ့လေ။ သင်တန်းတွေ ဒီလောက်များတဲ့ခေတ်မှာ ငါသင်နေတဲ့ သင်တန်းကို တက်ချင်ပါတယ်ဆိုပြီး အမေ့ဆီမှာ ဉာဏ်များလိုက်တာ မဟုတ်လား သူရိယ။

နင်တော်တော်အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတာပဲ။

နင့်ကြောင့် ငါ့ရဲ့လမ်းပေါက်တွေ ပိတ်သွားရပြီဟ။

မုန်းတယ်သူရိယ။

နင့်ကိုသိပ်မုန်းတယ်။

ခုဆိုရင်...

အမေက အပြင်မထွက်ဖို့တောင်း တားဆီးနေပြီလေ။ ငါ့ရရှိနေတဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ဆုံးရှုံးလက်လွှတ်ခဲ့ရပြီ သူရိယရဲ့။

နင်ကတော့ ငါနဲ့အတူတူ စာသင်ရမယ်ဆိုပြီး ကြိတ်

ဝမ်းသာနေတယ်မို့လား သူရိယ။ နင်ဖြစ်စေချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ရခဲ့လို့လေ။

မုန်းတယ်။

နင့်ကိုသိပ်မုန်းတယ် သူရိယ။

“သမီး...ခရမ်းပြာ”

“ရှင်”

“မောင်သူရိယကိုလည်း အပြစ်တွေသွားတင်မနေနဲ့ဦးနော်၊ သူ့ဘာမှမသိဘူး။ အမေက သမီးလေးပင်ပန်းတာ သက်သာပါစေတော့ဆိုပြီး အခုလိုစီစဉ်မိသွားတာပဲလေ။ သူ့အကြံအစည်မဟုတ်ဘူး သမီး၊ အမေနဲ့မထားတို့ ဆွေးနွေးပြီးမှ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ”

ခရမ်းပြာ တိတ်ဆိတ်စွာပင် နားထောင်နေမိသည်။ သူမဘယ်လိုမှ ငြင်းပယ်လို့မရတော့ဘူးဆိုသည့် အချက်ကိုလည်း သိနေပါ၏။

ကံဆိုးတာပဲ။

သူရိယဆိုတဲ့လူ တစ်ဘက်ခြံကြီးထဲကို ပြောင်းရွှေ့လာကတည်းက ခရမ်းပြာရဲ့ အေးချမ်းသာယာပျော်ရွှင်နေရတဲ့ နေ့ရက်တွေက အဆိပ်ခတ်ခံလိုက်ရသလိုပင်။

“ခရမ်းပြာ”

“ရှင်”

“အပေါ်ထပ်က စာကြည့်ခန်းကိုပဲသုံးလိုက်နော်၊ အမေ အားလုံးပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ၊ ဆရာမရောက်လာရင် သမီးကို အမေ ခေါ်လိုက်မယ်၊ အခုတော့ ခဏအနားယူလိုက်ဦး ခရမ်းပြာ”

အမေက ပြောချင်သည့်စကားများကို ကျန်အောင်ပြောကာ အခန်းလေးထဲကနေ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ခရမ်းပြာ တစ်ယောက် တည်း ငိုငိုတွေ့စွာပင် အခန်းလေးထဲ ကျန်နေခဲ့၏။

အမေ့အကြောင်းကို ခရမ်းပြာ အသိဆုံးပါပဲ။

ဘူးဆို ဖရုံမသီးတတ်တဲ့သူမျိုး။

ခရမ်းပြာအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်လိုက်ပြီ ဆိုကတည်းက လိုက်နာဖို့ပဲ ကြိုးစားတော့ပဲ။ အကြောင်းပြချက်တွေ ပေးတာ အမေကမကြိုက်ချေ။

ခက်တာက...။

ခရမ်းပြာ ပင်ယန်းမှာဆိုသည့်စိတ်နှင့် အခုလိုစီစဉ်ခြင်းပဲ။ ခရမ်းပြာ လက်မခံချင်လို့မရတော့ချေ။ အမေနှင့်ဆန့်ကျင်ပြီး ငြင်းလျှင် ဖြေရှင်းချက်တစ်ခုခုကို သူမပေးနိုင်မှ ဖြစ်တော့မည်လေ။

ခရမ်းပြာအာရုံထဲ အင်ကြင်းရဲ့ ပုံရိပ်လေးက ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာ၏။

နောက်ဆိုလျှင် သူမလေးဆီ အလည်အပတ်သွားဖို့ပင် မလွယ်ကူတော့ချေ။ သင်တန်းအကြောင်းပြပြီး ဘာပဲပြောပြော ခရမ်းပြာ သွားချင်သောနေရာလေးတွေကို သွားနိုင်သေးသည် မဟုတ်လား။

ခုတော့...

သူရိယကြောင့် ခရမ်းပြာရဲ့ထွက်ပေါက်တွေ ပိတ်သွားရ ပြီ။

အမေက သူရိယရဲ့အပြစ် မဟုတ်ဘူးတဲ့။

ဘာပဲပြောပြော သူရိယကြောင့်ပဲ အမေတို့ရဲ့ အာရုံထဲ အခုလိုအတွေးမျိုးတွေ ဝင်လာကြတာမဟုတ်လား။ တကယ်ဆိုလျှင် သူ သင်တန်းတက်ချင်တာကို သူ့ဘာသာပဲ ရွေးချယ်တက်သင့်တာ ပေါ့။ သင်တန်းတွေ ဒီလောက်ပေါနေတဲ့ခေတ်မှာ ခရမ်းပြာတက်တဲ့ သင်တန်းမှာမှ တက်ချင်တယ်ဆိုတာ တမင်ဉာဏ်များလိုက်တာပါ။

အဓိက ခရမ်းပြာနဲ့ ဘယ်လိုနီးစပ်အောင် နေခွင့်ရနိုင်မလဲ ဆိုတဲ့ စဉ်းစားတွေးတောနေတာလေ။ သူရိယအကြံအစည်ကို မသိဘဲ အမေတို့က သူလှည့်ကွက်ကို မိသွားတာပါ။

ကြားကနေ အဆစ်ပါရတာက ခရမ်းပြာပဲ။

လူကြီးမိဘတွေကို ခေါင်းတည်ပစ်လိုက်ပြီဆိုတော့ လှုပ်ရ

ခက်သွားတာပေါ့။

သူရိယ။

နင်ဟာလေ ငါ့ကို ဘယ်ဘဝက အပြီးအတေးတွေကြောင့်
များ အခုလို စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးနေရတာလဲ။

ငါ...

အေးအေးဆေးဆေး နေလို့မရတော့ဘူး သူရိယ။

နင့်ကြောင့်...

ငါ ထွက်ပေါက်တွေပိတ်ဆို့သွားပြီ။

နင်...

သိပ်ပျော်နေမှာပဲနော် သူရိယ။

ငါ့ကိုနိုင်ပြီဆိုပြီးတော့လေ။

အခန်း (၁၃)

“ခရမ်းပြာ”

“ဘာလဲ”

“ထူးသံကြီးကလည်း မညက်ညောလိုက်တာဟာ၊ နှလုံး
ရောဂါသာရှိရင် မင်းအသံနဲ့တင် ရှော့(ခ်)ဖြစ်နေပြီ”

“နင်သေတော့ပိုကောင်းတာပေါ့ သူရိယရဲ့”

“ရက်စက်လိုက်တာ ခရမ်းပြာရာ၊ ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့်
အဲဒီလောက်တောင် မကြည့်ရှုရတာလဲ၊ ကိုယ့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့
လဲ ခရမ်းပြာရယ်”

“အပြစ်ဟုတ်လား...နင် ငါ့ကို ဒီလောက်စိတ်အနှောင့်
အယှက်ပေးခဲ့တာလေ သူရိယ၊ နင့်ကြောင့် စာသင်ခန်းထဲမှာလည်း
ငါအရှက်ရခဲ့တယ်၊ နင့်ရဲ့ဗရုတ်ကျမှုတွေက သူများတွေအမြင်မှာ

ဟားစရာတွေချည်းပဲ သူရိယ၊ ဒါတောင် နင်က ဘာအပြစ်မှ မလုပ်ထားသလိုပုံစံနဲ့ လုပ်ပြနေသေးတယ်”

“ချစ်တာအပြစ်မှမဟုတ်တာ ခရမ်းပြာ၊ စာသင်ခန်းထဲမှာ မင်းကိုချစ်ပါတယ်လို့ တရားဝင်ရင်ဖွင့်တာ ကိုယ်သိပ်ပြီးမှားသွား လားကွာ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ ခံစားချက်လေးကို ရင်ဖွင့် ပြခဲ့တာပဲဟာ၊ ဟောဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ အဲဒီလောက်တောင် ကိုယ့်ကို အရူးအမူး ခွဲလမ်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိနေပါလားဆိုပြီး ခရမ်းပြာ ဂုဏ်တောင်ယူရဦးမှာ”

“သေလိုက်ပါလား”

ခရမ်းပြာက တီးတိုးကျိန်ဆဲကာ မျက်စောင်းထိုးတော့ သူရိယမျက်နှာလေးမှာ ချိုမြိန်သောအပြုံးလေး ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားရ ၏။ စိတ်မနာနိုင်ပါ။ ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့မှ သူမလေးကို စိတ် မဆိုးရက်ပါ။ သူမဘယ်လိုစကားကြမ်းကြမ်းတွေပဲသုံးသုံး သူမကို ခွင့်လွှတ်နေမိသည်။

ချစ်မိသွားတာကိုး။

စာသင်ခန်းလေးထဲ အများနဲ့မတူ အစိမ်းရောင်တောက် တောက်သော အဖြူပွင့်သေးသေးနုတ်နုတ်လေးများပါသည့် ဝမ်းဆက်လေးနှင့် မနိမ့်မမြင့် ခွာဒေါက်အနက်ရောင်လေး စီးကာ

ဟန်ချက်ညီညီလျှောက်ဝင်လာတဲ့ အရိပ်လေးကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့် လိုက်မိတဲ့ ခဏ သူရိယရဲ့ စိတ်အစဉ်က ကမ္ဘာလောကကြီးနဲ့ အဆက်ပြတ်သွားသလိုပင် ဖြစ်သွားရသည်။

မိတ်ကပ်ခပ်ပါးပါး ခြယ်သထားသော မျက်နှာလေးနှင့် ဆံနွယ်ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးကို ကျောမှာဖြန့်ချကာ ပခုံးတွင် သားရေလည်သာအိတ်အနက်ရောင်လေး လွယ်ထားပြီး လက်တစ်ဘက်တွင် စာအုပ်အချို့ ကိုင်ထားသည့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်။

သူမအသွင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ အလေးအနက်မထား။ တည်တင်းသောမျက်နှာထားနှင့် ဘေးဘီဝဲယာကိုပင် ဂရုထား မကြည့်ဘဲ စာသင်ခန်းလေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့ အစိမ်းရောင် မင်းသမီးလေးကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးမောကြည့်နေမိရာမှ သူရိယရဲ့ ရင်ခုန်ခြင်းတွေက ထိုအမျိုးသမီးကလေးဆီသို့သာ စုပုံရောက်ရှိသွား ရသည်။

သူမလေး ဘယ်သူများလဲဆိုသည့် သိချင်စိတ်က သူရင် မှာ အစိုးမရတော့။ သူမရဲ့ မျက်နှာတည်ကည်တင်းတင်းလေးကို သာ ချစ်မြတ်နိုးစွာပင် ငေးမောကာ သူမလေးနဲ့အတူတူ စာသင် ခန်း တစ်ခန်းတည်းသားချင်း ဖြစ်ခွင့်ရနေခြင်းကိုပင် သူမအကေ့နှုတ်

ကြီး ကျေနပ်နေမိတော့သည်။

နောက်ဆုံးတော့...

ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ သူမရဲ့ ထူးခြားတဲ့အမည်လေးကို သူရိယ သိခွင့်ရခဲ့၏။ ခရမ်းပြာကို နည်းမျိုးစုံသုံးကာ ခင်မင်ခွင့်ရအောင် သူရိယ ကြိုးစားခဲ့သည်။

သို့သော်...

ခရမ်းပြာက သူ့ထင်ထားတာထက်ပင် ပို၍ခက်ခဲနေသည်။

ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ခပ်ကင်းကင်းနေတတ်သောမိတ်ကြောင့် သူရိယရဲ့ ကြိုးစားမှုက အရာမရောက်ခဲ့။ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေအဆင့်ကိုပင် ရောက်ဖို့နေနေသာသာ ပြုံးပြန့်တတ်သောတောင် ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ မချောလေးက အရေးမလုပ်ခဲ့ချေ။

ခံစားသွားရသည်။

ချစ်တဲ့မိတ်ကို မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်ထားနိုင်သော ဆန္ဒများကြောင့်လည်း ရင်ထဲ နှင့်သည်းနေရ၏။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့မိတ်ကို အလိုလိုက်ကာ ခရမ်းပြာဆီက ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ရအောင် ဇွတ်တရွတ်တောင်းခံခဲ့သည်။ ခရမ်းပြာက ရှက်မိတ်ကြောင့် ဘယ်လောက်ပဲ ရင်သီးနေနေ သူက ခွဲမလျှော့လေဖို့ နှစ်ဦးသားရဲ့

ဆက်ဆံမှုက ဘယ်လိုမှ မပြေလည်တော့ချေ။

ခရမ်းပြာရယ်။

ကိုယ့်ရင်ထဲက နှလုံးသားတွေက မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုမှ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်မိသွားတာကို။

ဒါကို...

ကိုယ်ဘယ်လိုတားဆီးရမလဲ ခရမ်းပြာရယ်။

ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွာ။

ကိုယ်...

သိပ်ပြီးချစ်တတ်သွားလို့ပါ။

မင်းမိတ်ဆိုးမယ်၊ ဒေါသဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ နောက်ဆုတ်ဖို့ မတတ်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ကို မင်း နားလည်ပေးပါတော့ ခရမ်းပြာလေးရယ်။

“ခရမ်းပြာ”

“ဘာလဲ”

“ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့်မချစ်နိုင်ရတာလဲဟင်”

သူရိယအမေးကြောင့် သူ့မျက်နှာဆီ ဆတ်ခနဲကြည့်မိသည်။ ရီဝေညှိုးပျောနေသော မျက်ဝန်းအစုံကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရတော့ ခရမ်းပြာရင်တွေ မောလျသွားရ၏။

ထိုအဖြေကို ခရမ်းပြာ မဖြေနိုင်။

သူ့ကို ဘာကြောင့် မချစ်နိုင်ရတာပါလိမ့်။

တကယ်တမ်းကျတော့ သူရိယပြောတာလည်း မှန်နေတာ ပါပဲ။ ချစ်တာအဖြစ်မှမဟုတ်တာ။ ဘယ်သူ့ကိုမဆို သူချစ်ခွင့်ရှိ သလို ချစ်နေတာကိုလည်း ရင်ဖွင့်ပြခွင့်ရှိတယ်လေ။ ခရမ်းပြာ နောက်ကနေ တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့တာတွေ။ စာသင်ခန်းလေး ထဲတွင် ရှိနေစဉ် အနောက်ခုံမှတစ်ဆင့် ရည်းစားစကား ထိုင်ပြော နေတတ်တာတွေဟာ သူရင်ထဲက ခံစားချက်ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတာ တွေပဲဟာ။

ဒါတွေကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်ဘဲ ဒေါသတွေအဖြစ် မြင်နေမိတဲ့ သူမစိတ်တွေကပဲ ဆန်းကြယ်နေခဲ့တာပါ။

“ခရမ်းပြာ”

“.....”

“ကိုယ့်ကို ပြန်မဖြေနိုင်လောက်အောင်ပဲ နာကြည်းမုန်းတီး နေလား ခရမ်းပြာရယ်”

သူမ နှုတ်ဆိတ်နေမိသည်။

“ကိုယ်အရင်က ခရမ်းပြာကို နှောင့်ယှက်ခဲ့ပါတယ်၊ ခရမ်းပြာ သိပ်ပြီး အရှက်ရသွားစေမယ်လို့ မတွေးခဲ့မိဘူး ခရမ်းပြာ၊

ချစ်စိတ်တစ်ခုတည်းကိုပဲ ကိုယ်က ရှေ့တန်းတင်ခဲ့တာကိုး၊ အမှား လို့ လုံးဝမတွေးခဲ့မိဘူး ခရမ်းပြာရယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ အဆင်အခြင်မဲ့ နေထိုင်ခဲ့မှုဟာ ခရမ်းပြာရင်မှာ အမုန်းတရားတွေအဖြစ် တည်ရှိ သွားရတာကိုတော့ ကိုယ်တကယ်စိတ်မကောင်းဘူးကွာ၊ အရမ်း ခံစားရတယ်”

သူရိယရင်ထဲက စကားတွေကို ပြောမိသည်။ မရည်ရွယ် ဘဲ လုပ်ခဲ့မိတဲ့ အမှားတစ်ခုရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ဆိုးကျိုးတွေကို သူဆက်ပြီးခံနိုင်ရည်စွမ်း မရှိတော့ပါချေ။ တောင်းပန်မည်။ ခရမ်းပြာ စိတ်ကျေနပ်လောက်မည့်အထိ တောင်းပန်ဖို့ သူဆုံးဖြတ်ထားမိ သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် ခရမ်းပြာ၊ အရင်ကကိစ္စတွေ အားလုံးအတွက် ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ခရမ်းပြာ ကျေနပ် ပေးပါ”

အသနားခံကာ တောင်းပန်နေတဲ့ သူရိယကိုကြည့်ပြီး ရန်တွေ့ဖို့ ခရမ်းပြာ မေ့လျော့သွားရသည်။ ရန်သူက ကျေအေးပေး ဖို့ လက်နက်ချအညံ့ခံနေတာမဟုတ်ပါလား။ သူ့အမှားကိုသိလို့ ဝန်ခံနေတဲ့ လူအပေါ် ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်တွေ ဘယ်လိုစကား လုံးတွေနဲ့ အနိုင်ယူရပါမလဲ။

“ခရမ်းပြာ”

“ငါတို့အောက်ဆင်းရဲအောင် သူရိယ၊ သင်တန်းဆရာမ ဆင်းသွားပြီး ငါတို့နှစ်ယောက် ဆင်းမလာဘူးဆိုရင် အမေတစ်မျိုး ထင်သွားလိမ့်မယ်”

ခရမ်းပြာရယ်။

ဒါဟာ သွယ်ဝိုက်တဲ့နည်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုရှောင်တိမ်းလိုက်တာ မဟုတ်လားကွာ။

မင်းမသိသေးတာတစ်ခုက အန်တီမွန်ဟာ ကိုယ့်မင်းကို အတူတူရှိနေလို့ စိတ်ဆိုးနေမယ့်သူမဟုတ်ဘူးဆိုတာပါပဲ ခရမ်းပြာ။ ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ရိပ်မိနေတဲ့ ကိုယ့်အမေက အန်တီ မွန်ကို သားသမီးရေးရာကိစ္စအတွက် ဆွေးနွေးခဲ့ပြီးသားပါ။

အန်တီမွန်က ကျေနပ်တယ်တဲ့ ခရမ်းပြာ။ အမေရဲ့ ကမ်းလှမ်းမှုကိုလည်း လက်ခံပါတယ်တဲ့လေ။ အဲဒီအကြောင်းကို သိခွင့်ရခဲ့တဲ့ ကိုယ် ဘယ်လောက်တောင် ဝမ်းသာယောင်ဆင်ခဲ့ရသလဲ သိလား ခရမ်းပြာ။ နှစ်ဘက်မိဘတွေရဲ့ ပြေလည်နေမှုလေးကို တိတ်တဆိတ်လေး ကြိုတင်ပြီး ကြည်နူးနေခဲ့တာပါကွာ။

ဒါပေမယ့်...

ဒီအကြောင်းတွေကိုသာ မင်းသိရင် သိပ်ကိုပေါက်ကွဲသွား

ရမယ်ဆိုတာ သိနေတဲ့အတွက်လည်း ကိုယ်ပိုပြီးတော့တောင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခဲ့ရပါတယ် ခရမ်းပြာရယ်။ မင်းရဲ့နာကြည်းမှု တွေ၊ မုန်းတီးမှုတွေကို မလိုချင်ဘူးကွာ။ ခံလည်းမခံစားနိုင်ဘူး။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အံ့သြမိတယ် ခရမ်းပြာ။

ကိုယ့်ကို အလိုမရှိပါဘူးဆိုတဲ့ လူဆီမှာမှ ကြည်ဖြူခြင်း တွေကို ဘာကြောင့် သည်းသည်းမဲမဲ လိုချင်နေရသလဲဆိုတဲ့ အချက် ကို နားတောင်မလည်နိုင်တော့ဘူးကွာ။

“သူရိယ”

“ဟင်”

“ငါပြောတာကြားရဲ့လား”

“ကြားပါတယ် ခရမ်းပြာ၊ ကိုယ်စာအုပ်တွေသိမ်းပြီး ဆင်းခဲ့ပါ့မယ်၊ ခရမ်းပြာအရင် ဆင်းချင်ဆင်းနှင်လေ၊ နောက်ကနေ လိုက်လာခဲ့မယ်”

အဲ...

ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူရိယက လိမ္မာသားပဲ။

သူမစကားကို မပယ်ရှားဘဲ ချက်ချင်းပင် ခေါင်းလေး ညိတ်ကာ လက်ခံသည်။ တစ်ချက်ကလေးမှ ဂျစ်တိုက်ပြီး မငြင်း ဆန်ပါချေ။

ဒီကနေ့မှ...

သူရိယရဲ့ ပုံစံက တစ်မျိုးထူးခြားနေ၏။ သူမဘာပြောပြော၊ သူမဘယ်လောက်ပဲ တားတား၊ ဇွတ်တရွတ်ဆန်ကာ သူလုပ်ချင်တာ၊ ဖြစ်ချင်တာတွေသာ ဇွတ်တရွတ်ပြုလုပ်တတ်တဲ့ သူရိယပါ။ လူကိုမြင်လိုက်တာနှင့် ပြုံးပြီးပြီးမျက်နှာထားနဲ့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဘယ်လိုပေးရမလဲလို့ အမြဲတစေတွေးတောနေတတ်တဲ့ သူက အခုတော့ အေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းနေ၏။

ပြောစကား နားထောင်တဲ့ ကလေးငယ်လေး အသွင်အပြည့် သူရိယက ရှိနေသည်။ သူရိယကိုကြည့်ပြီး ခရမ်းပြာမှာ ယုံရခက်ခက်ဖြစ်နေရ၏။

“ခရမ်းပြာ”

“ပြော သူရိယ”

“ညနေငါးနာရီလောက်မှာ တရုတ်ဘာသာစကားသင်မယ့် ဆရာမ လာလိမ့်မယ်နော်၊ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားဦး”

“အင်းပါ”

“ပြောသာပြောရတာပါ ခရမ်းပြာက အစောကြီးကတည်းက သင်တန်းတက်ဘူးထားတာဆိုတော့ သိပ်ပြီးစိမ်းသက်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ကသာ အခုမှစသင်တာဆိုတော့ အသစ်ကိုဖြစ်နေတာ၊

ကိုယ့်ကိုးပြီး ခရမ်းပြာ သင်ရတော့မှာပဲ၊ အားတောင်နာတယ် ခရမ်းပြာရယ်”

“ရပါတယ် သူရိယ”

ခရမ်းပြာ အေးစက်စက်ပင် သူ့အပေါ် တုံ့ပြန်မိသည်။ စိမ်းကားရက်စက်တယ်ပဲပြောပြော သူရိယအပေါ် အစာမကျေသော စိတ်က ယနေ့တိုင်တည်ရှိနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

“ခရမ်းပြာ”

“ငါသွားနှင့်တော့မယ် သူရိယ၊ နောက်မှပဲ နင်လိုက်ခဲ့တော့လေ”

ပြောပြီးတာနှင့် သူရိယကို တစ်ချက်ကလေးမှပင် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ခရမ်းပြာ ထွက်ခဲ့မိသည်။

သူရိယမှာတော့ ခရမ်းပြာရဲ့ ရက်စက်မှုလေးကိုကြည့်ပြီး ရင်တစ်ခုလုံး နှင့်ခနဲနေအောင်ပင် သည်းမျက်သွားရ၏။

ခရမ်းပြာရယ်။

ကိုယ်လေ မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်။

ယုံပါ ခရမ်းပြာရယ်။

အဲဒီလိုသိပ်ပြီးချစ်တတ်သွားလို့လည်း ကိုယ်ကျေနပ်ပါတယ် ခရမ်းပြာ။ မင်းဘက်က ဘယ်လိုအမုန်းတရားတွေကိုပဲ

ပေးပေး ကိုယ်က ကျေနပ်ကြည်ဖြူတဲ့ ခွင့်လွှတ်ခြင်းလေးတွေနဲ့ပဲ ခံယူမှာပါ။

ဒါကို...

ခရမ်းပြာ သံသယမရှိလိုက်ပါနဲ့ ခရမ်းပြာရယ်။

ကိုယ်...

မင်းလေးအတွက် အချိန်ပေးနိုင်ပါတယ်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ကိုယ့်ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေနဲ့ ထပ်တူ ညီမယ့် အချစ်တစ်ခု ကိုယ့်ဆီကို ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေပါတယ် ခရမ်းပြာ။

ကိုယ်မျှော်လင့်နေပါ့မယ်။

အဲဒီနေ့လေး ရောက်လာမယ့်အထိကိုပေါ့ ခရမ်းပြာ။

အခန်း (၁၄)

“ကိုယ် စိတ်တွေအရမ်းညစ်နေရပြီ ခရမ်းပြာ၊ ဒါတွေ အားလုံးရဲ့ အဓိကတရားခံက မင်းပဲသိလား၊ အခုလိုအခြေအနေမျိုး တွေ ရှုပ်ထွေးသွားအောင် မင်းဖန်တီးခဲ့တာပဲ ခရမ်းပြာ၊ ခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ သမီးလေးအင်ကြင်းက မင်းကို တစ်ချိန်လုံး တမ်းတနေပြီကွ”

ဒေါသတကြီးပြောနေတဲ့ ဒေါက်တာကြယ်စင်ရဲ့ ခွပ်စွဲ ချက်တွေက ဟန်းဖုန်းလေးထဲမှတစ်ဆင့် သူမနားစည်ထဲသို့ တရုတ် တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

“ခရမ်းပြာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ”

“ကိုယ်က ဘာပြောရမှာလဲ၊ မင်းဘယ်လို ဆက်တာဝန်

ယူပေးမှာလဲ ခရမ်းပြာ၊ မနက်ဖြန် သမီးရဲ့ ခုနစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ပဲ၊ အရင်ကဆို သမီးနဲ့အတူ ကိုယ်က အဖော်လုပ်ပြီး လျှောက်လည် ပေးခဲ့တာ၊ အခုတော့ သမီးက မင်းကို ဇွတ်အတင်းခေါ်ခိုင်းနေတယ် ခရမ်းပြာ၊ မင်း သူ့ဆီမလာတာကိုတောင် ကိုယ်ကဆုထားလို့ထင် ပြီး အထင်လွဲနေတယ်၊ မင်းပါမှ လျှောက်လည်မယ်ချည်း ပူဆာ နေပြီ ခရမ်းပြာ၊ ကိုယ်တော့ ရူးတောင်ရူးချင်နေပြီကွာ”

သူ့အသံက အင်မတန်မှ စိတ်ဓာတ်တွေကျဆင်းနေသလို ပါပဲ။ ခရမ်းပြာ ဘယ်လိုစကားလုံးတွေနဲ့ သူ့စိတ်ပြေလျှော့အောင် နှစ်သိမ့်ရမလဲ။ အမေက အခုတလော ဘာတွေဖြစ်နေသလဲမသိ ခရမ်းပြာကို ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်လို ဗျက်စိအောက်ကနေ အပျောက်မခံနိုင်သလို စောင့်ကြည့်နေတာလေ။

အင်ကြင်းကို သတိရပေမယ့် အပြင်ထွက်ဖို့ အခွင့်မသာ ခဲ့။ တစ်ခုခုသွားဝယ်ချင်တယ်ဆိုလျှင်လည်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု အကြောင်းပြကာ သူမနှင့်အတူတူ လိုက်ပါလာတတ်သည်။

အရင်ကဆို...

အိမ်မှာ အိမ်အကူအလုပ်စာမားမထားဘဲ အမေကပဲ အိမ်မှု ကိစ္စတွေ သိမ်းကျုံးလုပ်တတ်၏။ သူမကိုပင် အမေ ဂရုမစိုက်နိုင်။ ခုတော့ အမေက အိမ်အလုပ်သမားတွေ ငှားထားသည်။

ထူးဆန်းလို့မေးတော့ အမေပင်ပန်းလို့ အိမ်အကူငှားတာ တဲ့။ ဒါက အကြောင်းကိစ္စမရှိပေမယ့် အလုပ်တွေအားလပ်သွားတဲ့ အမေက ခရမ်းပြာဘယ်ကိုပဲသွားသွား အဖော်လိုက်လိုက်လာတာပဲ အခက်ကြီးခက်နေရ၏။

ခရမ်းပြာ ဘယ်လိုမှ မလွတ်လပ်တော့ချေ။

ဖုန်းဆက်ဖို့လည်း အခွင့်အရေးက ရှားပါးခဲ့ရ၏။ အမေက

* သူမအနီးအနားမှာပဲ တစ်ချိန်လုံးရှိနေတာလေ။ အခုတောင် သင်တန်း ဆရာမလာချိန်မို့ အပေါ်ထပ်စာကြည့်ခန်းလေးထဲ သူမရောက်နေ ချိန်မို့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဝင်လာတဲ့ ဒေါက်တာကြယ်စင်ရဲ့ဖုန်း လေးကို သူမကိုင်နိုင်ခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်သည်။

“ခရမ်းပြာ”

“ရှင်”

“မင်း ဘာလို့ငြိမ်သက်နေတာလဲ ခရမ်းပြာ၊ ကိုယ့်ကို မင်း တစ်ခုခုတော့ပြန်ပြောသင့်တယ်”

ခရမ်းပြာ ဘာပြောရမလဲ။

အင်ကြင်းစိတ်ကျေနပ်သွားအောင် မနက်ဖြန်ကျရင် ခရမ်းပြာပဲ တာဝန်ယူပြီး ပို့ပေးလိုက်ပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိစကားမျိုး ကိုလည်း မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။

“မင်းကို အစကတည်းက ကိုယ်သတိပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား ခရမ်းပြာ၊ နေသားကျနေတဲ့ဘဝလေးအတိုင်းပဲ ထားပေးပါလို့၊ အခုတော့ မင်းရဲ့ တစ္ဆေတိုင်းစိတ်နဲ့ ခေါင်းမာမှုကြောင့် ကြားကနေ ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲနေရပြီကွ”

“ဒေါက်တာ...ခရမ်း...ခရမ်းက”

“မင်းရဲ့စေတနာနဲ့ စာနာမှုကို ကိုယ်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အမေလို အသက်အရွယ်ရပြီး အသိတရားရင့်ကျက်တဲ့သူတောင် မင်းရဲ့ရင်းနှီးမှုအပေါ် ငြိတွယ်စိတ်ကို မနည်းဖျောက်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားရတာဆိုတော့ မသိနားမလည်တဲ့ ကလေးက ပိုပြီး တော့တောင် အခြေအနေက ဆိုးဝါးတာပေါ့ကွာ”

သူပြောတာကို သေချာနားထောင်နေရာမှ ခရမ်းပြာ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေမိသည်။ ဘာပဲပြောပြော အခုကိစ္စဟာ ခရမ်းပြာက အစပျိုးခဲ့တာမဟုတ်လား။

ဒေါက်တာကြယ်စင် အတန်တန်သတိပေးနေလျက်ကနေ ခရမ်းပြာ ရှေ့တိုးခဲ့တာပါ။ အင်ကြင်းက တမ်းတနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းက ခရမ်းပြာရင်ကို အဟိလောက်တောင် အထိနာစေခဲ့ပါသလဲ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ချက်ချင်းပင် နေရာက ပြေးထွက်ကာ အင်ကြင်းဆီ ခရမ်းပြာ သွားတွေ့လိုက်ချင်ပါသည်။

သို့ပေမယ့်...

စိတ်စေရာအတိုင်း ခရမ်းပြာ မလုပ်နိုင်ခဲ့ပါ။

“ဒီမှာ ခရမ်းပြာ”

ကြယ်စင်စကားမဆုံးသေး သမီးက အနားရောက်လာ၏။

“အဖေ...အမေ့ဆီဆက်နေတာလားဟင်၊ အင်ကြင်းကို ဖုန်းပေး အဖေ၊ အင်ကြင်း အမေ့စကားပြောချင်လို့”

“နေစမ်း အင်ကြင်း”

ခရမ်းပြာနဲ့ စကားပြောနေစဉ် သမီးအင်ကြင်း သူ့အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ဖအေထံမှ ဖုန်းကို ဖွတ်အတင်းတောင်းနေ၏။ ဒေါက်တာကြယ်စင်တစ်ယောက် သမီးကိုမြင်တော့ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာပင် တစ်ချက်ဟောက်လိုက်မိသည်။

သို့သော်...

သမီးက သူ့ရဲ့လေသံမာမာ ဟိန်းဟောက်မှုကို အရေးမထားပါ။ သူ့လက်ထဲက ဟမ်းဖုန်းကိုသာ ရရန် ဖွတ်အတင်းလှဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

“အင်ကြင်း...အမေ့စကားပြောချင်တယ်၊ အင်ကြင်း မွေးနေ့ကိုလာဖို့ ပြောမလို့ပါ အဖေရဲ့ ပေးပါ သမီးကိုဖုန်းပေးပါ”

“အင်ကြင်း...ဖေပြောနေတယ်နော် သွားစမ်း၊ အခန်း

ထဲမှာ သွားနေချေ”

“ဟင့်အင်း”

“အင်ကြင်း”

ကြယ်စင်အော်သံက ဟိန်းတက်သွား၏။ သမီးဆီက ကြောက်ရွံ့ဝမ်းနည်းစွာ ငိုရှိုက်သံလေးက ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သမီးကိုကြည့်ပြီး ကြယ်စင်ရင်တွေ ဆစ်ခနဲနေအောင်ပင် နာကျင် သွားရ၏။

သမီးရဲ့ပုံစံလေးကို မြင်ရလေ ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ကောင်မလေး အပေါ် အမုန်းစိတ်တွေ ပို၍ပြင်းထန်လာရလေပါပဲ။ စိတ်ခံစား လွယ်တဲ့ သမီးလေးကိုမှ သင်းက မျှော်လင့်ချက်တွေ တသိကြီး နဲ့ ကျန်နေရစ်ခဲ့ရလေအောင် လုပ်ဆောင်သွားတာမဟုတ်ပါလား။

အဓိက တရားခံက ခရမ်းပြာပဲလေ။

စာနာသနားစိတ်ရှိလာလိုနှင့် သူတို့မိသားစုစိတ်ထဲ အနက် ရှိုင်းဆုံး တိုးဝင်ပြီးမှ အခုတော့ ရှောင်ပြေးချင်နေ၏။ ဖုန်းလည်း လုံးဝမဆက်၊ အိမ်ကိုလည်း လုံးဝလှည့်မလာဘဲ သတင်းအစအန ပျောက်နေခဲ့သည်။

အစကတော့...

ခရမ်းပြာ အဲဒီလိုနေတာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပဲဟု

သူတွေ့မိသေးသည်။ အခုဆီက သူမ မလာတော့ ပျင်းစရာ ကောင်းလိုက်တာဆိုတဲ့ ငြီးငြူသံကို သူ ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့ပေမယ့် တစ်နေ့တစ်နေ့ ခရမ်းပြာများ လာလေမလားဆိုတဲ့ စိတ်ကလေး တစ်ခုနဲ့ တိုက်ခန်းတံခါးဝရှေ့လေးတွင် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ထိုင် စောင့်နေတတ်တယ်ဆိုသည့် အင်ကြင်းအကြောင်းကို ဘွားအဖြစ် သူက ပြန်ပြောပြချိန်မှာတော့ ကြယ်စင်တစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ အေးအေးဆေးဆေး မနေနိုင်တော့ပါချေ။

လွမ်းဖျားလွမ်းနာကျတယ် ပြောရမလား။ သမီးက နေမ ကောင်းဖြစ်ကာ အိပ်ရာလေးထဲ ခွေလဲနေတော့သည်။ ကြယ်စင် စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်ရ၏။ ဂျီကျုပူစာတတ်လွန်းတဲ့ အင်ကြင်း ကြောင့် အလုပ်တွေ မအားလပ်တဲ့သူ ပို၍ပင်စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ရသည်။

တစ်ချိန်လုံး...

သမီးလေးအင်ကြင်းက ခရမ်းပြာကို ခေါ်ခိုင်းနေတော့ တာပါပဲ။ ဘယ်လိုပဲချော့မော့ပြောပြော သမီးက လက်မခံချေ။ နောက်ဆုံးတော့ အစားလည်းသိပ်မစား။ ဆေးသောက်ဖို့လည်း ငြင်းဆန်နေတဲ့အင်ကြင်းကို အလျှော့ပေးကာ သမီးရဲ့မွေးနေ့အပြင် လျှောက်လည်လျှင် ခရမ်းပြာကို ခေါ်ပေးမည်ဟုပြောတော့မှ သမီး က သူ့စကားကို နားထောင်ကာ အားရှိအောင် အစားတွေ

ဇွတ်ကြိတ်မှိတ်ကာစားတော့၏။ ဆေးကိုလည်း အတိုက်ရမခက်
တော့ချေ။

ခုတော့ ကြယ်စင် အခက်ကြီးခက်ရပြီ။

သမီးကိုပြောထားခဲ့တဲ့ စကားက ကျွဲသွားသည်။ နေပြန်
ကောင်းပြီး သမီးရဲ့မွေးနေ့ရောက်တော့ စွဲစွဲထင်ထင်မှတ်ထားတဲ့
သမီးက ကြယ်စင်ကို အပူဆာကြီးပူဆာနေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတော့...

သူ့ရဲ့ပေါက်ကွဲမှုက ခရမ်းပြာဆီသို့သာ။

သမီးရဲ့ငိုရှိုက်သံက သနားစရာ ထွက်ပေါ်နေခဲ့သည်။

“ကြားလား...ခရမ်းပြာ၊ မင်းကြားပြီ မဟုတ်လား၊
ကလေးက မင်းကြောင့် ငိုနေရတာလေ”

“ဒေါက်တာ ခရမ်း...ခရမ်း”

ခရမ်းပြာရဲ့စကားက ရှေ့ဆက်မရတော့။

မကြားရတော့ပါ။

တစ်ဘက်ကအသံတွေကို မကြားရက်စွာပင် နားလေးဆီ
ကပ်ထားသော ဖုန်းခွက်လေးကိုခွာကာ လက်ကို အောက်သို့ချထား
လိုက်မိသည်။

ခရမ်းပြာ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်များ ပါးပြင်ထက်မှ
တစ်ဆင့် ကြမ်းပြင်လေးထက် တပေါက်ပေါက် လိမ့်ဆင်းကျသွား

၏။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ကာ ငိုရှိုက်သံသဲ့
သဲ့ ထွက်လာခဲ့သည်။

မှားခဲ့ချေပြီ။

ခရမ်းပြာ သိပ်ကိုမှားယွင်းသွားခဲ့ချေပြီ။

ကြည့်စမ်း...

သူမ ဘာကြောင့်များ အခုလိုအခြေအနေမျိုးကိုမှ ဖန်တီး
မိခဲ့ရပါသလဲ။ အင်ကြင်းအတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီး
ဖန်တီးခဲ့မိပြီ။

ခုတော့...

ခရမ်းပြာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းပင် စဉ်းစားမရတော့။

“ဟာ...ခရမ်းပြာ၊ မင်း မင်း ငိုနေတယ်ဟုတ်လား”

“ဟင်...သူရိယ”

စာကြည့်ခန်းလေးထဲ တန်းခနဲနေအောင်ဝင်လာသော
သူရိယကို မြင်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ လက်ထဲက ဖုန်းအပိတ်ခလုတ်
လေးကို ဖိနှိပ်လိုက်ကာ ပါးပြင်ထက်မှ မျက်ရည်စအချို့ကို
လက်ဖမိုးနှင့် မသေမသပ် ပွတ်သပ်သိမ်းဆည်းလိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်...

ဟမ်းဖုန်းလေးက ပြန်မြည်လာပြန်သည်။

သူမ...

ဖုန်းလေးကို နားမထောင်ရဲစွာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။
မျက်ရည်တွေကသာ တားမရဆီးမရ စီးကျနေ၏။ သူရိယရှေ့မှာ
လည်း ဟန်ဆောင်ကောင်းစွာ မရပ်တည်နိုင်တော့။

ဒါ...

ဒေါက်တာကြယ်စင်ဆီက ဆက်တဲ့ဖုန်းပဲဆိုတာ သိနေတဲ့
အတွက်လည်း ခရမ်းပြာရင်တွေ နာကျင်ခံစားနေရပါသည်။
အင်ကြင်းအတွက် ခရမ်းပြာ ဘယ်လိုဖြည့်ဆည်းပေးရမလဲဆိုသည့်
အတွေးနှင့် လူက ရူးသွပ်မတတ်ပင် ဖြစ်နေရသည်။

ဖုန်းမကိုင်မှန်းသိတော့ တစ်ဘက်က ဖုန်းချသွားပြီး ထပ်မ
ဆက်တော့ပါ။ စိတ်ဆိုးသွားမှာပဲ။ အစကတည်းကမှ ဒေါက်တာ
ကြယ်စင်က ခရမ်းပြာကို မုန်းတီးနေတာလေ။ အင်ကြင်း အခုလိုဖြစ်
နေတော့ သူပိုပြီးခံစားနေရမှာပေါ့။ အပြစ်လုပ်ခဲ့သူက ခရမ်းပြာ
ပါပဲ။ မှားနေမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ဇွတ်တိုးခဲ့တာပါ။

“ခရမ်းပြာ”

“အဟင့်...ဟင့်”

“ဟင့်...ဟင့်”

ခရမ်းပြာရယ်။

ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်တောင် သဲသဲမဲမဲ ငိုနေရတာလဲ

ကွာ။

ခန္ဓာကိုယ်လေး တဆတ်ဆတ်လှုပ်ကာ ငိုနေတဲ့ ခရမ်းပြာ
ကို ကြည့်ပြီး သူရိယရင်တစ်ခုလုံး ကြေမွမတတ်ပင် ခံစားနေရ
သည်။

သေချာတာကတော့...

သူမသိသေးတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ခရမ်းပြာဆီမှာ ရှိနေ
ပြီဆိုတာပါပဲ။ ဘယ်လိုအဖြစ်အပျက်တွေပါလိမ့်။ ဖုန်းဆက်တာ
ကိုလည်း ခရမ်းပြာက မကိုင်ချေ။

ဒါဟာ...

သိပ်ကိုနာကျင်လို့ ဖုန်းမကိုင်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့
သူမပုံစံလေးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူရိယ ခန့်မှန်းလို့ရနေပါသည်။
ကိုယ်...

သိပ်သိချင်တာပဲ ခရမ်းပြာရယ်။

မင်းမပြောပြနိုင်ဘူးလားဟင်။

သူရိယ ရင်ထဲကနေပဲ မေးမိသည်။

အပြင်မှာတော့ တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေတဲ့ ကောင်မလေးကို
သာ ငေးမောမှင်သက်လို့နေမိတော့၏။

◆ ◆ ◆

အခန်း (၁၅)

“ခရမ်းပြာ”

အခန်းလေးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေစဉ် အပြင်မှ
ခေါ်သံကြောင့် ခရမ်းပြာ တံခါးချပ်လေးဆီသွားကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်
မိသည်။

“စုသဲ”

“နင်ကလည်းဟာ နေနိုင်လိုက်တာ၊ ငါ့ဆီ ဖုန်းတောင်
မဆက်ဘူး”

တွေ့တွေ့ချင်း စုသဲက ရန်ထောင်စကားလေးဆိုသည်။
ပြီးနောက် သူမအခန်းထဲ မျက်စောင်းလေးတစ်စုံနဲ့ ဝင်လာ
၏။ ခရမ်းပြာကတော့ သူမရဲ့ ခုတင်လေးထက် ခြေတွဲလွှဲချထိုင်
ကာပင် စုသဲကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ခရမ်းပြာ...နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မျက်နှာညှိုးနွမ်းနွမ်းလေးနှင့် ခရမ်းပြာကိုမြင်တော့ စုသဲ
က မေးသည်။

“စုသဲ”

“ပြော...ခရမ်းပြာ”

“ဒီနေ့ အင်ကြင်းရဲ့ ခုနစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့တဲ့”

“ဘာရယ်”

စုသဲအသံက ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခရမ်းပြာသိသားပဲ။ ဒေါက်တာကြယ်စင်တို့ မိသားစုနှင့်
ပတ်သက်သည့်အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို ပြောလိုက်လျှင် စုသဲ
စိတ်ဆိုးသွားမှာကို ခရမ်းပြာသိနေပါသည်။

သို့ပေမယ့်...

ခရမ်းပြာရဲ့စိတ်ထဲမှာ တွယ်ငြိနေတာကို ဘယ်လိုမေ့
ဖျောက်ထားရပါ့မလဲ။ အင်ကြင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုမှ
ပြစ်မထားနိုင်တာ သူမကိုယ်သူမ အသိဆုံးပါပဲလေ။ ဒါကို စုသဲ
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နားလည်နိုင်ပါ့မလဲ။

“ခရမ်းပြာ”

“ပြော စုသဲ”

“နင်မနေ့ကငိုတယ်ဆိုတာ အဲဒီကိစ္စကြောင့်လား”

“ဟင်”

“ငါအခုလာတာ သူရိယဖုန်းဆက်လို့ပဲ ခရမ်းပြာ၊ သူက နင်စိတ်အရမ်းညစ်နေတယ် စသဲ ခဏလောက်သွားကြည့်လိုက်ပါ ဦးဆိုလို့ ငါစိတ်ပူပြီးလာခဲ့တာ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် ခရမ်းပြာ၊ သူရိယက နင့်အပေါ်မှာ အဲဒီ လောက်တောင် အလေးအနက်ထားတာ၊ ငါ သူ့ကို နင်နဲ့ပတ်သက် ပြီး အဲဒီလောက်တောင် ထင်မထားမိဘူး ခရမ်းပြာ”

ဒါကြောင့်...

ခရမ်းပြာက သူမစိတ်ညစ်နေချိန်နဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စုသဲရောက်လာလို့ အံ့သြနေတာလေ။

“ခရမ်းပြာ”

“ဟင်”

“သူရိယကို နင်ဘယ်လိုမှ ခံစားလို့မရဘူးလားဟင်၊ သူက နင့်ကိုသိပ်ချစ်တာ”

သူမ မဖြေမိ။

“ခရမ်းပြာ”

“ငါ...ငါ အင်ကြင်းကိုသနားတယ် စုသဲ”

“ဒါ...နင့်အကြောင်းပြချက်ပေးတာ မဟုတ်လား ခရမ်းပြာ”

“ဒေါက်တာကြယ်စင်အပေါ်မှာပဲ စိတ်ခံစားချက်ရှိသေး လား၊ လုံးဝမရှိတော့ဘူးလားဆိုတဲ့အချက်ကို အခုချိန်မှာ ငါတကယ် မသိဘူး စုသဲ၊ ဒါပေမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့မာနကို တစ်ချိန်လုံး စော်ကားတတ်တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ငါ့ကို အနိုင်ယူနေတဲ့သူကိုတော့ ငါနာကြည်းနေတာအမှန်ပဲ စုသဲ၊ ငါ မရှုံးချင်ဘူး၊ မိန်းမတစ်ယောက် အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ မာနဟာ ဝန်ဖိုးအမြင့်ဆုံးသော ကာကွယ် မှုတစ်ခုဆိုတာကို သိနေတဲ့အတွက်လည်း ငါပိုပြီးတော့တောင် သူ့ကို မုန်းပါသေးတယ်ဟာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အပေါ်မှာ တွယ်တာနေတဲ့ အင်ကြင်းလေးက အပြစ်မှမရှိတာ၊ ငါ မရက်စက်ချင်ဘူးစုသဲရယ်၊ ငါပြောချင်တဲ့စကားကို နင် နားလည်ပါ့မလား”

သူမစကားလေးကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပြီး စိတ်ပျက် သော မျက်နှာလေးနှင့် စုသဲက ကြည့်သည်။

“နင်ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ ခရမ်းပြာ၊ ဒေါက်တာ ကြယ်စင်ရဲ့ မိသားစုနဲ့ နင် ပတ်သက်နေဦးမှာပဲလို့ ပြောချင်တာ လား”

“အင်း”

ခရမ်းပြာ ခေါင်းလေးညိတ်ပြ၏။

စုသဲ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ စဉ်းစားနေမိသည်။

ခရမ်းပြာကို ဘယ်လိုတားဆီးထိန်းချုပ်ရမလဲဆိုသည့် အချက်ကို သူမရှာမတွေ့သေး။ ခရမ်းပြာရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို စုသဲ အသိဆုံးပဲလေ။ နိမ့်ပါးသူကို ငဲ့ညှာတတ်တဲ့ ခရမ်းပြာပါ။ စိတ်ထား တအားနူးညံ့ပြီး ခံစားနေတတ်တဲ့ ကလေးမ။ ကံကြမ္မာဆိုးရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုအောက် အကြီးအကျယ် ကျရှုံးခဲ့ရတဲ့ ဒေါက်တာ ကြယ်စင်တို့မိသားစုကို စိတ်ထဲမှာ အနက်ရှိုင်းဆုံး ထည့်ထားနေ သည်။

အန်တီမွန်ကို ဖွင့်ပြောရမလား။

သူရိယနဲ့ပဲ တိုင်ပင်သင့်လား။

ဟင့်အင်း...

သူရိယသိသွားလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။

ခရမ်းပြာရဲ့ ရူးသွပ်တဲ့ခံစားချက်ကို သူစိမ်းယောက်ျား လေးတစ်ယောက်ကသိပြီး ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချလိုက်မှာကိုလည်း စုသဲ မလိုလားမိပြန်ပါ။

“စုသဲ”

“ဟင်”

“ငါ့ကိုကူညီပါဟာ”

“ဘာရယ်”

“အင်ကြင်းဆီ ငါသွားချင်တယ် စုသဲ၊ သူ သူက ငါ့ကို စောင့်နေမှာဟ”

“မသွားရဘူး ခရမ်းပြာ”

“စုသဲကလည်းဟာ ဒီတစ်ခါတည်းပါ”

“မရဘူး ခရမ်းပြာ၊ နင်မသွားရဘူး၊ နင်သွားလို့ရအောင် လည်း ငါလုံးဝကူညီမပေးနိုင်ဘူး၊ အဲဒီအတွက်နဲ့ နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုး ပြီး နာကြည်းမုန်းတီးမယ်ဆိုရင်လည်း ငါခံမယ်ခရမ်း”

စုသဲက ခေါင်းမာမာနှင့်ပင် ငြင်း၏။

“စုသဲရယ်...ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီတစ်ခါပဲ ကူညီပါ ဟာ”

“ငါမကူညီနိုင်ဘူး ခရမ်းပြာ”

“စုသဲ”

“ကိုယ်ကူညီမယ် ခရမ်းပြာ”

“ဟယ်...သူရိယ”

“ဟင်”

ရုတ်တရက် စုသဲနှင့် ခရမ်းပြာတို့ အခန်းလေးထဲတွင် စကားပြောနေစဉ် အခန်းတံခါးလေးကို ညင်သာစွာ တွန်းဖယ်ပြီး ဝင်လာသော သူရိယကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး မျက်လုံးလေးတွေ

ပြုံးဝိုင်းသွားရသည်။

“ဆောရီးပဲ ခရမ်းပြာ၊ ကိုယ် အန်တီမွန် ခေါ်ခိုင်းလို့ အပေါ်ထပ်တက်လာမိတာ မထင်မှတ်ဘဲ မင်းတို့စကားပြောနေတာ ကို ခိုးနားထောင်မိသလိုဖြစ်သွားတယ်၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ခရမ်းပြာ”

“ရပါတယ် သူရိယ၊ အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ စောစောက ရှင်ပြောလိုက်တယ်နော် ခရမ်းပြာကို ကူညီမယ်ဆိုတာ လေ”

“ဗျာ”

“ခရမ်းပြာ အပြင်ထွက်ခွင့်ရအောင်လို့လေ၊ သူရိယ”

“အင်း”

“သူရိယ ရှင်ဘာတွေ ကတိလျှောက်ပေးနေတာလဲ”

စုသဲက အလန့်တကြားတား၏။

ခရမ်းပြာ မျက်နှာကပ်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ ကြည်နူးရိပ်လေး များဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လက်ဖြာသွားတာ သူရိယ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

စုသဲ တားဆီးတာက သူ့အာရုံထဲ မဝင်တော့ချေ။

သူ သိပ်ပြီးစဉ်းစားမနေချင်။ ခရမ်းပြာ ပျော်ရွှင်နေတာပဲ တွေ့ချင်တာလေ။ ခရမ်းပြာနဲ့ စုသဲတို့အကြောင်းအရာတစ်ခုကို

မြတ်နိုးမှုနဲ့သက်ဆုံးတိုင်

အကျေအလည် ဆွေးနွေးနေတာတော့ သူသိ၏။ သူတို့စကားထဲ တွင် ဒေါက်တာကြယ်စင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရယ်၊ အင်ကြင်း ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းရယ် ပါသည်။

ခရမ်းပြာက အင်ကြင်းဆီကို သွားချင်တယ်တဲ့။

ကန့်ကွက်နေတာက စုသဲ။

ခရမ်းပြာနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲဆိုတာ မသိပေမယ့် ခရမ်းပြာရဲ့ ရင်ထဲကဆန္ဒ တစ်စုံတစ်ရာကို သူရိယ ခန့်မှန်းလို့ရနေ သည်။

ကြည့်ရတာတော့ ခရမ်းပြာ အပြင်ကိုထွက်ဖို့ ခက်ခဲနေ သလိုပါပဲ။

အန်တီမွန်က ထွက်ခွင့်မပြုလို့လား။ အရင်ကဆို အိမ်မှာ မမြင်တွေ့ရသလောက်ကို ခရမ်းပြာ သွားနေတာပါ။ အန်တီမွန်က အဲဒီလောက် ကန့်ကွက်တတ်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးလည်း မဟုတ်ချေ။ လူငယ်တွေအပေါ်မှာလည်း စာနာမှုအပြည့်ရှိသည်။

ဒါနဲ့မျှားတောင် ခရမ်းပြာ ဘာကြောင့် စုသဲဆီက အကူ အညီနဲ့ အပြင်ထွက်ခွင့်ရဖို့ တောင်းပန်နေရသလဲ။ စုသဲကလည်း မျက်နှာထားတည်တည်ကြီးနဲ့ ငြင်းပယ်နေသေးသည်။ သူရိယ မစဉ်းစားတတ်တော့။

သေချာတာတစ်ခုက ဒေါက်တာကြယ်စင်ဆိုသောလူနှင့် ခရမ်းပြာတို့ကြားတွင် သူမသိသေးသော အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီဆိုတာပဲ။ အဲဒါ ဘာတွေများလဲ။ သိချင်စိတ်က သူ့ရင်ကို အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားနေစေသည်။

“မဖြစ်ဘူး သူရိယ၊ ရှင်က ဘာသိလို့ ကူညီမယ်ပြောရတာလဲ”

“ဗျာ”

စုသဲအမေးကို ဖြေဖို့အဖြေမရှိ။

သူ တကယ်လည်း ဘာမှမသိသေးဘူးလေ။

သိတာတစ်ခုပဲရှိသည်။

အဲဒါ...

ခရမ်းပြာ ပျော်ရွှင်နေတာကိုပဲ။ ဝမ်းနည်းတကြီး ငိုကြွေးနေတဲ့ ခရမ်းပြာကို မြင်လိုက်ရတာ သူ့ရင်ထဲ ကျင်စက်နှင့် အတို့ခံလိုက်ရသလို နာကျင်ခံစားလိုက်ရတာလေ။

“သူရိယ”

“ပြောပါ စုသဲ”

“ရှင်ဝင်မပါပါနဲ့”

“ဗျာ”

“ခရမ်းပြာနဲ့ ကျွန်မ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောပါရစေ၊ ရှင်ထွက်သွားပေးပါ”

“ကိုယ်မသွားနိုင်ဘူး စုသဲ၊ ခရမ်းပြာကို ကူညီပါမယ်လို့လည်း ကတိပေးပြီးပြီ၊ ခရမ်းပြာနဲ့ မင်းရဲကြားမှာ ဘာတွေရှိသလဲဆိုတာ ကိုယ်မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခရမ်းပြာတောင်းဆိုချက်အတိုင်း လုပ်ပေးဖို့ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ စုသဲ”

သူရိယစကားကြောင့် ခရမ်းပြာ အားတက်သွားရ၏။ စုသဲမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

“ဘာပဲပြောပြော ခရမ်းပြာဆိုတာ စုသဲရဲ့သူငယ်ချင်းပါကွာ၊ အခုကိစ္စကိုလည်း အဆင်ပြေအောင် ဆွေးနွေးစမ်းပါ၊ တစ်ယောက်က သိပ်ပြီးလိုအပ်နေတာကို ငြင်းပယ်ချနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ စုသဲရာ”

“ကျွတ်... ပြဿနာပဲ သူရိယရယ်၊ ရှင်ဘာမှလည်းမသိဘဲနဲ့”

“ကိုယ်မသိဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလဲ၊ အင်ကြင်းဆီသွားချင်တယ်လို့ ခရမ်းပြာပြောနေတာ ကြားပြီးသားပဲဟာ”

“အမ်”

စုသဲ နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ပိတ်သွား၏။

အုတုတုနှင့်ဝင်ရှုပ်သော သူရိယကိုလည်း စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်သွားမိသည်။ သူရိယ သိသွားမှာပဲ။ အင်ကြင်းကို မြင်လိုက်ရင် သူရိယ အရမ်းကို အံ့သြသွားမှာလေ။

ခရမ်းပြာကလည်း အလျှော့ပေး နောက်ဆုတ်မည့်ဟန် မရှိ။ နောက်ဆုံးတော့ စုသပ် လိုက်လျှော့ပေးရတော့မည့်ပုံ။

အင်းလေ။

ဘာပဲပြောပြော သူရိယ လိုက်ပို့ပေးတယ်ဆိုတော့လည်း ခရမ်းပြာအတွက် အဆင်ပြေပြီး သင့်လျော်တာပါပဲ။

“စုသပ်...ဒီတစ်ခါလေးပဲ မသိချင်ဟန်ဆောင်ပေးပါ စုသပ်ရယ်၊ ဒီတစ်ခါနောက်ဆုံးပါပဲ”

“နင်တကယ်ပြောတာနော် ခရမ်း”

“တကယ်ပါ၊ အမေ့ရှေ့မှာ နင်ဟန်ဆောင်ပေးပါဟာ၊ ဒါဆို အဆင်ပြေပြေနဲ့ ငါသွားလို့ရမှာ”

“ကောင်းပြီလေ နင်သာကတိတည်ပါစေ ခရမ်း”

“အမလေး...ကျေးဇူးရှင်ကြီးရယ် တေ့၊ဇူးတင်လိုက်တာ”

စုသပ် လက်ခံလိုက်၍ ခရမ်းပြာ ထခုန်မိမတတ်ပင် ဝမ်းသာသွားရသည်။ စုသပ်လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ကျေးဇူး

တွေ အထပ်ထပ်တင်နေမိတော့သည်။

ခရမ်းပြာကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းမောလေး ကြိတ်ရှိုက်မိသူက သူရိယရယ်ပါ။

ခရမ်းပြာရယ်။

မင်း အဲဒီလိုလေး ပြုံးနေတာကိုပဲ ကိုယ်က မြင်တွေ့ချင်တာပါ။

မင်းပျော်ရင် ကိုယ်လည်းပျော်တယ် ခရမ်းပြာ။ မင်းရဲ့ မျက်ရည်တွေကို ကိုယ်တကယ်ပဲ မကြည့်ရက်တာပါ။

ကိုယ် အရမ်းအံ့သြတယ် ခရမ်းပြာ။

ကိုယ် အဲဒီလောက်အထိ ချစ်တတ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် မထင်ခဲ့မိဘူး။ မင်းဖြစ်ချင်နေတဲ့ အရာတွေကို အသေးစိတ်လေး လိုက်ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တဲ့အထိ ကိုယ်ချစ်တတ်သွားတာ။

ကိုယ်ကျေနပ်တယ် ခရမ်းပြာ။

မင်းဘက်က ဘယ်လောက်ပဲပေးပေး မင်းပေးလာတဲ့ အခွင့်အရေးလေးကို ကိုယ်တန်ဖိုးထားတယ်။

အဓိက...

မင်းပေးတာ အမုန်းတရားတွေ ဖြစ်မနေဖို့ပဲ ခရမ်းပြာ။

အခန်း (၁၆)

ခရမ်းပြာ...။

မင်းဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။

ကိုယ် တကယ်ပဲနားမလည်နိုင်တော့ဘူး ခရမ်းပြာရယ်။

အင်ကြင်းဆိုသော ကလေးမလေးရဲ့ လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ကာ
ရန်ကုန်တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ကြီးထဲ လျှောက်လည်ပတ်နေသော ခရမ်းပြာ
ကိုကြည့်ပြီး သူရိယ ခေါင်းလေးကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းလိုက်မိ
တော့သည်။

ခရမ်းပြာကတော့ တကယ့်ကို စိတ်လတ်ပေါ့ပါးကာ
ပျော်ရွှင်နေတာပါ။ တိရစ္ဆာန်သေတော့ လိုက်ကြည့်လိုက် အစာတွေ
ကျွေးလိုက်နှင့် အင်ကြင်းနဲ့အတူ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေ၏။

ဒေါက်တာကြယ်စင်ဆိုတဲ့လူကလည်း သူတို့နှင့်အတူ

မြတ်နိုးမှုနဲ့သက်ဆုံးတိုင်

၁၈၉

လိုက်မလာပါ။ ဒေါက်တာကြယ်စင်ကို သူ ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့ပေမယ့်
ဘာကြောင့်ရယ်မသိ သူ့စိတ်ထဲမှာ မနှစ်မြို့ချင်။ ခရမ်းပြာကို
မြင်လိုက်ရသည်ဆိုလျှင်ပဲ အင်ကြင်းဆိုတဲ့ ကလေးမလေးက
ခုန်ပေါက်ဝမ်းသာသလို ဘွားအေဖြစ်သူကလည်း ကျေနပ်ပြီးတွေ
နှင့် လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆိုကြသလောက် ဒေါက်တာကြယ်စင်ဆို
တဲ့လူကတော့ တကယ့်ကို အေးစက်စက်ရှိနေခဲ့သည်လေ။ တစ်စုံ
တစ်ခုကို မကျေနပ်သလိုမျိုးပါပဲ။

ဒါကို ခရမ်းပြာလည်း ရိပ်မိပုံရသည်။ ခရမ်းပြာက မသိ
ချင်ဟန်ဆောင်ကာနေသည်။ သူရိယကတော့ မျက်နှာစိမ်းတွေကြား
နေတတ်သလိုနေခဲ့သည်။ ခရမ်းပြာကြောင့်ပါ။ ဘယ်လိုအကြောင်း
တွေနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး ဒီမိသားစုဝင်တွေနှင့် ခရမ်းပြာ ရင်းနှီးနေခဲ့
ပါသလဲတော့ မသိ။ ကလေးမလေးက ခရမ်းပြာကိုခေါ်တာ မေမေ
တဲ့လေ။ ဒါကို သူက အထူးအဆန်းဖြစ်နေသလောက် ခရမ်းပြာက
တော့ နေသားကျနေသူတစ်ယောက်လိုပဲ ရှိခဲ့သည်။

ကလေးမလေးနှင့်အတူ ခရမ်းပြာနှင့် သူရိယတို့ လျှောက်
လည်ပတ်ဖြစ်ကြ၏။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲမှာရှိတဲ့ ကစားကွင်းတွေ၊
ဘုရားတွေ၊ ဂိမ်းစီးတီးတွေဆီ အတူလိုက်နေရပေမယ့် သူရိယစိတ်
တွေ ပေါ့ပါးမနေခဲ့ပါ။ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေတဲ့ ခရမ်းပြာနဲ့ ကလေး

မလေးကိုကြည့်ပြီး အတွေးပေါင်းစုံနှင့် ရှိနေခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့ကုန်လျှောက်လည်လှိပ်တော့မှ အင်ကြင်းကို သူ့အိမ် ပြန်လိုက်ပို့ပေးပြီးမှ သူရိယတို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ သူကားပေါ်လိုက် လာစဉ်တစ်လျှောက် နှမ်းလျှော့ ငြိမ်သက်နေတဲ့ ခရမ်းပြာကို စောင်း ငဲ့ကြည့်ကာ...

“ပင်ယန်းသွားပြီလား ခရမ်းပြာ”

ကရုဏာသက်စွာမေးလိုက်သော သူ့အသံကြောင့် ခရမ်းပြာက သူ့မျက်နှာဆီ လှမ်းကြည့်ပြီး ကြည်လင်စွာပြုံးကာ ခေါင်းလေးခါယမ်းပြသည်။

“ခရမ်းပြာ”

“ဟင်”

“ကိုယ် တကယ်ဝမ်းသာတယ်သိလား”

“ဘာကိုလဲ သူရိယ”

“မင်းပျော်ရွှင်အောင် ကိုယ်ထားပေးနိုင်ခဲ့လို့လေ”

အို။

ခရမ်းပြာ အပြုံးနုနုလေးတွေ ခိုတွယ်နေတဲ့ သူရိယရဲ့ မျက်နှာချောချောလေးဆီ ငေးမောကြည့်ကာ သက်ပြင်းလေး ကြိတ် ရှိတ်လိုက်မိသည်။

ဒီကနေ့ သူရိယ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကူညီခဲ့တာလေ။ သူရိယကြောင့်သာမဟုတ်လျှင် ခရမ်းပြာ အပြင်ကို ခုလိုအချိန်ကြာ ကြာ ထွက်ခွင့်ရမှာမဟုတ်ချေ။ အဲဒီနေ့ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုထူးခြား နေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

ခရမ်းပြာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမေဘာတွေများသိထားသလဲ တော့မသိ။ ခရမ်းပြာကို တစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်ခွင့်ကို မသိမသာကလေး ကန့်သတ်တားဆီးထိန်းချုပ်လာခဲ့သည်။ စုသံများ အမေ့ကိုပြောလိုက်လို့များလား။

ဟင့်အင်း ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ စုသံ အဲဒီလောက် သူမအပေါ် ရက်စက်လိမ့်မည်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူမအသိဆုံးပဲ ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာကြယ်စင်နှင့် သူမရဲ့ ရင်းနှီးပတ်သက်နေမှု ကို ပြောပြလိုက်လျှင် အမေအရမ်းကို အံ့သြပြီး ဒေါသတွေ အကြီး အကျယ် ပေါက်ကွဲနေမှာပေါ့။ အခုလို သွေးအေးအေးနဲ့ နေနိုင်မှာ မဟုတ်ချေ။ အမေ ဘယ်လိုမှ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်မယ့်ကိစ္စ မျိုးမှ မဟုတ်တာ။ အမေသိနေတာ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဒါဆို ဘာကြောင့်လဲ။

အမေ ဘာကြောင့် ပြောင်းလဲသွားတာလဲ။

ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းပြချက်တစ်ခု အမေဆီမှာရှိနေပေမယ့်

ခရမ်းပြာ လုံးဝမခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ပါချေ။ သူရိယကြောင့်များလား။ အခု
နောက်ပိုင်း သူရိယကို အမေ ဦးစားပေးလာတာတော့ ခရမ်းပြာ
အတော်ကြီး ရိပ်မိသတိထားမိသည်။

“ခရမ်းပြာ”

“ဟင်”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ခရမ်းပြာ၊ ကိုယ်ခေါ်နေတာ
ကြာလှပြီ၊ မကြားဘူးလားဟင်”

“ဟို...ဒါက”

“အဟွန်း...ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒါနဲ့ အင်ကြင်းက
တစ်မျိုးလေးပဲနော် ခရမ်း၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ သာမန်တခြားကလေး
တွေနဲ့ မတူသလိုပဲ၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဟိုလေ”

“ဟုတ်တယ် သူရိယ၊ အင်ကြင်းက ကားအက်စီးဒင့်
ကြောင့် ခေါင်းကိုထိပြီး အခုလိုပုံစံလေးဖြစ်နေတာလေ”

“ဟာကွာ...သနားစရာပဲ၊ ကြားရတာ စိတ်တောင်
မကောင်းဘူး၊ဒါကြောင့်ကိုး၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ စိတ်မူမမှန်တဲ့
ကလေးလေးတစ်ယောက်လိုပဲ စကားတွေကိုလည်း ပြောချင်ရာ
လျှောက်ပြောနေတယ်ထင်တာ၊ ခရမ်းကိုတော့ သူတော်တော်လေး
သံယောဇဉ်တွယ်တယ်ထင်တယ်၊ ခေါ်တာကိုက မေမေတဲ့၊

ကိုယ်တောင် အံ့သြသွားတာ”

“ခရမ်းကို သူ့အမေလို့ထင်နေတာ သူရိယ”

“ဘယ်လို”

“သူက အမေဆိုတာကို သိတတ်နေတဲ့အရွယ်မှာ
ကားအက်စီးဒင့်ကြောင့် သူ့အမေက နေရာမှာတင် ပွဲချင်းပြီးဆုံး
သွားတာလေ သူရိယ၊ အမေရဲ့ နွေးထွေးမှုကို ခံယူခဲ့ဖူးတာဆိုတော့
ဝေးကွာခဲ့ရတဲ့အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုရဲ့ အစားထိုးဖြေသိမ့်မှုက
ခရမ်းပြာ ဖြစ်နေတော့တာပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကိုပစ်မထားရက်
တာပေါ့”

ဟူး။

သူရိယတစ်ယောက် သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်မိ၏။

ကြားလိုက်ရတဲ့ အကြောင်းအရာက တကယ့်ကို ရင်မော
စရာတွေချည်းပါပဲလား။ ခရမ်းပြာပြောပြလို့ သိရတာ အင်ကြင်းကို
သူရိယပင် သနားကရုဏာ သက်မိသွားသည်။

“သွေးသံရဲ့နဲ့ သူ့အမေကို တွေ့မြင်လိုက်ရတာရယ်၊
ခြေထောက်အောက်ပိုင်းထိတဲ့ ဘွားအေရဲ့အဖြစ်ကို တွေ့နေရတာ
ရယ်ကြောင့် ခေါင်းမှာ ထိခိုက်မိတဲ့အင်ကြင်းက သွေးတအားပျက်
ပြီး သတိလစ်သွားတော့တာပဲလေ၊ သူ့အသိပြန်ဝင်ပြီး နိုးထလာ

တော့ အခုလိုပဲ ကြောင်စီစီလေး ဖြစ်သွားတာတဲ့၊ ယာဉ်မတော်တဆ တိုက်ခဲ့မှုကြားမှာ မပါတာဆိုလို့ ဒေါက်တာကြယ်စင်ဆိုတဲ့ သူ့အဖေ တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်ခဲ့တာ၊ သူ သတိရရချင်းမေးတာက သူ့အမေကိုပဲ၊ ဆုံးသွားပြီလို့ ဘယ်လောက်ပြောပြော သူ့အမေကို ခေါ်ပေးဖို့ပဲ တောင်းဆိုနေတော့တာပဲတဲ့ သူရိယရယ်၊ ရှင်မြင်တယ် မဟုတ်လား သူတို့ဧည့်ခန်းထဲက စားပွဲခုံပေါ်မှာ ထောင်တင်ထား တဲ့ ဖန်းချိုကားထဲက အမျိုးသမီးလေ၊ အဲဒါ အင်ကြင်းရဲ့အမေ မသရဖီဆိုတာပေါ့၊ မိခင်မေတ္တာကို ငတ်မွတ်လို့ မျှော်လင့်နေတဲ့ အချိန်မှာ ခရမ်းပြာက သူ့ကို နွေးနွေးထွေးထွေး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆက်ဆံတာဆိုတော့ သူ့အမေဆိုပြီး ခရမ်းပြာကို မှတ်ယူသွားတာ ပဲပေါ့ သူရိယ၊ ဘယ်လိုမှ ပြင်ပေးလို့မရတော့ဘူးလေ”

ရှင်းပြနေတဲ့ ခရမ်းပြာရဲ့အသံလေးက အဖျားခတ်တုန်ယင် လို့။ သူမမျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ စာနာကရုဏာသက်ခြင်းများ ပြည့်လျှံနေတာကို သူမြင်တွေ့နေရသည်။ သူရိယ အပြစ်မပြောလို ပါဘူး။ အင်ကြင်းကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာပဲ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ခံစားနာကျင်ခဲ့ရတာပဲလေ။

သို့သော်...

အင်ကြင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခရမ်းပြာ တစ်ဖက်စွန်းရောက်

သည့်အထိ အာရုံထဲမှာ ထည့်ထားတာကတော့ တကယ့်ကို စိုးရိမ် စရာပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း စုသံက စိတ်ပူတာထင်ပါရဲ့။ ဘယ်လို ကြောင့်ပဲ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ပါစေ အခုလိုကြီး စိတ်စွဲလမ်းထားတာ ကြီးက သာမန်ထက် လွန်ကဲနေသလိုပင်။

ခရမ်းပြာကို မဝေဖန်ချင်ပါ။

သူမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာ မျိုးကိုမှ သူမဖန်တီးလိုတော့။ ခရမ်းပြာ စိတ်ကျေနပ်သည်ဆိုလျှင် ပဲ ကျေနပ်ပြီဆိုသည်စိတ်ကိုသာ သူရိယ မွေးနေမိသည်။

“သူရိယ”

“ဟင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာကိုလဲ ခရမ်းပြာ”

“ဒီကနေ့အတွက် ကူညီခဲ့လို့ပါ”

“ရပါတယ်”

သူက အပြုံးလေးနဲ့ ခေါင်းညိတ်တော့ ခရမ်းပြာက စိတ်သက်သာရာရသွားသလို ပြန်ပြီးပြုံးပြသည်။

သူရိယရင်လေး အေးချမ်းသွားရ၏။

ဒီအပြုံးလေးကို ရဖို့ သူ့ဘက်က ဘယ်လောက်ထိတောင်

မျှော်လင့်နေခဲ့ရသလဲဆိုတာ သူသာလျှင်အသိဆုံးပဲဖြစ်သည်။
 ခရမ်းပြာရယ်။
 အဲဒီလိုလေးပဲ ကိုယ့်ကိုတွေ့ရင် ပြုံးပြပါလားကွာ။
 မင်းဆီက အဲဒီလို လှပတဲ့ အပြုံးလေးတစ်ခုရဖို့ ကိုယ်
 အချိန်တိုင်း ဆုတောင်းနေခဲ့ရတာပါ ခရမ်းပြာရယ်။
 ဒီနေ့တော့...
 ကိုယ့်ဆုတောင်းလေး ပြည့်ခဲ့တာပေါ့နော်။
 ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ခရမ်းပြာလေးရယ်။
 ကိုယ် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲကွာ။

အခန်း (၁၇)

“ဒါ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ ခရမ်းပြာ”

“ရှင်”

သူရိယ ပြန်သွားသည်ဆိုလျှင်ပဲ သူမအခန်းထဲ တန်းဝင်
 လာပြီး ဒေါသမျက်ဝန်းတွေနှင့် စိုက်ကြည့်ကာမေးလာသော မေးခွန်း
 ကြောင့် ခရမ်းပြာ ဘာဖြေလို့ ဖြေရမှန်းမသိအောင်ပင် ကြောင်အ
 သွားရသည်။

“မေမေ မေးနေတယ်လေ ခရမ်းပြာ၊ ဘယ်ကပြန်လာ
 တာလဲလို့”

“ဟို...ဟို”

“ဘာလဲ ခရမ်းပြာ၊ ဒေါက်တာကြွယ်စင် သမီး
 အင်ကြင်း ပျော်ရွှင်ရအောင် လျှောက်လည်ပတ်ပေးတာလို့ ပြော

မလို့လား”

“ရှင်”

ခရမ်းပြာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပိုင်းဟသွားရသည်။

မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်သွားရ၏။

အမေနှုတ်ဖျားမှ ပိသရွာထွက်လာသော နာမည်လေးတွေကြောင့် ခရမ်းပြာ လိမ်ညာဖို့ ဘယ်လိုမှမတတ်သာတော့ချေ။

“ပြောလေ မိခရမ်း၊ ညည်းလုပ်ခဲ့တာတွေကို ဘာကြောင့် အမှန်အတိုင်း ဖွင့်မပြောရတာလဲ”

“အမေ...သမီး...သမီး”

“တိတ်စမ်း ခရမ်း၊ ညည်းဆီက ဘာဖြေရှင်းချက်မှ မလိုချင်ဘူး၊ ရှက်လိုက်တာ၊ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ညည်းအဖေသာသိရင် ညည်းကို သူ့လက်နဲ့ ကိုယ်တိုင်သတ်ပစ်မှာ မိခရမ်းရဲ့”

“အဟင့်...ဟင့်”

ခရမ်း ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပါ။

အမေရှေ့မှာ အသံလေးထွက်ကာမင်း တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ခိုက်မိတော့သည်။

“မိုက်လိုက်တဲ့သမီး၊ မိဘတွေရဲ့မျက်နှာကိုမှမထောက်၊

ကိုယ်စိတ်ထင်ရာ လျှောက်လုပ်ရအောင် ညည်းမှာ စဉ်းစားဉာဏ် တစ်စက်လေးမှ မရှိတော့ဘူးလားဟင် ခရမ်းပြာ”

“သမီးတို့ ရိုးရိုးသားသားပဲ ရင်းနှီးခင်မင်ကြတာမိမေမေ”

“ဘာ...ဘာရယ် ခရမ်းပြာ၊ ညည်း ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ရိုးရိုးသားသား ဟုတ်လား ခရမ်းပြာ၊ ဒါဆို မေမေ့ကို ဒီမိသားစုတွေနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်နေတဲ့အကြောင်းကို သိုသိပ်ဖုံးကွယ်ထားရတာလဲ ခရမ်းပြာ၊ အင်ကြင်းရဲ့မွေးနေ့ လျှောက်လည်မှာကို အသိမပေးဘဲ သူရိယရဲ့အကူအညီနဲ့ ဘာကြောင့်ထွက်သွားရတာလဲ ခရမ်းပြာ၊ ဒါဟာ သာမန်လုပ်ရပ်တွေမှမဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံဘူးဆိုကတည်းက အမှားကိုကျူးလွန်နေလို့ပဲလေ”

ခိုင်လုံမှုမရှိတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကို ဒေါ်မြင့်မြတ်မွန် တစ်ယောက် လက်မခံနိုင်ပါ။ သမီးကို ဘယ်လောက်ထိ ယုံကြည်မှုထားခဲ့သလဲဆိုတာ မိမိကိုယ်မိမိ အသိဆုံးပဲလေ။ အဲဒီလောက် မိမိဘက်က ထားခဲ့ပါလျက် အခုလို အနေအထားမျိုးရောက်အောင် လုပ်တာဆိုတော့ ဖြေသိမ့်လို့ကိုမရချေ။

“ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ မှားနေလား၊ မှန်နေလား ဆိုတာကိုရော ညည်း ဆန်းစစ်ဖူးရဲ့လား ခရမ်းပြာ”

“မေမေ”

“ပြော ခရမ်းပြာ၊ ညည်းပြောမယ့်စကားကို မေမေ နားထောင်နေတယ်”

“ခရမ်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဘာ”

“မေမေ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာသိနေပေမယ့် အဲဒီ မိသားစုတွေကို မခင်တွယ်ဘဲ မနေနိုင်လို့ပါ”

“တော်စမ်း ခရမ်းပြာ၊ ညည်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက် တော့၊ နားထောင်ပေးလို့ အကောင်းမှတ်နေသလား ခရမ်းပြာ၊ ခွင့်မပြုဘူး၊ အဲဒီမိသားစုတွေနဲ့ ဆက်ပြီးပတ်သက်နေမှာကို ခွင့် မပြုနိုင်ဘူး၊ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေဖို့ပဲ စဉ်းစားထား ခရမ်းပြာ၊ အရင်က ဘာတွေပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ မေမေ သိခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း အခုလို အမှားတွေ ဆက်လုပ်နေတာကိုတော့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး”

“မေမေ”

“ဘာမှ ထပ်ပြီးဆင်ခြေပေးဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ခရမ်းပြာ၊ မေမေ ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ သမီးနေဖို့စဉ်းစားထားပါ၊ မေမေ ဘာသတင်းမှ ဆက်ပြီးမကြားချင်ဘူး၊ ပြောထားပြီးပြီနော်၊ နောက်မှ မေမေ့အဆိုးမဆိုနဲ့၊ မေမေ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမနာတတ်ဘူးဆိုတာ

သမီးအသိအဆုံးပဲနော် ခရမ်းပြာ”

မေမေရယ်...

သမီး နားလည်ပါတယ်။

မေမေ ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်နေရမလဲဆိုတာ သမီး မသိလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမိသားစုကို နောက်ထပ် မပတ်သက်ရဘူးဆိုတာကြီးကတော့ သမီးအတွက် အရမ်းကိုပဲ ခက်ခဲလွန်းလို့ပါ။

အင်ကြင်းကို မေမေ မမြင်တွေ့ရသေးလို့ပါ။

မေမေမြင်ရင်လည်း သမီးလိုပဲ ခံစားရမှာပါ မေမေရယ်။

အင်ကြင်းက သိပ်ပြီးသနားစရာကောင်းတဲ့ ကလေးမလေး ပါ မေမေ။ သူ့ဘဝမှာ သမီးကလွဲလို့ အဖော်မရှိပါဘူး။ ရင်းနှီး နွေးထွေးမှုဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှလည်း သူ မရခဲ့ဘူးလေ။ သူ ဝိုပြီးသိတတ်လာစ အရွယ်ကစပြီးတော့ပေါ့။

ဒါကြောင့်လည်း သမီး အခုလို ပေးဆပ်ဖြည့်ဆည်းမှုဟာ သူ့အတွက် တန်ဖိုးတန်ခုလို ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ အင်ကြင်း တောင့်တ နေသမျှကို သမီးရဲ့စိတ်က အလိုလိုသိနေတဲ့အတွက်ကြောင့်လည်း အလိုက်တသိ ဖြည့်ဆည်းနေမှုလေးက သူ့အတွက် ဝိုပြီးတော့ တောင် ခုံမင်စရာဖြစ်နေခဲ့တာပေါ့ မေမေ။

အင်ကြင်းမှာ ဘာအဖြစ်မှမရှိပါဘူး မေမေ။ ကလေးဆိုတာ သူ့အပေါ် အလိုလိုက်တဲ့သူ၊ သူ့စိတ်ကြိုက် လိုက်လုပ်ပေးတဲ့သူကို ခင်တွယ်မှာပါပဲ။ ခရမ်းပြာက အဲဒီလိုနေပေးခဲ့တာလေ။

အခုအချိန်ကျမှ စိမ်းသက်သက်ကြီး နေလိုက်မယ်ဆိုရင် အင်ကြင်းရဲ့စိတ်တွေ တအားထိခိုက်သွားလိမ့်မည်။ အင်ကြင်းကိုတော့ ချွင်းချက်အဖြစ်နဲ့ နားလည်ပေးပါလားမေမေရယ်။

“မေမေ သိပ်စိုးရိမ်တယ် ခရမ်းပြာ၊ မေမေတို့ မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာဟာ သမီးရဲ့လက်ထဲမှာ ပျက်စီးသွားမလားဆိုတဲ့ အတွေးက မေမေ့အသွေးအသားထဲမှာ သွေးပျက်မတတ်ကို ချောက်ချားနေရတာပါ။ သမီးရဲ့စိတ်ကူးယဉ်မှုကို မေမေ ဘယ်လိုမှ နားလည်မပေးနိုင်ဘူး ခရမ်းပြာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီး ခရမ်းပြာရဲ့ အနာဂတ်ဟာ အများအပြားမှာ တင့်တယ်နေတာကိုတော့ မေမေ လိုလားတာအမှန်ပဲ။ မေမေ အတ္တကြီးတယ်လို့ပဲ သမီးထင်ထင်၊ မေမေကတော့ ခေါင်းမာမာနဲ့ပဲ တားဆီးကန့်သတ်နေမှာပဲ ခရမ်းပြာ”

“ခင်မင်မှုမှာ အဲဒီလောကထိ လိုမှမလိုအပ်တာပဲ မေမေ၊ ခရမ်းပြာ အများကို ဘာတစ်ခုမှ မကျူးလွန်သေးပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာခင်မှာ သမီး ကျူးလွန်တော့မယ်

မဟုတ်လား ခရမ်းပြာ”

ခရမ်းပြာ ခေါင်းကို တအားခါယမ်းလိုက်မိသည်။

“ဒေါက်တာကြယ်စင်က မေမေ ထင်သလောက် အောက်တန်းမကျပါဘူး မေမေ”

“မေမေ ယုံပါတယ်”

“ရှင်”

“သူ့ကိုယုံပေမယ့် ကံကြမ္မာကိုမယုံဘူး ခရမ်းပြာ၊ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိ ဆိုတဲ့စကား အတိုင်း ဖြစ်သွားရင် ရင်ကျိုးရမှာက မေမေပဲလေ၊ ဒါကြောင့် မီးဆိုတာ မလောင်ခင်က ကြိုတင်သတိထားတဲ့သဘောပဲ ခရမ်းပြာ၊ ဒါကို သမီး အကြောင်းပြချက်တွေပေးဖို့ ကြိုးစားမနေနဲ့ ခရမ်းပြာ”

ခရမ်းပြာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။

ခေါင်းလေးငုံ့ပြီးသာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ထိုစဉ် သူမ ကိုင်ထားသော ဟမ်းဖုန်းလေးက မြည်လာတာမို့ ဖုန်းလေးကိုကြည့်လိုက်တော့ ဒေါက်တာကြယ်စင်ဆီက လှမ်းဆက်တာဖြစ်နေ၏။ မေမေရှေ့မှာမို့ ဖုန်းကိုင်ရမှာခက်နေ၏။

ဖုန်းမြည်သံလေးက အဆက်မပြတ်ကို မြည်နေတာပါ။

“ဖုန်းကိုင်လိုက်လေ ခရမ်းပြာ၊ ဒေါက်တာကြယ်စင် ဆီက

လှမ်းဆက်တာမဟုတ်လား၊ နားထောင်လိုက်ပါ”

သူမ ဖုန်းလေးကိုနှိပ်လိုက်ပြီး နားထောင်လိုက်သည်။
မေမေရှေ့မှာမို့ စိတ်တွေက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား၊ လက်တွေက
တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လို့။

“ဟယ်လို”

“ခရမ်းပြာလား...ကိုယ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ ဒေါက်တာ”

“မင်းကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောချင်လို့ပါ ခရမ်းပြာ၊
ဒီကနေ့ သမီးလေးကို ပျော်ရွှင်အောင်ထားပေးခဲ့တဲ့အတွက် မင်းကို
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခရမ်းပြာ”

“ရပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ခရမ်းပြာ”

“ဟုတ်ကဲ့...နားထောင်နေပါတယ်”

“အရင်က မင်းကိုပြောခဲ့မိတဲ့ ကိုယ့်စကားတွေအတွက်
တောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်းရဲ့စေတနာကို စော်ကားမိသလို ဖြစ်သွား
တယ် ခရမ်းပြာ”

“.....”

ခရမ်းပြာတစ်ယောက် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ မေမေရှေ့မှာ

ပြောနေရသည့်အတွက်လည်း စိတ်မလွတ်လပ်တာကြောင့်လည်း
သူမ ရင်တစ်ခုလုံး ဓွန်းကျပ်ဆို့နှင့်နေရသည်။

“ခရမ်းပြာ”

“ရှင်”

“မင်း ကိုယ့်ကို စိတ်မနာလောက်ပါဘူးနော်”

“ရှင်”

“ကိုယ် မင်းအပေါ် စကားကြမ်းကြမ်းတွေနဲ့ ဆက်ဆံ
ခဲ့တာကိုလေ ခရမ်းပြာ”

“ဟို...ဟို...ဒါက”

“နားလည်ပါတယ် ခရမ်းပြာ၊ မင်း ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်
နိုင်လောက်သေးဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိနေပါတယ်ကွာ၊ အင်းပေါ့
လေ... မင်း စိတ်နာလောက်အောင်လည်း ကိုယ်က လုပ်ခဲ့မိ
တာကိုး”

သူ့အသံက တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် နှင့်သည်းနေသလိုလို
အက်ရှလို့။

ဒီကနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း သူစကားပြောတဲ့လေသံက
ပျော့ပျောင်းကာ နူးညံ့နေ၏။ ဘာကြောင့်များ ခုမှ သူ့ပုံစံ ပြောင်းလဲ
နေတာပါလိမ့်။ အင်ကြင်း အတွက်ကြောင့် တကယ်ပဲ ကျေးဇူး

တွေ တင်သွားလို့များလား။

“ဒေါက်တာ...ဟိုလေ...ခရမ်းပြာ ပင်ပန်းလို့ အနားယူချင်လို့ အဲဒါ...”

“မင်းရဲ့အကြောင်းပြချက်လေးက သိပ်ပြီးကလေးဆန်တာပဲ ခရမ်းပြာ၊ ကိုယ်နဲ့ စကားမပြောချင်တော့ဘူးပေါ့လေ”

“ရှင်”

မေမေရှေ့မှာမို့ စကားဖြတ်ချင်နေတဲ့ ခရမ်းပြာကို သူက ချက်ချင်းပင် အထင်လွဲမှားသွား၏။ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာရယ်။ ခရမ်းပြာ ရှင်နဲ့စကားပြောချင်ပါတယ်။ ရှင်နဲ့ အခုလို အဆင်ပြေပြေ စကားပြောခွင့်ရတာကို ခရမ်းပြာဘက်က အရမ်းလိုလားတောင့်တနေခဲ့ဆိုတာ ယုံကြည်ပေးပါ ဒေါက်တာ ကြယ်စင်ရယ်။

ဒါပေမဲ့...

မေမေရှိနေတယ် ဒေါက်တာ။

ခရမ်းပြာရဲ့ အခြေအနေကို မျက်တောင်မခတ်စောင့်ကြည့်နေတဲ့ မေမေ ရှေ့မှာ ခရမ်းပြာ ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်းနဲ့ ရပ်တည်မပြောနိုင်တော့လို့ပါ။ ခရမ်းပြာ အရမ်းခက်ခဲနေလို့ပါ ဒေါက်တာကြယ်စင်ရယ်။

“ခရမ်းပြာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းသိပ်ပင်ပန်းနေတယ်ဆိုရင်လည်း အနားယူတော့လေ၊ ကိုယ် ဖုန်းချလိုက်ပါမယ် ခရမ်းပြာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဒေါက်တာ”

သူ့ဘက်ကနေ အလိုက်တသိပင် ဖုန်းလေးပြန်ချပေးသွားတာမို့ ခရမ်းပြာ စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။ လိပ်ပြာမလုံစွာ မေမေမျက်နှာဆီ သူမ ကြည့်မိသည်။ သံသယမျက်ဝန်းတွေနှင့် တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေသော မေမေက ဖုန်းချသွားသည်ဆိုလျှင်ပဲ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချကာ ခေါင်းလေးကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းလျက်...

“မေမေတော့ အများကြီး ကြိုးစားရဦးမယ်ထင်တယ် ခရမ်းပြာ”

“ရှင်”

“သမီးတို့ကြားက သံယောဇဉ်ကြိုးကို ဖြတ်ဖို့ပေါ့”

“ရှင်”

မေမေစကားကြောင့် ခရမ်းပြာရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားရသည်။ အံ့လည်း ဩမိ၏။ မေမေ ဘာပြောလိုက်

တာလဲ။

ခရမ်းပြာတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးတဲ့။

ခရမ်းပြာရဲ့ နုအိနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးက မေမေစကား
ကြောင့် ပြုံးချင်သွားရပါသည်။ မေမေ အခုလောက်ထိ သုံးနှုန်း
ရလောက်အောင် ဒေါက်တာကြယ်စင်နဲ့ ခရမ်းပြာက စတွေ့တဲ့
အချိန်ကနေ အခုချိန်ထိ အဆင်ပြေပြေနဲ့ စကားပြောဖူးခဲ့ခြင်းမျိုး
တစ်ခါမျှပင်မရှိခဲ့ပေ။

သံသယဖြစ်စရာကောင်းလောက်အောင်လည်း နွေးထွေး
မှု မရှိခဲ့။ ဒါနဲ့များတောင် စိုးရိမ်မှုတွေ ကြီးမားနေတာ တကယ့်
ကို ရယ်ချင်စရာပဲမဟုတ်ပါလား။ အကြောင်းမသိတဲ့ မေမေက
တော့ ဒီကနေ သူမတို့ပြောနေတဲ့ စကားလေးအပေါ်မှာ အမြင်
တစ်မျိုး ရှိချေမပေါ့လေ။

ဒါက သူ့သမီး အင်ကြင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး တဒဂ်လေး
သူ့စိတ် နူးညံ့သွားတာကို မေမေသာ သိနေမည်ဆိုပါလျှင် မိမိ
တွေးထင်ခဲ့သော သံသယ အစွန်းအထင်းအတွက် ရှက်ရှုပ်ပင် နေပေ
လိမ့်မည်။

“ခရမ်းပြာ”

“ရှင်”

“မေမေ...သမီးကို တစ်ခု သတိပေးထားချင်တယ်”

“ဘာ...ဘာကိုလဲ မေမေ”

“သမီးနဲ့ မောင်သူရိယကို ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်
ပေးစားဖို့ လူကြီးချင်းသဘောတူထားကြတယ် ခရမ်းပြာ”

“ရှင်”

“မေမေတို့ မျက်နှာမပျက်ပါရစေနဲ့”

“မေမေ”

“သမီး ဘာမှထပ်ပြောဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ခရမ်းပြာ၊ ဒါဟာ
မေမေတို့ရဲ့ အတ္တထက် သမီးရဲ့အနာဂတ်အတွက်ပါ။ အသင့်လျော်
ဆုံးကိုပဲ ရွေးချယ်ဖို့ သမီး စဉ်းစားထားပါ ခရမ်းပြာ၊ မေမေ
ဒါပဲ ပြောချင်တယ်”

ပြောပြီးတာနှင့် မေမေက သူမအခန်းလေးထဲကနေ ချာခနဲ
နေအောင်ပင် လှည့်ထွက်သွားသည်။

ခရမ်းပြာ မေမေ့ကို မတားဆီးနိုင်တော့ပါ။

အခန်းလေးထဲမှာတော့ ခရမ်းပြာ တစ်ယောက်တည်း
အံ့သြမှုတွေတသိကြီးနှင့် ကျန်နေရစ်ခဲ့တော့သည်။

ဘယ်အချိန်ကမျှား နှစ်ဖက်လူကြီးတွေ တိုင်ပင် ဆွေးနွေး
လိုက်ကြပါလိမ့်။ ခရမ်းပြာ အခုမှပဲ သိခွင့်ရခဲ့သည်။

ဘယ်လိုငြင်းပယ်ရမလဲ။

သူမ နဲ့ သူရိယ တဲ့။

မဖြစ်နိုင်တာဘဲ။

သူရိယနဲ့က သူငယ်ချင်းတွေလေ။

ဒီကနေ့မှ သူရိယနဲ့ အဆင်ပြေကာ ရင်းနှီးခဲ့ပေမယ့် သူမ
အနားမှာ တစ်သက်တာလုံးရှိနေပြီး အဖော်အဖြစ်နေနိုင်ဖို့ဆိုတာ
ကြီးကတော့...

အို...

စဉ်းတောင် မစဉ်းစားထားခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါပဲ။

အခန်း (၁၈)

သူရိယ တဲ့။

ခရမ်းပြာနဲ့ အတူတွဲလာတဲ့ ကောင်လေးကိုမြင်တော့
ဒေါက်တာကြယ်စင်စိတ်ထဲ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မနှစ်မြို့ချင်သလို
ဖြစ်နေရသည်။ တကယ်ဆို အဲဒီလိုခံစားချက်ကြီး သူ့ရင်ထဲမှာ
ရှိမနေသင့်ပါဘူး။ ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ ငယ်ရွယ်နုနယ်တဲ့ ကောင်မလေး
တစ်ယောက်ဆီမှာ အခုလို ကောင်လေးတစ်ယောက်ယောက်က
တော့ အဖော်ရှိနေနိုင်သည်ဆိုတာ သိနှင့်နေပြီးသားပဲလေ။

ဒါကို...

ဘာကြောင့် လက်မခံချင်မိပါလိမ့်။

သဝန်တို့နေမိတာလား။

သူရိယ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက မြင်လိုက်တဲ့ ခဏတာ

လေးအတွင်းမှာ သူ့စိတ်တွေ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေတာကို သတိထားမိပေမယ့် ဟန်ဆောင်ပြီးတွေ့နှင့်တော့ အကောင်းဆုံး ကြိုဆိုနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ခရမ်းပြာကြောင့် ထင်ပါရဲ့။

သူမကို လုံးဝရောက်မလာနိုင်လောက်ဘူးလို့ ထင်ထားပြီးကာမှ မထင်မှတ်ဘဲ သမီးလေးအင်ကြင်းအတွက် ရောက်လာပေးခဲ့တာလေ။ ခရမ်းပြာရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် ကြယ်စင် ဘယ်လောက်တောင် စိတ်တွေလှုပ်ရှားသွားရပါလိမ့်။

သူ့ဖုန်းဆက်တုန်းကတော့ သူမပဲ လုံးဝမရောက်လာနိုင်တော့ဘူးလို့လို့ ဖုန်းထဲမှာပင် စကားကောင်းကောင်းမပြောခဲ့။ အခုတော့လည်း သူမ မဟုတ်သလိုလို့နှင့် အိမ်ကိုရောက်လာသည်။

ခရမ်းပြာကို စိတ်ဆိုးချင်ပေမယ့် သမီးလေး အင်ကြင်းက ထခုန်မတတ် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေတာမို့ ပေါက်ကွဲချင်နေသော သူဒေါသတွေပင် ဘယ်ဆီကိုရောက်သွားမှန်းပင် မသိတော့ချေ။

အစက တွက်ထားတာ။

သမီးလေး အင်ကြင်းကို အရင်ကလိုပဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ကစားကွင်းတွေ၊ တိရစ္ဆာန်ရုံနှင့် ပန်းခြံ လိုက်ပို့ပေးမလို့ပါ။ သမီးရဲ့မွေးနေ့တိုင်း ခွင့်တစ်ရက်ယူပြီး သူလုပ်ပေးနေကျပဲလေ။

ဒီကနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား သမီးဆီက ခရမ်းပြာကိုခေါ်ပေးဆိုတဲ့ တောင်းဆိုချက်ကြောင့် အခက်ကြီး ခက်သွားရသည်။

မဖြစ်နိုင်တာကို တောင်းဆိုနေတဲ့ သမီးလေးအင်ကြင်းကို ကြည့်ပြီး သူဒေါသတွေက အခုလိုအခြေအနေမျိုး ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ခရမ်းပြာကိုပဲ အပြစ်တွေတင်နေမိ၏။

ခရမ်းပြာဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး သူ ဖောက်ခွဲပစ်မိသည်။ စိတ်မွန်းကျပ်မှုဒဏ်ကြောင့် လုပ်သင့်တာ မလုပ်သင့်တာကိုပင် သူ မစဉ်းစားမိတော့ချေ။ ဖုန်းထဲမှ ခရမ်းပြာရဲ့ ငိုရှိုက်သံလေးကြားတော့ သူ အရမ်းကို မှားယွင်းသွားပြီဆိုတာ သတိထားမိသွားရသည်။ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိ၏။

သို့သော်...

အမှားကို သူက ကျူးလွန်ခဲ့မိပြီလေ။

နောင်တရနေတော့ရော ဘာထူးဦးတော့မလဲ။ အရာအားလုံးက လွန်သွားခဲ့ချေပြီ။ သမီးရဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ခရမ်းပြာကို ရင့်သီးသော စကားလုံးတွေနှင့် သူ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ခဲ့မိ၏။ ခရမ်းပြာ ဘယ်လောက်ခံစားသွားရလိမ့်မလဲဟုပင် သူ မစဉ်းစားခဲ့ပါ။ သူမဘက်မှာ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေ ရှိနေသလဲဆိုတာကို မတွေးဘဲ ကိုယ်ဖြစ်ချင်နေတဲ့ အတိုင်းအတာတစ်ခုကိုပဲ ကြယ်စင်

အတ္တကြီးစွာနဲ့ ကြည့်ခဲ့သည်။

သူ အသိလေး ပြန်ဝင်ဝင်ချင်း မှားသွားတဲ့အကြောင်း ပြန်တောင်းပန်ဖို့ ဖုန်းဆက်တော့ ခရမ်းပြာက ဖုန်းကို လုံးဝ မကိုင်တော့။ စက်ကိုပင် တစ်ခါတည်း ပိတ်သွားခဲ့သည်။

ကြယ်စင် ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။

သူ့ရဲ့ တဒဂ်ဒေါသသည် ခရမ်းပြာကိုရော အမေနဲ့ သမီးလေး အင်ကြင်းရဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှုကိုပါ တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်သွားစေခဲ့သည်။ ဖခင်ကို ကြောက်ရွံ့စိတ်နဲ့ အိပ်ပျော်သွားပေမယ့် စိုလက်စ မျက်ရည်စက်က သမီးအင်ကြင်းရဲ့ ပါးပြင်နုနုလေးကို အေးစက်လို့။

ထိုနေ့ညက မိုးလင်းပေါက်နီးနီး သူ အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။

အတွေးပေါင်းစုံနှင့် တစ်ယောက်တည်း အိပ်မပျော်ဘဲ ရှိနေခဲ့ရသည်။ ခရမ်းပြာ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ပုံရိပ်တွေကို မြင်ယောင်ကာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ သူမကို ပြဿနာရှာမိခြင်းအပေါ် နောင်တတွေရနေမိသည်။

မိုးလင်းတော့ သမီးလေးကို စိတ်ဖြေအောင် ချောမောပြီး ခရမ်းပြာက မအားလို့ မလာနိုင်တဲ့အကြောင်း ရှင်းပြနေခိုက် ခရမ်းပြာက ရောက်လာ၏။ သူမနှင့်ရွယ်တူ ကောင်လေး

တစ်ယောက် ပါလာသည်။ သူတို့ပဲ ကလေးရဲ့မွေးနေ့ရက်လေးကို ပျော်ရွှင်အောင် တာဝန်ယူလုပ်ဆောင်ပေးပါရစေဟု ခွင့်တောင်းပြီး အင်ကြင်းကို ခေါ်သွားကြ၏။

ခရမ်းပြာကို တစ်ချိန်လုံးမျှော်နေတဲ့ သမီးလေးကလည်း သူမကို မြင်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ ဖအေ အနားမှာရှိနေတာကိုပင် သတိမထားတော့ချေ။ ခရမ်းပြာ အနားပဲ ကပ်နေတဲ့သမီးကြောင့် နောက်ဆုံး စိတ်ကိုလျှော့ချကာ ခရမ်းပြာတို့နှင့် ထည့်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

ခရမ်းပြာနှင့် သူရိယဆိုတဲ့ ကောင်လေးတို့ အင်ကြင်းလက်ကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ ဆွဲကာ လှေကားထစ်လေး အတိုင်း ဆင်းသွားကြတာကိုကြည့်ပြီး ကြယ်စင်စိတ်ထဲ အမည်မသိသော ခံစားချက်လေးတစ်ခုက တိုးဝင်လာ၏။

ဝမ်းနည်းနာကျင်နေမိသလိုလို။

မခံချင် ဒေါသဖြစ်မိသလိုလိုပါ။

ဘာကြောင့် အဲဒီလိုခံစားချက်ကြီး သူရင်ထဲ ဝင်လာရသလဲ။

သူ့ကိုယ်သူလည်း မစဉ်းစားတတ်။

ညနေစောင်းလို့ အင်ကြင်းကို ပြန်လာပို့ပေးပြီး နှစ်ယောက်

သား နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတဲ့ ခရမ်းပြာနဲ့ သူရိယဆိုတဲ့ ကောင်လေး
ကို ကြည့်ကာ စိတ်ထဲမှာ မနှစ်သက်မိသလို ခံစားနေရသည်။

ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုးကို ကြယ်စင် ဘာကြောင့်များ မမြင်
ချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေရပါလိမ့်။ သူ့ကိုယ်သူပင် စဉ်းစားလို့
မရတော့ချေ။ သဝန်တွေ တိုချင်နေတာများလား။ ခရမ်းပြာနဲ့ဘေး
မှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်ရှိနေတာကို မလိုလားနိုင်လောက်
အောင်ပဲ သဝန်တိုနေမိတာလား။

ခက်ပြီ။

သဝန်တိုမိတာ သေချာလျှင်တော့ အခက်ကြီး ခက်ရ
ချေပြီ။

ခရမ်းပြာ...ငါတော့ မင်းကို စိတ်ဝင်စားနေမိပြီထင်တယ်။

မကြုံဆိုပါဘဲ ဇွတ်အတင်းတိုးဝင်လာတဲ့ မင်းကို ငါ
မနှင်ပါဘဲ ဇွတ်အတင်း ပြန်ထွက်သွားမှာကို သွေးပျက်တုန်လှုပ်
ချောက်ချားစရာကောင်းလောက်အောင်ပဲ ဖြစ်နေရပြီ ခရမ်းပြာရယ်။

“ဆရာကြယ်စင်”

“ဟင်...ဪ နောင်”

ပန်းကို ဖျတ်ခနဲပုတ်ကာ ခေါ်လိုက်သဖြင့် အတွေးကမ္ဘာ
ထဲ နစ်မျောနေမိသော အဖြစ်ကနေ လန့်နိုးကာ ခေါ်သူဆီကြည့်မိ

တော့ အပြာရောင်နာစ်မလေး နွဲ့နောင်း ဖြစ်နေ၏။

“ဆရာကိုသတိထားကြည့်နေတာ၊ တစ်ယောက်တည်း
ဘာတွေတွေးပြီး ငေးနေတာလဲ ဆရာ၊ သက်ပြင်းတွေလည်း
ခဏခဏချနေတာ၊ အရမ်းထူးဆန်းနေသလားလို့”

“သမီးအကြောင်း စဉ်းစားနေတာပါ”

“အင်ကြင်း နေမကောင်းလို့လား ဆရာ”

“ကောင်းပါတယ် နောင်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးက အခု
တလော ပြောရဆိုရတာ ခက်လာသလိုပဲ၊ အလိုလိုက်ထားလို့
ထင်တယ်၊ ဆိုးဆိုးလာတယ်”

“ဒါက ကလေးပဲရှိသေးတာကို ဆရာရဲ့ ဒီလောက်တော့
ရှိမှာပေါ့၊ အင်ကြင်းက ဘာတွေဆိုးနေလို့လဲ”

ခရမ်းပြာ အကြောင်းတွေပြောပြီး ခရမ်းပြာ ရောက်လာ
အောင် ဖုန်းဆက်ခေါ်ပေးဖို့ချည်း တောင်းဆိုနေတာလေဟု
ဒေါက်တာကြယ်စင် အသိမပေးရဲပါ။

အလုပ်ထဲမှာ သူ့ရဲ့နေထိုင်မှုက အရမ်းကို တည်ကြည်
တာမဟုတ်လား။ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဇနီး သရဖီ ဆုံးသွား
ပြီးနောက် သမီးတစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်အဖြစ်
ကျန်နေခဲ့ပေမယ့် အရွယ်ရှိသေးတဲ့သူက လူတကာ ထင်မြင်ထား

တာနှင့် ကွာခြားအောင်ပင် နေထိုင်ခဲ့သည်။

မိန်းကလေးတွေနှင့် အကင်းရှင်းဆုံး နေခဲ့၏။ မိန်းကလေး ဦးရေများသော အလုပ်ထဲတွင် တီးတိုးတစ်မျိုး၊ စသလို နောက်သလို တစ်မျိုး နောက်အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သည့် စကား မျိုး ထွက်နေမှုကို တိတ်ဆိတ်သွားအောင် အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ကာ သက်သေပြခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မဖွင့်ဟရဲပါ။ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ ကို ပွန်းပဲ့ခံရမည့် ဘယ်လိုအရေးကိစ္စမျိုးကိုမှ ရင်မဆိုင်ရဲခဲ့။

“ဆရာကြယ်စင်”

“ဗျာ”

“အိမ်မှာ အင်ကြင်းနဲ့ အန်တီဖြူပဲ ရှိတာဆိုတော့ နေလို့ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ အိမ်အကူတစ်ယောက်လောက် ခေါ်ထားပါလား ဆရာ၊ အင်ကြင်းအတွက်လည်း အဖော်ရတာပေါ့”

“ခေါ်ထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဆူအဖေ နေမကောင်းလို့ဆိုပြီး ရွာကို ခဏပြန်သွားတယ်ဗျ၊ ပြန်လာ မလာ မသိသေးပေမယ့် တခြားတစ်ယောက်ကိုလည်း ပြောင်းမငှားချင် သေးဘူးဗျာ၊ သမီးလေးအင်ကြင်းက နှောင်းတို့သိတဲ့အတိုင်းပဲ

စိတ်က သိပ်မမှန်ချင်ဘူး၊ အလုပ်သမား အသစ်နဲ့ အဆင်မပြေ တတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အရင်လူဟောင်းကိုပဲ စောင့်နေရတာ၊ အလုပ်သမားကောင်မလေး သူ့ဇာကတော့ ဆက်ဆက်ပြန်လာပါ့ မယ်လို့တော့ ပြောသွားပါတယ်”

“ဒါဆို ဆရာတော့ အရမ်းကို ပင်ပန်းနေတော့မှာပဲ”

“ဟုတ်တယ် နှောင်း၊ သမီးရဲ့ဒဏ်ကို ခံရတယ်လေ၊ အလုပ်ကတစ်ဖက်ဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

သူ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြတော့ နှောင်းက ကရုဏာ သက်သော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ငေးရုံကြည့်သည်။

သူ နားလည်စွာပင် မသိချင်ဟန် ဆောင်နေလိုက်၏။ နှောင်း ဘာတွေခံစားနေသလဲဆိုတာ သူ အသိဆုံးပဲလေ။ လုပ်ငန်း ခွင်မှာ အတူတူရှိနေသည့်အချိန်တိုင်း သူများတွေနဲ့မတူ သူ့ကို အလေးပေးတတ်တဲ့ နှောင်းရဲ့ အရေးပေးမှုက အများအမြင်မှာ တော့ ထင်ထင်ရှားရှားပါ။

နှောင်း အကြောင်းကို သတိထားမိကြပေမယ့် ကြယ်စင် ရဲ့ အနေတည်မှုကြောင့် အားလုံးရဲ့ ဝေဖန်တိုက်ခိုက်မှုတွေက အချိန်အတိုင်းအတာ ကြာလာလို့လားမသိ၊ နုတော့ နှောင်းဘက် ကနေ ထောက်ခံသူ များပြားလာကြသည်။

ကြယ်စင်ကို တိုက်တွန်းသူများလည်း များလာ၏။
 နွဲ့နှောင်းက မဆိုးပါဘူးတဲ့လေ။ စိတ်သဘောထားဖြူစင်တဲ့ နွဲ့နှောင်း
 က အင်ကြင်းအတွက်တော့ အသင့်လျော်ဆုံး အုပ်ထိန်းသူ
 တစ်ယောက်ပါပဲတဲ့။

နားသာထောင်နေလိုက်တာ၊ နွဲ့နှောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ
 ရင်ထဲတွင် ဘာခံစားချက်မှ ရှိမနေခဲ့ချေ။ ရှိမနေတာထက် မရှိ
 အောင်လည်း အကင်းရှင်းဆုံး နေခဲ့သည်ဆိုလျှင် ပိုမန်ပေလိမ့်
 မည်။ သရဖီကိုချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်တွေက သူ့ရင်ထဲ ယနေ့တိုင် တည်တဲ့
 နေဆဲပဲလေ။

“ဆရာ”

“ပြောလေ နှောင်း”

“ဆရာ ဒီအတိုင်းချည်းပဲ နေတော့မှာလားဟင်”

“ဗျာ”

“အင်ကြင်းအတွက် ငဲ့ညှာပြီး တစ်ခုခုတော့ ပြောင်းလဲ
 သင့်တယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ဗျာ”

“အင်ကြင်းတစ်ယောက်တည်း အားငယ်စိတ်တွေဝင်ပြီး
 အခုလို ကြမ်းတမ်းလာတယ်လို့ ထင်မိတယ် ဆရာ၊ အဖော်မဲ့

သိမ်ငယ်ခြင်းဟာ အခုလို နုနယ်တဲ့ကလေး မပြောနဲ့၊ နွဲ့နှောင်းတို့
 အရွယ်တောင် ခံနိုင်ရည်မရှိသေးဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် အင်ကြင်းကို
 နွေးထွေးစွာ အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ဖို့ဆိုတာ လိုက်လိုအပ်နေပြီ ဆရာ၊
 ဆရာ တစ်ခုခုကိုတော့ ပြင်ဆင်သင့်ပြီ”

ဆရာမနွဲ့နှောင်းစကားကြောင့် ဒေါက်တာကြယ်စင်
 တစ်ယောက် တွေဝေသွားမိတာတော့ တကယ်ပါ။

ဘာရယ်မဟုတ်၊ ခရမ်းပြာရဲ့ မျက်နှာလှလှလေးကို သူ
 မြင်ယောင်မိ၏။ သမီးလေးအင်ကြင်းကို ကြင်နာတဲ့ ခရမ်းပြာပါ။

“ဆရာ”

“ဗျာ”

“တွေ့လှချည်လား ဆရာ၊ ဘာလဲ...နှောင်းရဲ့ အကြံ
 ပေးချက်က မှားသွားလားဟင်၊ ဒါဆိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊
 နှောင်းက စေတနာနဲ့ပြောမိတာပါ”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ် နှောင်း၊ နှောင်းပြောတာလည်း
 မမှားပါဘူးလေ၊ သမီးရဲ့လိုအပ်ချက်ကို ကိုယ်လည်း ကောင်းကောင်း
 ကြီး သိနေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တယ် နှောင်း၊ တစ်ခါတလေ
 မှာ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်နေတာထက် ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကိုပဲ ရွေး
 ချယ်ရတယ်လေ၊ ကိုယ့်ကြောင့် တစ်ဖက်သားအတွက် နစ်နာ

ထိခိုက်မှုတွေ ရှိသွားမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်အတ္တကို ခွန့်လွှတ်ပေးရတော့မှာပဲပေါ့။ ဒါမှ လောကကြီးက တရားမျှတမှုရှိမှာပေါ့နောင်း”

“ဆရာစကားက အဆန်းပဲ။ ဘာလဲ...ဆရာ၊ အဲဒီလို ငဲ့ညှာကြည့်ပေးရမယ့်သူတစ်ယောက်ကို ဆရာ တွေ့နေပြီလား”

“ဗျာ...ဟာ...မတွေ့...မတွေ့သေးပါဘူး၊ စကားအဖြစ် ပြောပြတာပါ”

သူ ဗျာဗျာသလဲ ငြင်းလိုက်ပေယ့် နှောင်းက အဓိပ္ပာယ် ပြည့်ဝသော အပြုံးနုနုလေးနှင့် ပြုံးသည်။ ဒေါက်တာကြယ်စင် တစ်ယောက် ရှက်သွေးလေး ရဲဖြာသွားရ၏။

“ဆရာ အရင်ကနဲ့မတူတော့ဘူနော်”

ဟာ...

ဆရာမလေးနဲ့နှောင်းစကားကြောင့် သူ့ရင်တစ်ခုလုံး လှိုက်ခနဲ ဟာတက်သွားရ၏။

ဆရာမနဲ့နှောင်းစကားက သူ့နားထဲမှာတော့ သံရည်ပူပူ များ စီးဝင်လာသလိုပါပဲလေ။

အခန်း (၁၇)

တစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်နေမိတာ သေချာသွားပြီ ဆိုလျှင် ကိုယ် ဘာဆက်လုပ်မလဲ။ အချစ်မှာ ပေးဆပ်ခြင်းဆိုတာ ရော ရယူပိုင်ဆိုင်ထားခြင်းဆိုတာပါ ရှိတယ်ဆိုရင်ရော ကိုယ်ဟာ ဘယ်လိုအရာမျိုးကို အလိုရှိနေတာပါလဲ။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းအတွက် အခု အချိန်မှာ ကိုယ်က ပေးဆပ်ချင်နေတယ်ဆိုတာပါပဲ။ စုသံဆီက သိခွင့်ရခဲ့တဲ့ ခရမ်းပြာ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကိုကြားပြီးပြီးချင်း ကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ ကိုယ်ဟာ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေပါ သေးရဲ့လားဆိုတာကိုပင် မေ့ချင်ချင်။

ဒေါက်တာကြယ်စင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခရမ်းပြာရဲ့ စိတ်ခံစား ချက်ဟာ အဲဒီလောက်တောင် အဆောက်အအုံ ကြီးမားနေခဲ့သတဲ့

လား။ ကြားပြီးပြီးချင်း ယုံတောင် မယုံချင်ခဲ့ပါ။ စုသဲ စိတ်ပူ
နေတာက ခရမ်းပြာအပေါ် သူရိယ စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့သွားမှာကိုပဲ
တဲ့လေ။ အံ့သြမိတာတစ်ခုကလွဲပြီး ခရမ်းပြာကို အထင်တော့
မသေးပါဘူး။

သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပါးစပ်ဖျားလေးကပြောခဲ့တာမှ
မဟုတ်တာ။ အလွယ်တကူနဲ့ ခရမ်းပြာကို စိတ်ကုန်မသွားပါဘူး။
အင်ကြင်းအပေါ် ခရမ်းပြာ ဘယ်လောက်တောင် သံယောဇဉ်
တွယ်နေသလဲဆိုတာ သူရိယ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရတာပဲလေ။

ဒါကြောင့်လည်း အကောင်းဆုံး ဘယ်လို ပြန်ထိန်းချုပ်
ရမလဲဆိုတာကိုပဲ သူရိယ စဉ်းစားနေရသည်။ မစွန့်လွှတ်ချင်ပါဘူး။
ခရမ်းပြာကို လေးလေးနက်နက် တန်ဖိုးထားပြီး သူရိယ ချစ်ခဲ့တာ
ပါ။ အဲဒီအတွက်ကြောင့်လည်း ခရမ်းပြာရဲ့စိတ်တွေ သူရိယအပေါ်
မှာ တည်ရှိလာဖို့အတွက်ပဲ လိုလားနေမိသည်။

ကိုယ်အချိန်ပေးနိုင်ပါတယ် ခရမ်းပြာရယ်။

မင်းပြန်ချစ်လာမယ့် နေ့လေးကို မျှော်လင့်ရင်းနဲ့ပဲ ကိုယ်
အသက်ဆက်ရှင်သန်ချင်ပါတယ်ကွာ။

မင်းယုံမလား ခရမ်းပြာ။

ကိုယ် မင်းကို ထင်မထားလောက်အောင်ကို ချစ်မိခဲ့တာ

ပါ။ မင်းဘက်က ဘာတွေပဲပေးပေး၊ မင်း ဘယ်လောက်ပဲ ကိုယ့်ကို
ဆိုးဆိုး ကိုယ်က သည်းခံချင်နေတယ် ခရမ်းပြာရယ်။

“သူရိယ”

ဟင်...

ခရမ်းပြာရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် အတွေးလေးတွေနဲ့ နစ်မျော
နေမိတဲ့ သူရိယ အသိလေးပြန်ဝင်ကာ အသံလာရာဆီ ကြည့်မိ၏။

ခရမ်းပြာက သူထိုင်နေတဲ့ ခြံထဲက စတီးဒါန်းပုခက်လေး
အနီးကို ရောက်နေသည်။

“လာလေ...ခရမ်းပြာ ထိုင်”

တစ်ဖက်ကို အနည်းငယ်ကပ်ပေးတော့ ဒါန်းပုခက်လေး
ပေါ် ခရမ်းပြာက ဝင်ထိုင်သည်။ ခရမ်းပြာရဲ့ မျက်နှာလေးပေါ်
မှာ စိတ်ရွှပ်ထွေးမှုတွေက အပြည့်။

“နင် သိပြီးပြီမဟုတ်လား သူရိယ”

ဆိုင်းမဆင့် ခုံမဆင့် အမေးစကားကြောင့် သူရိယပင်
ကြောင်သွားရ၏။ သူမ ကြည့်ရတာတော့ တစ်စုံတစ်ခုအတွက်
စိတ်ရွှပ်ထွေးနေသည့်ပုံစံလေး။

“ဘာကိုလဲ ခရမ်းပြာ၊ ကိုယ်က ဘာကိုသိပြီးရမှာလဲ”

“နင်နဲ့ငါ့ကို လက်ထပ်ပေးမယ်ဆိုတာကိုပေါ့”

“ဟင်”

သူမအမေးက တည့်တိုးကြီးမို့ သူရိယပင် မျက်နှာထူပူ
သွားရ၏။

“ငါထင်သားပဲ၊ နင်သိပြီးသား ဖြစ်နေမှာပဲလို့လေ”

သူရိယ ငြိမ်သက်စွာပင် သက်ပြင်းမောလေးတစ်ချက်သာ
ကြိတ်ရွက်လိုက်မိပါသည်။ ခရမ်းပြာဆီက နင်နဲ့ငါ ဆိုတဲ့ စိမ်း
သက်သော ဆက်ဆံရေးကိုလည်း ပြောင်းလဲစေချင်သောဆန္ဒက
သူရင်မှာ ပြည့်သိပ်လျက်။

“နင် ဘယ်လိုလုပ်မယ်စိတ်ကူးလဲ သူရိယ”

“ဘာကိုလဲ ခရမ်းပြာ”

“ဪ... အခုလို လူကြီးတွေစီစဉ်တာကိုပေါ့၊ နင့်စိတ်
ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်းပဲ ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ သူရိယ၊ ငါ့ကို
အားနာစရာမလိုပါဘူး၊ ငါနားလည်နိုင်ပါတယ်”

ခရမ်းပြာရယ်။

မင်း ဘာကိုနားလည်နိုင်တာလဲ။

ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ချင်နေတဲ့ဆန္ဒတွေက မင်းထင်ထား
တာတွေနဲ့ အရမ်းကိုကွာခြားနေတယ်ဆိုတာ မင်းသိရင် ကိုယ့်ကို
တကယ်ပဲ နားလည်ပေးနိုင်ပါ့မလား ခရမ်းပြာ။

မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိလျက်နဲ့ ဒီလို
မေးခွန်းမျိုး ဘာကြောင့်လာမေးနေတာလဲ ခရမ်းပြာရယ်။ ကိုယ့်
ရင်ထဲက ခံစားချက်ကိုသာ မင်းမြင်မယ်ဆိုရင် ကိုယ် ဘာတွေ
ဖြစ်ချင်နေတယ်ဆိုတာ မင်းသိနေမှာပါ ခရမ်းပြာ။

“သူရိယ”

“ပြောလေ ခရမ်းပြာ”

“နင် ဒီလိုပဲ ငြိမ်သက်နေတော့မှာလား၊ တစ်ခုခုပြော
ဦးလေဟာ သူရိယ”

“ခရမ်းပြာ”

“ဟင်”

“မင်း ကိုယ့်ခံစားချက်ကိုမသိလို့ လာမေးနေတာလား
ခရမ်းပြာ”

“ဘာရယ်”

“ကိုယ် မင်းကို ဘယ်လောက်ထိချစ်တယ်ဆိုတာ မင်း
သိနေပါလျက်နဲ့ အခုလို မေးခွန်းတွေလာမေးပြီး ကိုယ့်ကို လာ
လှောင်ပြောနေတာလား၊ ကိုယ် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာနေသလဲ
ဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပဲဖြစ်မှာပါ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒက
မင်းအချစ်တွေကိုရဖို့နဲ့ ကိုယ့်ဘဝတစ်သက်တာလုံး ကိုယ့်အနားမှာ

မင်းရှိနေဖို့ပဲလေ ခရမ်းပြာ၊ လူကြီးတွေက မင်းနဲ့ကိုယ့်ကို ကျောင်း
ပြီးရင် လက်ထပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့သတင်းကိုကြားတော့ ကိုယ်
ဘယ်လောက်တောင် ပျော်ရွှင်နေရသလဲဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား၊
ရူးသွပ်မတတ်ပဲ ခရမ်းပြာရယ်”

အို...

ခရမ်းပြာ ပါးစပ်အဟောင်းသားလေး ဖြစ်သွားရ၏။

ရီဆော့ဗျိုင်သော မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့်ကြည့်ကာ နင့်နှင့်
သည်းသည်းလေး ဖွင့်ဟဝန်ခံနေသော သူရိယကို အံ့သြမှင်တက်
သလို ခရမ်းပြာ ငေးမောနေမိသည်။

ဟုတ်သားပဲ။

သူရိယက ခရမ်းပြာကို ချစ်နေတဲ့သူလေ။

ဒါကို သူမ ဘာကြောင့်မေ့လျော့သွားရတာလဲ။ သူရိယ
ဘက်က အပြည့်အဝ လက်ခံနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ နောက်တစ်ကြိမ်
ထပ်မေးစရာမှ မလိုတော့တာ။

“ခရမ်းပြာ”

“ဟင်”

“မင်းကရော ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်လို့လဲ၊ ကိုယ့်ဆီ
တကူးတကလာတာဆိုတော့ မင်းစိတ်ကူးထဲမှာ တစ်ခုခုရှိနေလို့ဆို

တာ ကိုယ်သိတယ် ခရမ်းပြာ၊ ပြောသာပြောပါ”

“ငါ လက်မထပ်ချင်ဘူး သူရိယ”

“တစ်သက်လုံးအတွက်လား ခရမ်းပြာ၊ မင်း ဘယ်တော့
မှ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ အပျိုကြီးလုပ်တော့မလို့ စိတ်ကူးထားလို့
ဒီစကားမျိုးကိုပြောတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ကို လက်မခံနိုင်လို့
ငြင်းပယ်တာလား ခရမ်းပြာ”

“ဟို...ဒါက”

“ပြောပါ ခရမ်းပြာ၊ မင်းပြောမယ့်စကားကို ကိုယ်
စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ မင်းပြောသလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဆွေးနွေး
ကြတာပေါ့ ခရမ်းပြာ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဟန်ဆောင်
ဖုံးကွယ် ထိန်ချန်ထားစရာတို့ လိုမှမလိုအပ်တာပဲလေ”

“သူရိယ”

“ဟင်”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ငါ နင့်ကို အရင်က
ကြည့်မရခဲ့ဘူး သူရိယ၊ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ ငါ မသိဘူး၊ နင့်ကို
တွေ့လိုက်တာနဲ့ ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေပဲဖြစ်ဖြစ်ပြီး အမြင်တွေ
ကတ်နေခဲ့တယ်ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေဖြစ်လာပြီး
အနီးကပ်ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့ပြီးနောက်မှာတော့ ငါ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲ

သွားခဲ့တယ် သူရိယ၊ နင်ဟာ ငါ့အတွက်တော့ သူငယ်ချင်းကောင်း
တစ်ယောက်၊ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်လို့ ခံစားလို့ရလာခဲ့
တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အခုလို လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာကြီးကတော့ ငါလေ
စိတ်ကူးကြည့်မိတိုင်း တစ်မျိုးကြီး ခံစားနေရတယ်ဟာ”

ခရမ်းပြာရယ်

ကိုယ် သိပါတယ်ကွာ။

မင်းရင်ထဲက နှလုံးသားလေးထဲမှာ နေရာလေးတစ်နေရာ
စာရဖို့ ကိုယ် အများကြီး ကြိုးစားရဦးမယ်ဆိုတာကိုပေါ့။

“ခရမ်းပြာ”

“ဟင်”

“မင်း ဘာဖြစ်ချင်တာလဲဟင်”

“ဘာကိုလဲ သူရိယ”

“လူကြီးတွေ အခုလိုစီစဉ်တာကို မင်းဘက်က လက်မခံ
ချင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား ခရမ်းပြာ”

ခရမ်းပြာ မဖြေနိုင်။

တိတ်ဆိတ်စွာပင် ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ဒါဟာ သူမ
ဝန်ခံလိုက်တဲ့သဘောပဲ မဟုတ်လား။ အခုအချိန်မှာ အိမ်ထောင်ရေး
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခရမ်းပြာ စိတ်ထဲမှာ လုံးဝအသင့်အနေအထား

ရှိမနေခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

“ခရမ်းပြာ”

“ပြောလေ သူရိယ”

“ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ခရမ်းပြာ၊ ကိုယ့်ကို ဘာလုပ်
စေချင်သလဲ”

“ရှင်”

“မင်းစိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်မယ်ဆိုရင် မင်းအတွက် အရာ
အားလုံးကို ကိုယ် ကျေနပ်စွာ လိုက်နာဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်
ခရမ်းပြာ၊ ဒါဟာ မင်းနဲ့အပြိုင် မာနထားလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကို
သိပ်ချစ်လို့၊ မင်း စိတ်ဆင်းရဲ နာကျင်ရမှာကို မလိုလားမိတဲ့ စိတ်
တစ်ခုတည်းနဲ့ပါ ခရမ်းပြာ၊ မင်း ကိုယ့်ဆီက ကြိုက်တာကို
တောင်းဆိုနိုင်ပါတယ်၊ မင်းရဲ့အိမ်နဲ့အတိုင်း ကိုယ့်ဘက်က နာခံ
ဖို့ အသင့်ပါပဲ ခရမ်းပြာ”

အို...

သူရိယထံမှ မထင်မှတ်သောစကားလေးကြောင့် ခရမ်းပြာ
ရင်ထဲ အမည်မသိသော ခံစားမှုလေးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ တိုးဝင်လာ
ရသည်။

“အချစ်ဆိုတာ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းတစ်ခုတည်း ရှိတာမှ

မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်သိပ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူလေး စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ဖို့ ကိုယ့်အချစ်တွေကို ပေးဆပ်စတေးပြီး စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံတာလည်း အချစ်ပဲလေ ခရမ်းပြာ၊ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာက အခက်သားလား၊ အတ္တနဲ့ ရှင်နေတာဆိုတော့ လောဘဆိုတာကလည်း တားဆီးမရတဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ်နေတာပေါ့ ခရမ်းပြာရယ်၊ ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်တယ် ခရမ်းပြာ၊ မင်းကို ရယူပိုင်ဆိုင်ထားချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ မင်း မပျော်ရွှင်ဘဲ မင်းရဲ့စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ အနာဂတ်တစ်ခုကို ဖန်ဆင်းရမှာကိုတော့ လက်မခံချင်ဘူး ခရမ်းပြာ၊ အဲဒါ ကိုယ့်ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်ပဲကွာ”

သူရိယရယ်...

ငါလေ နင့်ကို ဘယ်လိုပြောပြရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဟာ။ အခုချိန်မှာ ငါ့စိတ်တွေ အရမ်းကို ရှုပ်ထွေးနေတယ် သူရိယရယ်။ ငါ ဘာတွေဖြစ်ချင်နေတာလဲဆိုတာကိုတောင် ငါကိုယ်တိုင် မသိတော့တဲ့အထိပါပဲ။

ဒါပေမဲ့...

ငါ အသေအချာပြောနိုင်တာတစ်ခုတော့ ရှိတယ် သူရိယ။

အဲဒါ ငါ နင့်ကိုမမုန်းဘူးဆိုတာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့...

ချစ်သလားဆိုတာကတော့ ငါလေ ဝေခွဲရခက်နေသေးတယ် သူရိယရယ်။

“ခရမ်းပြာ”

“ဟင်”

“မင်းပြောလေ၊ လူကြီးတွေစီစဉ်တာကို ကိုယ့်ဘက်က တားဆီးပေးရမှာလား၊ မင်း အဲဒီလိုဖြစ်စေချင်တာလား”

“ဟင်”

သူရိယအမေးကြောင့် ခရမ်းပြာ တွေဝေရပြီ။

“ပြော ခရမ်းပြာ၊ မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်စေရမယ်လို့ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်၊ ဒါဟာ မင်းကို သိပ်ချစ်မိတဲ့ အချစ်တစ်ခုတည်းအတွက်နဲ့ မင်း စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ဖို့ကိုပဲ ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရတာပါ ခရမ်းပြာ၊ အဲဒီအတွက်ကြောင့် ကိုယ်ဟာ ဘယ်လောက်ထိတောင် ခံစားသွားရလိမ့်မလဲလို့ မင်းမတွေးပါနဲ့၊ မင်းစိတ်တွေ ကိုယ့်ကြောင့် ပင်ယန်းမှာ မလိုချင်ဘူး ခရမ်းပြာ၊ ကိုယ့်အတွက်နဲ့တော့ မင်း ဘာကိုမှ မငဲ့ကွက်ပါနဲ့၊ ကိုယ် ဘယ်လို ဖြစ်သွားမလဲဆိုတာလည်း မင်း မတွေးနဲ့ ခရမ်းပြာ၊ မင်း ခံစားချက်အတိုင်းပဲ နေပါကွာ”

ခရမ်းပြာရယ်။

အဲဒီအချိန်လေးတွေ ဘယ်တော့မှ ရောက်မလာရင် သိပ်
ကောင်းမှာပဲနော်။ ကိုယ် ဆုတောင်းချင်ပါတယ် ခရမ်းပြာ။
မင်းဘက်က ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွားမယ့် နေ့ရက်လေးတွေ
ဘယ်တော့မှ မကြုံတွေ့ရပါစေနဲ့လို့လေ။

ဒါပေမဲ့လည်း ခရမ်းပြာရယ်...

ကိုယ့်ဆုတောင်းတွေ ဘယ်လိုမှမပြည့်နိုင်ဘူးဆိုတာ
ကိုယ်သိနေပါတယ်ကွာ။ ဒေါက်တာကြယ်စင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
မင်းရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိခဲ့ရပြီလေ။
အင်ကြင်းကို မင်း ပစ်ပယ်မထားနိုင်ဘူးဆိုကတည်းက အဲဒီမိသားစု
လေးအပေါ် မင်းစိတ်တွေ ဘယ်လောက်ထိ စုပ်ကျရောက်နေသလဲ
ဆိုတာ ကိုယ် ခံစားနားလည်လို့ရနေပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ် အရုံးမပေးချင်ဘူး ခရမ်းပြာ။

မင်းကိုချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်က လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံပြီး တွေဝေ
မှုတွေနဲ့ ကျန်နေရစ်ခဲ့ဖူးမဟုတ်တာ။ ဒါကြောင့်လည်း ရှေ့တိုးမယ့်
ဆင် နောက်တစ်လှမ်းဆုတ် ဆိုသလို မင်းရင်ထဲမှာ တိုးဝင်နိုင်ဖို့
နည်းပေါင်းစုံနဲ့ ကိုယ် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကြည့်လိုက်တာပဲ
ခရမ်းပြာ။

အခုဆိုရင် မင်း ကိုယ့်ကို မမုန်းတော့ဘူးလေ။

မင်းရဲ့စိတ်ထဲမှာ လက်ခံဖို့ အသင့်မဖြစ်သေးတာကလွဲ
ရင် မင်းဘက်က ခါးသီးစိမ်းသက်မနေတော့ဘူး။

ဒါဟာ...

ကိုယ့်အတွက် အောင်မြင်မှုတစ်ခုပဲပေါ့။

ကိုယ် ဝမ်းသာတယ် ခရမ်းပြာ။

အခုချက်ချင်း နောက်ဆုတ်ပေးပါလို့ မတောင်းဆိုခဲ့တဲ့
အတွက် မင်းကို သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခရမ်းပြာရယ်။

အခန်း (၂၀)

နံနက်စောစော...

စုသဲဆီမှ ဖုန်းဆက်လာတာမို့ ခရမ်းပြာ သွားကိုင်မိသည်။
တစ်ခါမျှလည်း ဒီအချိန်ကြီး မဆက်ဖူးတာကြောင့် ဘာတွေ အရေး
ကြီးလို့ပါလိမ့်ဟု တွေးမိသေး၏။

“ခရမ်း”

“ပြော...စုသဲ”

“နင်..နင်..ဒီနေ့သတင်းစာ ဖတ်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း..စုသဲ မဖတ်ရသေးဘူး၊ ဖေဖေ ဖတ်နေလို့
လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ စုသဲ”

စုသဲ အသံက တိတ်သွား၏။ ခရမ်းပြာ ပုံ၍ပင်စိတ်ဝင်
စားသွားရသည်။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲနဲ့တော့ စုသဲ

မြတ်နိုးမှုနဲ့သက်ဆုံးတိုင်

၂၃၇

အခုလိုပြောမှာမဟုတ်ချေ။

“စုသဲ”

“ခရမ်း”

“သတင်းစာထဲမှာ ဘာသတင်းထူးပါလို့လဲ စုသဲ”

“ခရမ်း”

“ပြောလေ စုသဲ၊ နင့်အသံကလည်း ထိတ်ထိတ်ဖျာဖျာ
ရှိလိုက်တာဟယ်၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“အန်တီဖြူသတင်း နင်သိပြီးပြီလား ခရမ်း”

“အန်တီဖြူ..ဟုတ်လား၊ အန်တီဖြူ ဘာဖြစ်လို့လဲ စုသဲ၊
ငါတောင် ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တာ တစ်ပတ်လောက်တောင် ရှိနေပြီဟ၊
သင်တန်းတွေနဲ့ မအားလပ်တာရော၊ ပြီးတော့ မေမေကလည်း
တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်သတိပေးနေတာတစ်ကြောင်းနဲ့ မတွေ့ဖြစ်
သေးဘူး၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးသလို ဖြစ်နေမှာစိုးတာနဲ့ မဆက်
သွယ်ဖြစ်ဘူး စုသဲရယ်၊ သတိရနေပေမယ့် အဆက်အသွယ်ပြတ်
သလို ဖြစ်နေတယ် စုသဲ”

“ခရမ်း”

“ဟင်”

“အန်တီဖြူ ဆုံးသွားပြီ ခရမ်း”

“ဘာ”

“အန်...အန်တီဖြူ နာရေးသတင်းကို ငါ အခုပဲဖတ်
လိုက်ရတာ၊ ဒီကနေ့ သတင်းစာနာရေးကြော်ငြာမှာလေ ခရမ်း”

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ ဟိုတစ်ခါက တွေ့ခဲ့တုန်းကတောင်
အန်တီဖြူက ကျန်းကျန်းမာမာကြီး ရှိနေတဲ့ဟာ၊ နင်...နင်... လူမှား
တာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် စုသဲရယ်”

ခရမ်းပြာ မယုံနိုင်။

စုသဲစကားက အဓိပ္ပာယ်မှမရှိတာ။

အင်ကြင်းရဲ့ ခွေးနေ့လေးတုန်းက သူမ ရောက်သွားတော့
ရယ်ရယ်မောမော ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်ပင် သူမကို ဧည့်ခံကြိုဆိုခဲ့သေး
သည်။

“နင်မယုံရင် သတင်းစာထဲမှာဖတ်ကြည့် ခရမ်း၊ မနေ့က
ဆုံးသွားတာတဲ့၊ မနက်ဖြန် သင်္ဂြိုဟ်မှာလို့ သေချာထည့်ထားတယ်၊
ဒေါက်တာကြွယ်စင်၏မိခင် ဒေါ်ဖြူဖြူစင်တဲ့ ခရမ်း”

မြတ်စွာဘုရား...

ခရမ်းပြာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးပင် ယိုင်နဲ့မတတ် ဖြစ်သွား
ရသည်။ ဝမ်းနည်းစိတ်က ရင်ထဲဆိုတက်နေရ၏။

“ခရမ်း”

“.....”

“ခရမ်းပြာ...နင်...နင် ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးနော်”

“စုသဲ...ငါ...ငါလေ မယုံဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါ လုံးဝ
မယုံဘူး၊ ဟိုနေ့ကတော့ ငါနဲ့စကားတွေ ထိုင်ပြောနေကြသေးတာ၊
အင်ကြင်းက ငါ့ကို သံယောဇဉ်တအားတွယ်တဲ့အကြောင်းတွေ
အန်တီဖြူက ပြောနေသေးတာ စုသဲရဲ့၊ ခု...ခုတော့”

“ငါလည်း သတင်းစာဖတ်ပြီးပြီးချင်း အံ့တောင်သြနေ
မိတာ ခရမ်း၊ ဒါကြောင့် နင့်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်တာပေါ့၊ ဘာပဲ
ပြောပြော အန်တီဖြူက စိတ်ထားကောင်းပါတယ်ဟာ၊ အန်တီဖြူ
ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း ခင်မင်မိတာပါပဲ၊ သတင်းကိုဖတ်ပြီးပြီး
ချင်း စိတ်တောင်မကောင်းဘူးဟယ်၊ ဒေါက်တာလည်း သူ့အမေ
အတွက် ခံစားနေရမှာပဲ ခရမ်းရယ်၊ ဘာပဲပြောပြော သူ့သမီးလေး
အတွက် အားထားနေရတာပဲမဟုတ်လား၊ ခုတော့ အင်ကြင်းကို
စောင့်ရှောက်ဖို့ လူမရှိတော့ဘူးပေါ့ဟယ်”

သနားကရုဏာသက်သော လေသံနှင့် စုသဲက ပြော၏။
သက်ပြင်းမောလေး ကြိတ်ရွှိုက်သံကိုလည်း ခရမ်းပြာ ကြားရသည်။
ခရမ်းပြာမှာလည်း ကြားရသောသတင်းဆိုးကြောင့် စကားစပင်
ရှာမရအောင် ဆွံ့အနေရတော့၏။

“ခရမ်း”

“စုသံ”

“နင် အဲဒီနာရေးကို သွားမှာလားဟင်”

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ စုသံရယ်၊ သွားရမှာပေါ့
အန်တီဖြူ နာရေးပဲဟာ”

“ဟင့်အင်း...နင်မသွားရဘူး ခရမ်း”

“ဘာရယ်...စုသံ”

စုသံထံမှ မထင်မှတ်သော တားဆီးမှုကြောင့် ခရမ်းပြာ
ရင်ထဲ ဒေါသလေး ထောင်းခနဲ ထသွားရတော့၏။

“ဟုတ်တယ် ခရမ်း၊ နင် ငါ့ကို လူမှုရေးမသိတတ်တဲ့
သူလို့ပဲ သတ်မှတ်ချင်သတ်မှတ်၊ အဲဒီနာရေးကို နင် လိုက်မပို့ရ
ဘူး ခရမ်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို တားဆီးနေရ
တာလဲ စုသံ၊ အခုဟာက နာရေးလေ၊ နင် ဘာတွေ လျှောက်
စဉ်းစားနေတာလဲ စုသံ”

“ငါ စဉ်းစားနေရတာပေါ့ ခရမ်း၊ အများကြီးစဉ်းစား
နေရတာပေါ့၊ ဒီနာရေးသတင်းကို နင်များကြိုသိနေသလားဆိုတဲ့
စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ နင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်မေးတာ ငါ အခုလို ကြိုတင်

တားဆီးဖို့ပဲ ခရမ်း၊ ငါ ဘာကြောင့်တားရသလဲဆိုတာ နင်လည်း
သိမှာပါ၊ နာရေးဆိုတာ လူတိုင်းလိုလိုက သတင်းမေးဖို့ ရောက်
လာကြမှာပဲလေ၊ နင်သာ အဲဒီကိုသွားရင် အင်ကြင်းက နင့်အနား
မှာပဲ ကပ်နေမှာပဲ၊ နင့်ကို ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အထင်အမြင်လွဲမှာ
ခံရမှာ ငါမလိုလားဘူး ခရမ်း၊ ပြီးတော့ ဒေါက်တာကြယ်စင်ရဲ့
ဆွေမျိုးတွေ၊ အသိုင်းအဝိုင်းသူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေကြားမှာ
နင်တို့ရဲ့ရင်းနှီးခင်မင်မှုက သံသယဖြစ်စရာ အစွန်းအထင်းတွေ
ရှိသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီအိမ်ကို နင့်ကိုမသွားစေချင်ဘူး
ခရမ်းပြာ၊ ဒါကြောင့် သတိပေးတားဆီးချင်လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ”

စုသံရယ်...

နင် ဘာတွေစိုးရိမ်နေသလဲဆိုတာ ငါ နားလည်လိုက်ပါ
ပြီဟာ။ ဒါပေမဲ့ အန်တီဖြူက ငါ့ကိုသိပ်ခင်တာ။ ငါ ဖုန်းမဆက်
ရင်တောင် သူက စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး မျှော်နေတတ်တဲ့သူလေ။
ငါ နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာတော့ သွားသင့်တယ်ထင်တာပဲ။

“နင် ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ခရမ်းရယ်၊ နင့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်
လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို ဝင်ရပ်တဲ့သူဆိုပြီး ငါ့ကို မမြင်လိုက်ပါနဲ့ဟာ၊
ငါက နင့်ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ကြိုတွေးမိလို့ တားတာပါ”

စုသံရယ်...

သူငယ်ချင်းရယ်။
နင်ဟာ ငါ့အတွက်တော့ တကယ့်သူငယ်ချင်းကောင်း
တစ်ယောက်ပါပဲဟာ။

ဒါပေမဲ့...

အခုချိန်မှာ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေရှာမယ့် သူတို့သားအဖ
ကို အားပေးနှစ်သိမ့်ဖို့ဆိုတာ သိပ်ပြီးလိုအပ်နေတယ်လေ။ ပြီးတော့
အန်တီဖြူဆိုတာကလည်း ငါ့ကို သမီးအရင်းအချာလေးတစ်ယောက်
လို သံယောဇဉ်တွယ်ပြီးချစ်တာ။

ငါ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမလဲ စုသဲရယ်။

နင်ပြောတာမှန်နေပေမယ့် နင့်စကားအတိုင်းလိုက်နာပြီး
စိမ်းစိမ်းကားကားကြီးနေဖို့ဆိုတာတော့ ငါ့ရင်ထဲက နှလုံးသားတွေ
က ထင်ထားသလောက် မာကျောမနေဘူးလေ။

“ခရမ်း”

“စုသဲ”

“နင် မသွားဘူးမို့လားဟင်”

“ဟင့်အင်း...ငါသွားမှာ”

“ခရမ်းပြာ...နင်...နင် ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်တောင်
မိုက်မဲချင်နေတာလဲ သူငယ်ချင်းရာ၊ သူရိယမျက်နှာကို နင်

မထောက်ထားတော့ဘူးလား၊ သူရိယအချစ်တွေကို နင် စော်ကား
တော့မလို့လား ခရမ်းပြာ”

“ဘာဆိုလဲ စုသဲ၊ အခုဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စနဲ့ သူရိယ ဘာမှ
မသက်ဆိုင်ဘူး၊ တခြားစီပဲ”

“ဆိုတာပေါ့ ခရမ်းပြာ၊ သူရိယဆိုတာ နင်နဲ့ မကြာခင်
မှာ လက်ထပ်မယ့် နင့်ရဲ့သတို့သားလောင်းလေ၊ လူကြီးတွေ
အတင်းအကျပ်စီစဉ်လို့ နင့်ဆန္ဒမပါဘူးလို့ပဲငြင်းငြင်း အမှန်တရား
ကတော့ အမြဲတမ်း တည်ရှိနေမှာပဲ ခရမ်းပြာ၊ ပြီးတော့ သူ
ဘယ်လောက်တောင် နင့်ကိုချစ်သလဲဆိုတာ နင်သိရဲ့လား၊
ဒေါက်တာကြယ်စင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရူးသွပ်တဲ့ နင့်ခံစားချက်ကို
သိနေခဲ့တာတောင် နင့်အပေါ်မှာ မေတ္တာမပျက်ပြယ်ဘဲ ထားနိုင်
တဲ့ သူရဲမြတ်နိုးမှုဟာ ဘယ်လိုယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီမှာမှ
မရှိနိုင်တဲ့အရာပါပဲ”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ် ခရမ်းပြာ၊ နင့်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေသလဲ
ဆိုတာ သူသိနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဘာမှမဖြစ်သလို နင့်စိတ်
တွေ ဖြေသိမ့်နိုင်အောင်နေပြတယ်လေ၊ သူရင်တွေ ကွဲကြဲမတတ်
ခံစားနာကျင်နေရတယ်ဆိုတာ နင်မသိပေမယ့် သိနေတဲ့ ငါတို့က
မကြည့်ရက်ဘူး၊ ငြိမ်မနေရက်ဘူး ခရမ်းပြာ”

အို...

စုသဲစကားကြောင့် ခရမ်းပြာ ရင်တစ်ခုလုံး အေးစက်
ထုံကျဉ်သွားသလိုပင် ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲ။

သူရိယ ဘာကြောင့် အခုလိုတွေလျှောက်လုပ်နေရတာ
လဲ။ ထိုက်တန်လို့လား။ ကိုယ့်အချစ်ကို အသိအမှတ်မပြုရုံတင်မက
တစ်စစီခြေမဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ဆင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုမှ တန်ဖိုး
ထားချင်နေတဲ့ သူရိယရယ်ပါ။

“ခရမ်းပြာ”

“စုသဲရယ်...ငါ...ငါလေ...အဟင့်...ဟင့်”

“ငိုပါ ခရမ်းပြာ၊ နင် ငိုချလိုက်ပါ၊ ဖြစ်ချင်တာတွေထက်
ဖြစ်သင့်တာတွေကိုပဲ ရွေးချယ်နေရတဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြီးကို နာကြည်း
မုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာနဲ့ နင်ငိုချပစ်လိုက်ပါဟာ၊ အဲ...ငိုပြီးရင်တော့
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးဖို့ပဲ နင်ကြိုးစားလိုက်ပါ ခရမ်းပြာ
ရယ်၊ ဒါဟာ နင့်အတွက် ကောင်းစေချင်လို့ ငါ အကြံဉာဏ်ပေး
တာပါ သူငယ်ချင်းရယ်”

“စုသဲရယ်”

“အဟင့်....ဟင့်”

“ဟင့်...ဟင့်”

ခရမ်းပြာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော ငိုရှိုက်သံလေးတွေသာ ခရမ်းပြာ
ရဲ့ လှပဖူးရွှနေသော နှုတ်ခမ်းဖျားလေးဆီက တိုးညင်းစွာပင်
ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

• အခန်း (၂၁)

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာနှင့် ကိုယ်လုပ်နေရသော အလုပ်တစ်ခုသည် ခြားနားနေခဲ့မည်ဆိုပါလျှင် ကိုယ်သည် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးကို ပိုင်နိုင်စွာချမှတ်သင့်ပါသနည်း။ လုပ်ချင်တာတစ်ခုတည်းကိုပဲ ကြည့်သင့်သလား။ အများအပြားမှာ မလုပ်သင့်ဘူးထင်တဲ့အတွက်ကြောင့်ပဲ ရှောင်လိုက်သင့်သလား။ ခရမ်းပြာဝေခွဲမရတော့ပါ။

ခုချိန်မှာတော့ သူမ အန်တီဖြူရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်လေးကို တာဝန်ကျေစွာပင် လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးချင်ပါသည်။ ဒါဟာ လူမှုရေးတစ်ခုကြောင့်ပါပဲ။ ဒါကို ဘာကြောင့် လူတွေက ဖွတ်တားဆီးချင်နေရတာလဲ။

အန်တီဖြူနားရေးကို လိုက်မပို့ရဟု မေမေက တစ်ချက်

သွတ် အမိန့်ထုတ်ထားမှုကြောင့် ခရမ်းပြာ အခန်းလေးထဲမှာပဲ အောင်းနေရသည်။ စိတ်အစဉ်ကတော့ အန်တီဖြူ နားရေးဆီ ရောက်နေရ၏။

သို့သော်...

မေမေရဲ့ ပြင်းရှုတဲ့အမိန့်ကို ခရမ်းပြာ မလွန်ဆန်နိုင်ပါ။

ခုဆို သူမအကြောင်းကို ဖေဖေကလည်း တစ်စွန်းတစ်စ သိနေပြီမို့ သူမကို ခေါ်ကာ သတိပေးလာ၏။ အထင်ကြီးထားသမျှကို အလဟဿ မဖြစ်ပါစေနဲ့တဲ့လေ။ စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့တာကို အဖေ မကြိုက်ဘူးတဲ့။ သာယာမှုနောက် ယိုင်နဲ့ပြိုလဲတတ်တဲ့ မိုက်ရူးရဲဆန်သည့် လုပ်ရပ်မျိုးလည်း လုံးဝ လက်ခံနားလည်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့လေ။

အရှက်နဲ့ဝှက်သိက္ခာကို အသက်ထက်တောင် တန်ဖိုးထားတာမို့ ခရမ်းပြာဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျောပေးနိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားပါဟုလည်း နောက်ဆုံးစကား မှာထားသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ခရမ်းပြာ ဘယ်လိုလုပ်ရတော့မလဲ။

ခရမ်းပြာ သွားချင်တယ်။

အန်တီဖြူရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်လေးကို ခရမ်းပြာ လိုက်ပို့

ပေးချင်တယ်။ တခြား ခံစားချက်ရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူမအပေါ် သမီးလေးတစ်ယောက်လို ခင်တွယ်ခဲ့တဲ့ အန်ဟီဖြူရဲ့ သံယောဇဉ် ကြောင့်ပါ။

သို့သော် အပြင်ထွက်ခွင့်ရဖို့ နေနေသာသာ ခြံထဲပင် ဆင်းခွင့်မရအောင် မေမေက ပိတ်ပင်တားဆီးထားလေသည်။

“မေမေ”

“ဘာလဲ ခရမ်းပြာ”

“အန်ဟီဖြူရဲ့ နာရေးလေးကို သမီးလိုက်ပို့ပါရစေ မေမေ ရယ်၊ နောက်ဆုံးအကြိမ်လေးအဖြစ်နဲ့ သွားခွင့်ပြုပါ။ နောက်ဆို ခရမ်းပြာ မေမေ့စကားအတိုင်းပဲ လိုက်နာပြီးနေပါမယ် မေမေရယ်၊ ခရမ်းပြာကို ခွင့်ပြုပေးပါနော်”

ခရမ်းပြာ တောင်းတောင်းပန်ပန်လေး ပြောမိသည်။ ခရမ်းပြာဆီ မေမေက စာစောင်ဖတ်နေရာမှ တစ်ချက်သာ မျက်လုံး ဧွေခနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး စာစောင်ကိုသာ ဆက်ပြီး ဖတ်နေ၏။ ဘာစကားမှ ပြန်မပြောချေ။

“မေမေ”

ခေါ်သော်လည်း မထူး။

“မေမေ”

“သမီးကို အပြတ်ပြောထားပြီးပြီပဲ ခရမ်းပြာ၊ မေမေ့ စကားက ကုန်နေပြီ၊ မေမေ့အကြောင်း သိသိကြီးနဲ့ နားပူအောင် ဘာဖြစ်လို့လာလုပ်နေတာလဲ၊ သွားစမ်း...ခရမ်းပြာ၊ စာစောင် ဖတ်ရတာ အရသာပျက်တယ်၊ အခုချက်ချင်းထွက်သွား”

မေမေ နှစ်ထုတ်နေပေမယ့် ခရမ်းပြာ ထွက်မသွားပါ။ မေမေ့ဆီက ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပြုမှုလေးရသည်အထိ တောင်းဆိုဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

“ခရမ်းပြာ တောင်းပန်ပါတယ် မေမေရယ်၊ ဒီတစ်ခါ တည်းပါ၊ သမီး သွားပါရစေနော်၊ မဟုတ်ရင် သမီး စိတ်တွေ မလုံမလဲဖြစ်နေမှာမို့ပါ၊ လူမှုရေးဆိုတာ ရှိသေးတယ်လေ မေမေ”

“ဘာလူမှုရေးလဲ ခရမ်းပြာ၊ ဒေါက်တာကြယ်စင် စိတ်ထဲ ငြိုငြင်မှုတွေရှိသွားမှာ ကြောက်လို့မဟုတ်လား၊ သိနေပါလျက်နဲ့ ရောက်မလာနိုင်လောက်အောင် နေနိုင်လိုက်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်း သူလို့ ထင်သွားမှာစိုးလို့မဟုတ်လား ခရမ်းပြာ၊ နာရေးကို ဒီလောက် ပို့ချင်နေတာ သေသူထက် ရှင်သူ စိတ်ပြေလျော့ဖို့လို့ ထင်နေမိ တာ မေမေ မမှားလောက်ဘူးထင်တယ်”

“မေမေ”

“ဘာလဲ...မေမေပြောတာ သိပ်ပြီးမှန်နေလို့လား

ခရမ်းပြာ”

မေမေ ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်တောင် သံသယစိတ်တွေ များနေတာလဲ။ ရိုးရှင်းတဲ့အရာကို ရှုပ်ထွေးသွားအောင် မဖန်တီးသင့်ပါဘူး။ ဒေါက်တာကြယ်စင်နဲ့ သူမကြားမှာ မေမေ စိုးရိမ်ထားသလောက် ရင်းနှီးမှုက ရှိမှရှိမနေခဲ့တာ။

သူ့ရင်ထဲမှာ မသရဖီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အမှတ်တရတွေက ယနေ့တိုင် စွဲမြဲနေဆဲပင်။ သူ့အလုပ်၊ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားတဲ့ ဒေါက်တာကြယ်စင်လို လူတစ်ယောက်အတွက် အမှားကို ကျူးလွန်ဖို့ဆိုတာ အင်မတန်မှ ရှားပါးတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါပဲ။

“ခရမ်းပြာကို အဲဒီလောက်တောင် အယုံအကြည်မဲ့နေပြီလား မေမေရယ်”

“ခရမ်းပြာကရော မေမေ ယုံအောင်နေခဲ့လို့လား၊ သမီးကို မေမေ ဘယ်လောက်တောင် အထင်ကြီးခဲ့သလဲ ခရမ်းပြာ၊ သမီး ပြောခဲ့သမျှ မေမေ ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့တာချည်းပဲ မဟုတ်လား၊ အခုချိန်မှာ မေမေဟာ အရမ်းကိုသွေးပျက်နေရပြီ၊ အဲဒါ သမီး ခြေလှမ်းတွေ မှားသွားမှာကိုပဲ၊ မေမေ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး ခရမ်းပြာ၊ မေမေတို့အတွက် ခရမ်းပြာဟာ ဘယ်လောက်ထိ အရေးကြီးသလဲဆိုတာ သမီးအသိဆုံးပဲလေ၊ တော်ပြီ ခရမ်းပြာ၊

မေမေ ဒီအကြောင်းတွေကို အချိန်ကုန်ခံပြီး မဆွေးနွေးချင်တော့ဘူး”

မေမေက အလျှော့မပေးစွာပင် စာစောင်ကို ဒေါသတကြီး စားပွဲပေါ် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးတင်ခဲ့ကာ သူမအနားကနေ ထသွား၏။ အပြင်ဘက် ခြံထဲသို့ဆင်းသွားသည်။ ခရမ်းပြာ တစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းကြီးထဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းများစွာ နှင့် ကျန်နေရစ်ခဲ့၏။ သူမ စဉ်းစားနေမိတာက အပြင်ကို ထွက်နိုင်ဖို့ပဲလေ။

“အန်တီမွန်”

“ဪ...မောင်သူရိယ လာလေ”

“ခရမ်းပြာရော အန်တီမွန်”

“ခရမ်းပြာ တိုက်ထဲမှာရှိတယ် မောင်သူရိယ၊ ဝင်သွားလေ”

ခြံတံခါးကိုဖွင့်ပေးရင် မောင်သူရိယကို အပြုံးတွေနှင့် ကြိုဆိုမိသည်။ ဒီကောင်လေးလောက် သမီးလေး ခရမ်းပြာအပေါ် သည်းညည်းခံကာ ချစ်နိုင်တဲ့သူ မရှိတော့။ လူကြီးမိဘတွေစီစဉ်တာကိုပင် ခရမ်းပြာ စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးမှာစိုးလို့ နေပါဦးမဟုတ်တာထား၏။ သူ့ကြောင့် ခရမ်းပြာရင်ထဲမှာ နာကြည်းမှုတွေ

စွဲထင်မှာ သူ မလိုလားဘူးတဲ့လေ။

မောင်သူရိယာရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာက သမီး ခရမ်းပြာအပေါ် နက်ရှိုင်းလွန်းလှသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သင့်တော်လိုက်ဖက်သည့် ကလေးဟု မြင်ကာ ရွေးချယ်မိ၏။

“ခရမ်းပြာကို မေးစရာလေးရှိလို့ သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ် အန်တီမွန်”

“အေး...အေး...သွားလေ သား”

မိမိခွင့်ပြုတော့ သူရိယာ တိုက်ကြီးထဲဝင်သွား၏။ သူရိယာ ကို မြင်တော့ သမီးမိုက်အတွက် ရင်နာရသေးသည်။ မုဆိုးဖို ကလေးတစ်ယောက်အဖေကိုမှ စာနာထောက်ထားချင်နေတဲ့ အမိုက်မပါ။ အင်ကြင်းဆိုတဲ့ ကလေးမလေးအပေါ် သနားညှာတာ နေသည်။ သမီးအတွက်ကြောင့် မိမိ တစ်ခါမျှသွားဖို့စိတ်မကူးခဲ့ ဖူးသော ကျောက်မြောင်းက ဒေါက်တာကြယ်စင်ရဲ့တိုက်ခန်းဆီ စုသဲဆီက လိပ်စာတောင်းပြီး လိုက်သွားမိ၏။

တားသင့်တားထိုက်တာတွေကို မိမိ တားဆီးမလိုပါ။ အားနာပေမယ့်မတတ်နိုင်။ သမီးရှင်ဇာတ်ယောက်အနေနှင့် ဖြူစင် သော သမီးလေး ခရမ်းပြာရဲ့ အနာဂတ် လှပသာယာဖို့ အတ္တကြီး စွာနှင့်ပဲ ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာကြယ်စင် မိသားစုဝင်တွေကိုတွေ့ရတော့ သမီး ခရမ်းပြာအတွက် ပို၍ပင် စိုးရိမ်သွားရ၏။ ဘယ်လိုမှလက်မခံ နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးမို့လည်း မိမိဘက်က ပြတ်သားသော တောင်း ဆိုမှုတွေကို တောင်းဆိုခဲ့သည်။ လူသားချင်း မစာနာလို့မဟုတ် ပါဘူး။ နုငယ်တဲ့ သမီးလေးရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက်လေ။ မိဘ ဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီးကောင်းစားတာကိုပဲ လိုလားတာမဟုတ် လား။ ဆင်စီးပြီး မြင်းရုံတာကိုပဲ မြင်တွေ့ချင်သည်။

မိမိသွားတာကို သမီးလေး ခရမ်းပြာ မသိချေ။ သိရင် တော့ သမီး အရမ်းကိုအံ့ဩသွားမှာပဲ။ ဒီမိသားစုတွေကို သနား စိတ်နဲ့ တွယ်တာနေတာ မိမိအသိဆုံးပဲလေ။ မိမိကို စိတ်ဆိုးမှာ လည်း အသေအချာပါပဲဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာကြယ်စင်ကိုတော့ မိမိရောက်လာတဲ့အကြောင်း သမီးကို အသိမပေးဖို့နဲ့ သမီးနဲ့ မိဘ တွေကြား သွေးမခွဲဖို့ ပြတ်သားသော ကတိတစ်ခုတောင်းဆိုခဲ့ သည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်လွန်းလိုက်တာလို့ပဲထင်ထင်။

ဒေါက်တာကြယ်စင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကလည်း အသိ တရားရှိတာပါပဲ။ မိမိကို နားလည်ပါတယ်တဲ့။ မိဘတွေ စိတ် ပူစေရမယ့်အဖြစ်မျိုးလည်း မရှိလာစေရပါဘူးဟု ကတိပေးခဲ့ပေ မယ့် မိမိ ဘယ်လိုမှ စိတ်မချနိုင်သေးပါ။

ဒေါက်တာကြယ်စင် မိခင် ဒေါ်ဖြူဖြူစင်ကတော့ မိမိတို့ကြား ဘာစကားမှ ဝင်မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာပင်နေခဲ့၏။ စိတ်မကောင်းသော မျက်ဝန်းတွေနဲ့သာ ခေးစိုက်ကြည့်ပြီး မိမိပြောတဲ့ စကားတွေကိုသာ နားထောင်နေခဲ့သည်။

ခုတော့ ဒေါက်တာကြယ်စင်ရဲ့မိခင် ဒေါ်ဖြူဖြူစင် ဆုံးသွားပြီတဲ့လေ။ နာရေးကြော်ငြာမှာတွေ့တော့ ယုံပင်မယုံနိုင်။ သတင်းစာဖတ်ပြီးပြီးချင်း စိတ်တွေပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ရ၏။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ရင်ထဲမှာ လိပ်ပြာမလုံသလို ခံစားနေရသည်။

ဒေါ်ဖြူဖြူစင် ဆုံးတဲ့နေ့ရက်က မိမိရောက်သွားပြီး နှစ်ရက်မြောက်ပဲ ရှိသေးတာမဟုတ်လား။ မိမိ ထိုအိမ်ကိုရောက်တဲ့နေ့ကတည်းက ထိုအမျိုးသမီးကိုကြည့်ရတာ ကျန်းမာရေးချူချာနေသလိုတော့ ပုံစံရှိသည်။ မိမိစကားတွေ လွန်သွားတာများ စိတ်ထိခိုက်သွားတာလားဆိုတဲ့ သံသယစိတ်က လူကို သွေးဖျက်မတတ် ခြောက်လှန့်နေခဲ့သည်။

တွေးမိတော့လည်း အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို ခံစားနေရသည်။ သမီးလေး ထိုနာရေးကိုသွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်နေမိ၏။ သမီးက မိမိသွားခဲ့တာကို သိမှမသိတာ။ သမီးသာသိပြီး

ဒေါ်ဖြူဖြူစင် အခုလိုဖြစ်တာ မိမိနဲ့သက်ဆိုင်သည်ဟု အထင်အမြင်လွဲကာ အမှိုက်မဲဆုံးလုပ်ရပ်မျိုးတွေ ကျူးလွန်သွားမှာ သေလောက်အောင် ကြောက်နေမိသည်။

တားဆီးနေမိ၏။

လူမှုရေးအရ သမီးလေး သွားသင့်တယ်ဆိုတာ နားလည်ပေမယ့် အပြစ်လုပ်ထားမိသလို ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်က ရှိနေတာမို့ လုံးဝခွင့်မပြုခဲ့ချေ။ သမီး ဘယ်လိုပဲထင်ထင် ခေါင်းမာမာနှင့်ပင် ထိန်းချုပ်ကန့်သတ်ထားမိသည်။

သမီးလေး ခရမ်းပြာရယ်...

မေမေ့ကို နားလည်ပေးပါကွယ်။

မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို သမီးလေး သိမြင်ပေးပါနော်။ မေမေ အတ္တကြီးပါရစေ ခရမ်းပြာ၊ မေမေ့သမီးရဲ့ အနာဂတ်လေး လှပသာယာစေဖို့ လောဘတွေ တက်ပါရစေကွယ်။

“အန်တီမွန်”

“ဟင်...ဪ... မောင်သူရိယ”

“ကျွန်တော့်ကို စကားနည်းနည်းပြောခွင့်ပြုပါ အန်တီမွန်”

“ပြောလေ သား၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ခရမ်းပြာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စပါ”

“ဘာလဲ မောင်သူရိယ၊ ခရမ်းပြာက မင်းကို ဘာတွေ နားပူနားဆာ တိုက်လိုက်ပြန်ပြီလဲ”

“ဒေါက်တာကြယ်စင်အမေရဲ့ နာရေးကို သူလိုက်ဖို့ချင် တယ်တဲ့ အန်တီမွန်၊ အဲဒါ...”

“တော်တော့ မောင်သူရိယ၊ အဲဒီအတွက်ကြောင့် အန်တီ မွန် စကားပြောချင်တာဆိုရင်တော့ ဆောရီးပဲကွာ၊ မင်းကို အားနာ ပေမယ့် အန်တီ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး မောင်သူရိယ”

“အန်တီမွန်...အခုဟာက”

“နာရေးဆိုတာ အန်တီမွန် သိတယ် မောင်သူရိယ၊ ဘာပဲ ပြောပြော လူမှုရေးအရ ခွင့်ပြုသင့်တယ်ဆိုတာလည်း နားလည်ပါ တယ်၊ မင်း အခုလိုလာပြောပေးတာဟာ မင်းဘက်က ခွင့်လွှတ် နိုင်ပါတယ်ဆိုတာကို သက်သေလာပြတာမဟုတ်လား၊ အဲဒီအတွက် အန်တီမွန် သားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ သမီး ခရမ်းပြာ အပေါ် အစွမ်းကုန်လိုက်လျောပြီး ချစ်ပေးလို့ အန်တီမွန် သားကို ကျေးဇူးတင်တယ်တင်တာပါ၊ ဒါမေ့စွဲ အခုအချိန်မှာတော့ အန်တီမွန် ဘယ်လိုမှ ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး၊ ပြတ်သားသင့်ပြီထင်လို့ တားဆီး ကန့်သတ်လိုက်တဲ့ကိစ္စမှာ နောက်ထပ် ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်

မျိုးနဲ့ ပြန်ဆက်တာကိုမှ လက်မခံနိုင်ဘူး သား၊ အန်တီမွန်ရဲ့ စိုးရိမ် စိတ်ကို မင်းနားလည်ပေးပါကွာ”

“ခရမ်းပြာ အရမ်းခံစားသွားရလိမ့်မယ် အန်တီမွန်၊ သူ ရင်ထဲမှာ တာဝန်မကျေနိုင်တဲ့သူဆိုတဲ့ အတွေးကြီးနဲ့ တန့်န့်ခံစား နေရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ခရမ်းပြာကို သွားခွင့်ပြုလိုက်ပါ အန်တီမွန် ရယ်၊ သား တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

သူရိယ တကယ်ပဲ တောင်းပန်တာပါ။

ခရမ်းပြာရဲ့စိတ်တွေ အခုလို မှုပ်ထွေးပြီး ကြိတ်မှိတ်ခံစား နေရတာ သူ ဘယ်လိုမှ မမြင်ရတော့တာလေ။ ချစ်သူကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ သူ့ဆီက တန်ပြန်ပေးအပ်လာမယ့် ချစ်ခြင်းတွေ ကို မျှော်လင့်မိပေမယ့် တကယ်လို့ နာကျင်ခြင်းတွေချည်းပဲ ရရှိ နေခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း ချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ သူ ခံယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ။

ဘယ်သူကြောင့်နဲ့ပဲ မျက်ရည်ကျကျ အဲဒီမျက်ရည်စက် တွေကို အကြင်နာလက်တစ်စုံနဲ့ ဖယ်သုတ်ပေးဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေက သူ့ဆီက အပြည့်အဝရှိနေခဲ့သည်။

ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်လာတိုင်း သူ ရင်ထဲမှာ ထာဝရမြတ်နိုးမှုတွေပဲ ခိုင်မာမြဲမြံစွာနေတယ်ဆိုတာ

သူကိုယ်တိုင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူကပိုပြီးသိနိုင်မှာတဲ့လဲ။ အဲဒီ မြတ်နိုး
မှုလေးတွေဟာ သက်ဆုံးတိုင်ပဲ သူနဲ့ရှိနေတော့မှာပါ။

“အန်တီမွန်”

“မပြောပါနဲ့တော့ မောင်သူရိရယ်၊ အန်တီမွန် ဆုံးဖြတ်
ထားပြီးသားကိစ္စတစ်ခုကို ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးနဲ့မှ မဖျက်ပစ်
နိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီအတွက် မင်း စိတ်လျှော့လိုက်ပါတော့”

“သား လိုက်သွားပေးမယ်ဆိုရင်ရော အန်တီမွန်”

“ဘာ”

“ခရမ်းပြာနဲ့ အဖော်အဖြစ်လိုက်သွားပေးမယ်ဆိုရင်
အန်တီ ခွင့်ပြုပေးပါလားဟင်”

ဒေါ်ကြည်ပြာမွန်တစ်ယောက် သူရိယဆိုတဲ့ ကောင်လေး
စကားကြောင့် မျက်နှာလေး တည်သွားရ၏။ သမီးအပေါ်
အစွမ်းကုန်လိုက်လျှော့ပြီး ချစ်နိုင်လွန်းသော မောင်သူရိယရဲ့
အချစ်ကို အံ့လည်းသြ၊ မယုံကြည်နိုင်သလိုလည်း ဖြစ်ရကာ
သက်ပြင်းမောလေးကိုသာ ကြိတ်ရွက်လိုက်မိတော့သည်။

“မောင်သူရိယ”

“ဗျာ”

“မင်းကို အန်တီမွန် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဗျာ”

“အန်တီသမီးကို အခုလို ချစ်ပေးနိုင်တဲ့အတွက်လေ၊
ဒါပေမဲ့ အန်တီ လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ဘူး မောင်သူရိယ၊ ဒါကြောင့်
မင်း သူ့ကို ပြန်သွားပြောပြလိုက်ပါတော့ကွယ်”

ဟာ...

အန်တီမွန်ရဲ့ ယတ်ပြတ်ဆုံးဖြတ်မှုကို ဘယ်လိုမှ မပြင်
ပေးနိုင်ခဲ့ပါ။

အင်မတန်မှ ခေါင်းမာတယ်လို့ပဲ သတ်မှတ်ရမလား။

သားအစိနှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်မာမှုကတော့ တစ်ထပ်တည်း
ကို တူနေခဲ့သည်။ ခရမ်းပြာကလည်း သွားချင်သည်တဲ့။ အန်တီမွန်
ကလည်း မသွားရဘူးတဲ့လေ။

ကြားကနေ သူလည်း အတတ်နိုင်ဆုံးပြောပေးတာပဲ။

အန်တီမွန်က ပြောလို့မှလက်မခံတာ။

နောက်ဆုံးတော့...

သူရိယပဲ အရှုံးပေးကာ ခရမ်းပြာကို နှစ်သိမ့်ရန် တိုက်
ကြီးဆီ ပြန်သွားရုံကလွဲပြီး ဘာတတ်နိုင်ဦးတော့မှာလဲ။ အန်တီမွန်
က ခြိတ်ခါးကို သော့ခတ်ကာ ယကွ ကုမ္ဘာန်လို စောင့်ကြပ်
နေတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

၂၆၀

ရှင်မြတ်နိုး

ခရမ်းပြာရယ်...

ကိုယ် သိပ်ပြီး ညံ့တာပါပဲ။

မင်းစိတ်ချမ်းသာအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ဘူး ခရမ်းပြာ

ရယ်။

နိုးနိုးစာပေ

အခန်း (၂၂)

“မေမေ မတရားဘူး၊ သူ့ကို ဘာကြောင့်သွားတွေ့ခဲ့ရတာလဲ မေမေ၊ ခရမ်းပြာကို ဘာမှအသိမပေးဘဲနဲ့ သူ့ဆီကို သွားခဲ့တယ်ဆို၊ ဘာကြောင့် သွားတွေ့ခဲ့ရတာလဲ မေမေ၊ သူ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘာစကားတွေသွားပြောခဲ့တာလဲ”

ခရမ်းပြာ အလောတကြီး မေးမိသည်။

သူမ စိတ်တွေ အလုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားနေရ၏။ စုသဲဆီက သူမ သိခဲ့ရတာပါ။ မေမေ လိပ်စာတောင်းပြီး ဒေါက်တာကြယ်စင်ကို သွားတွေ့ခဲ့တယ်ဆိုသည့်အကြောင်းကို စုသဲက ပြောပြခဲ့တာပါ။ လုံးဝဖုံးကွယ်ထားတော့မယ်လို့ စုသဲ ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် ဘာပဲပြောပြော ဒေါက်တာဟာ သူ့အမေကို ဆေးကုသပေးတဲ့ ကျေးဇူးတရားက ရှိနေတယ်တဲ့လေ။

နိုးနိုးစာပေ

နင် သွားတောင်းပန်လိုက်ပါတဲ့။

ပြီးတော့...

ဒီဇာတ်လမ်းကို အစပျိုးခဲ့တာ ခရမ်းပြာတဲ့လေ။
ဒေါက်တာကြယ်စင်မှာ အမှားဆိုတာ မရှိဘူးတဲ့။ ငါတို့က သူငယ်
ချင်းဖြစ်တဲ့ နင့်ဘက်ကိုပဲကြည့် အတ္တတွေထားနေတာ။ ဒေါက်တာ
ကြယ်စင်ဆီမှာ ဘယ်လောက်နစ်နာမှုတွေရှိသွားလိမ့်မလဲဆိုတာ
တွေးတောင်မတွေးမိခဲ့ဘူးဟု စိတ်မကောင်းစွာ အသိပေးခဲ့သည်။

“မေမေ”

“ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင်
ဖြစ်နေရတာလဲ ခရမ်းပြာ၊ ဟုတ်တယ်...မေမေ သူ့ကိုသွားတွေ
ခဲ့တယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ့်သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောသင့်
ပြောထိုက်တာ၊ တားဆီးသင့် တားဆီးထိုက်တာကို သွားတားဆီး
တာ မေမေ ဘာမှားသွားလို့လဲ၊ ဘာလဲ...ဒေါက်တာကြယ်စင်က
သမီးကို ဖုန်းဆက်ပြန်ပြောပြလို့လား”

“ဟင့်အင်း...သူ မပြောဘူး၊ စုသဲဆီက သိခဲ့တာ”

“ဒီကောင်မလေးကတော့လေ နှုတ်လုပ်ပါလို့ သေချာ
မှာထားခဲ့ပါလျက်နဲ့”

မေမေက စိတ်ပျက်သံလို ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်၏။

“စုသဲကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ မေမေ၊ သူလည်း တာဝန်
ကျေသင့်သလောက် ကျေခဲ့တာပါပဲ၊ အန်တီဖြူ နာရေးကို သမီး
မသွားဖို့တောင် အမုန်းခံပြီး တားခဲ့တဲ့သူပါ၊ အခုကိစ္စမှာတော့
သူ ဘယ်လိပ်ပြာလုံမလဲ မေမေ၊ ဒေါက်တာနဲ့ သိကျွမ်းခဲ့တာ
သူပယောဂကြောင့်ပဲဟာ၊ ပြီးတော့ ဒေါက်တာကြယ်စင်က အပြစ်
မရှိတဲ့လူ၊ သမီးတို့ဘက်က သိပ်ပြီးတရားလွန်နေမှာစိုးလို့ သူ
ပြောပြခဲ့တာ၊ သွားတောင်းပန်သင့်တယ်တဲ့လေ၊ ဒါမှ သူလည်း
စိတ်သန့်သန့်နဲ့ နေနိုင်မှာမို့ပါတဲ့”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဘဲ၊ ဘာမှသွားတောင်းပန်စရာမလိုဘူး၊
မေမေ ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေထဲမှာ သူ့အတွက် နစ်နာသွားစေမယ့်
အချက်တွေမှမရှိတာ”

“ဒါက မေမေရဲ့ဘက်က ထင်မြင်တာလေ၊ သူ့ဘက်ကို
ဘယ်လောက်တောင် ထိခိုက်သွားလိမ့်မလဲဆိုတာ မသိသေးဘူး”

“အဲဒီတော့ သမီးက ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

“သူ့ကိုသွားတွေချင်တယ် မေမေ”

“မသွားရဘူး ခရမ်းပြာ၊ မေမေ ခွင့်မပြုဘူး”

“ဟင့်အင်း...ခွင့်ပြုပေးမှဖြစ်မယ်၊ သမီးကတော့ သေချာ
ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ မေမေ၊ သူ့ကိုသွားတွေမှာပဲ၊ ပြီးရင် သူ့ကျေနပ်

တဲ့အထိ တောင်းဝန်မယ်”

“ခရမ်းပြာ”

မေမေအော်သံကြီးက ကျယ်ဝန်းသော စဉ်ခန်းကြီးထဲ ဟိန်းတက်သွား၏။ မေမေ ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲနေတာ သိသာလွန်းလှသည်။ ပြောစကား နားမထောင်လွန်းတဲ့ သမီးကို ဘယ်လောက်တောင်များ သတ်ပစ်ချင်နေလိမ့်မလဲ။

“အခု အဖြစ်အပျက်မှာ စမှားခဲ့တဲ့သူက ခရမ်းပြာပါ မေမေ၊ တစ်ဖက်သတ် စိတ်ခံစားချက်တွေနဲ့ ရှေ့တိုးရင်း အားလုံး ဂွပ်ထွေးကုန်ရတာ၊ ဒေါက်တာကြယ်စင်နဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘူး မေမေ”

“ဘာပဲပြောပြော အခုအချိန်မှာ အခြေအနေတွေအားလုံး အေးချမ်းနေပြီပဲ ခရမ်းပြာ၊ ဒေါက်တာကြယ်စင်ကလည်း နားလည်မှုရှိစွာနဲ့ နေပြနေပြီပဲဟာ”

“ဒါပေမဲ့ သမီး စိတ်မလုံဘူး မေမေ၊ သမီးတို့ဘက်က သိပ်ပြီး မတရားသလိုကြီးဖြစ်နေပြီ၊ လူဆိုတာ ခံနိုင်ရည်ရှိသလောက်ပဲ စော်ကားတာခံနိုင်တယ်ဆိုတာ မေမေ ကိုယ်ချင်းစာသင့်တယ်”

“မစာနိုင်ဘူး ခရမ်းပြာ၊ သမီးနဲ့ပတ်သက်တာမှန်သမျှ မေမေရင်ထဲမှာ မျှတခြင်းတွေ မမျှတခြင်းတွေ မရှိဘူး၊ အတ္တနဲ့

လောဘတွေပဲရှိတယ်၊ အဲဒါ မေမေ သမီးကိုသိပ်ချစ်လို့ပဲ ခရမ်းပြာ”

“ဟင့်အင်း မေမေ၊ ချစ်တာတစ်ခုတည်းကို ရှေ့တန်း တင်မပစ်လိုက်ပါနဲ့၊ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပါ ထည့်ပြောလေ မေမေ၊ စေတနာဆောက်လုပ်ရေးရဲ့ MD ဖြစ်တဲ့ ဖေဖေရဲ့မျက်နှာကို ထောက်ထားမှုတွေနဲ့ ကာကွယ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလား မေမေ”

“ခရမ်းပြာ...ညည်း...ညည်း”

“မေမေ မမှားခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မှန်လည်းမမှန်ခဲ့ဘူး မေမေ၊ မေမေရဲ့ စိုးရိမ်မှုလွန်ကဲတဲ့လုပ်ရပ်တွေက ဒေါက်တာ ကြယ်စင်ရဲ့ သစ္စာစောင့်ထိန်းမှုနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကို စော်ကားမိသလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီဆိုတာကို”

“ကဲဟယ်”

“ဖြန်း”

“ဖြန်း”

“အ”

ခရမ်းပြာစကားလေးပင် မဆုံးသေး၊ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျရောက်လာသော မေမေရဲ့ မြန်ဆန်တဲ့ လက်များကြောင့် ပြောလက်စ စကားလေးပျက်ကာ မျက်နှာလေး

ဘယ်ညာလည်ထွက်သွားရသည်။ စပ်ဖျင်းနာကျင်သော ဝေဒနာက ဖြူနုပွားအိနေသော ပါးပြင်လေးဆီမှ။

“ရိုက်ပါ မေမေ၊ ခရမ်းပြာကို မေမေရိုက်ပါ။ ဒါဟာ ခရမ်းပြာ မှားတယ်ထင်တဲ့အတွက် မေမေ ဆုံးမတာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ အပြစ်မရှိတဲ့သူတွေကိုသွားပြီး ပြဿနာသွားရှာတာကြီးကတော့ မေမေ လွန်တယ်”

“ဘာ...ညည်း...ညည်းက”

“ဒေါက်တာကြယ်စင်က သမီးကို တစ်ခါမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဖူးဘူး မေမေ၊ သမီးကသာ...သမီးကသာ...အဟင့်...ဟင့်”

ခရမ်းပြာ ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်း ကင်းမဲ့စွာပင် ငိုရိုက်လိုက်မိသည်။ မေမေ ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်တောင် ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ။ အရင်က မေမေဟာ အမှားအမှန်ကို သေချာဝေဖန်ဆန်းစစ်ပြီးတော့မှ အရာရာတိုင်းကို လုပ်ဆောင်တတ်တဲ့သူပါ။ ဒေါက်တာကြယ်စင်တို့မိသားစုဝင်တွေကို သွားတွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ ယုံချင်စရာပင်မရှိချေ။

သို့သော် မေမေ တကယ်ပဲ သွားတွေ့ခဲ့တာပါ။

“ရိုက်ပါ မေမေ၊ မေမေ မကျေနပ်သေးဘူးဆိုရင် ထပ်ရိုက်ပါ။ သမီး ခံယူပါ့မယ် မေမေ”

သူမမျက်နှာလေး ရှေ့သို့ ထိုးပေးမိ၏။

“ညည်း...ညည်း သွားစမ်း ခရမ်းပြာ၊ မေမေရှေ့ကနေ အခုချက်ချင်းထွက်သွားစမ်း”

“မေမေ”

“မပြောနဲ့၊ ဘာစကားမှမကြားချင်ဘူး”

“မကြားချင်လို့မဖြစ်ဘူး မေမေ၊ အခုကိစ္စမှာ သမီးတို့ မိသားစုတွေကသာ မှားပြီးရင်းမှားနေကြတာ၊ ဒါကြောင့် ဒေါက်တာကြယ်စင်ကိုတော့ သမီး သွားတောင်းဖန်ရလိမ့်မယ် မေမေ၊ အဲဒီအတွက် မေမေ ဆက်ပြီးမတားဆီးပါနဲ့တော့”

“ဖေဖေ ခွင့်ပြုတယ် ခရမ်းပြာ”

“အို...ဖေဖေ”

“ရှင်...ရှင်...ကိုစစ်”

မထင်မှတ်ဘဲ ဖေဖေကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ခရမ်းပြာ တုန်လှုပ်သွားသလို မေမေလည်း အံ့သြနေ၏။ ဖေဖေ ပြန်ရောက်လာတာကို သူမတို့ပင် သတိမထားမိလိုက်ကြဘူးလေ။

“သမီးတို့ဘက်က မှားခဲ့တယ်ဆိုတာကို သွားတောင်းဖန်ချင်တယ်ဆိုတာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်တာလို့ ဖေဖေ သမီးဘက်ကနေ အကောင်းအမြင်နဲ့ ကြည့်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့

သမီးဘက်ကလည်း ကတိတစ်ခုတော့ ပြန်ပေးရလိမ့်မယ် ခရမ်းပြာ၊
ဒါဆို ကြည်ဖြူစွာနဲ့ပဲ သမီးကိုသွားခွင့်ပြုလိုက်မယ်”

“ဖေဖေ”

“သမီးက ထင်တယ်မဟုတ်လား၊ သမီးရဲ့အိမ်ထောင်
ရေးကို ဖေဖေတို့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကျဆင်းရမှာစိုးပြီး ဝင်စွက်ဖက်
တယ်လို့လေ”

“ဖေဖေ...သ...သမီးက”

“သမီးသိထားဖို့က သားသမီးနှစ်ယောက်ကြားမှာ သူ့အတွက်
ကိုယ့်အတွက် လုံးဝမရှိဘူးဆိုတာပဲ ခရမ်းပြာ”

ခရမ်းပြာ ခေါင်းလေးငုံ့စိုက်ကျသွားရသည်။

“ဖေဖေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ကြီးမြတ်သူဖြစ်နေပါစေ၊
ဖေဖေသမီး ခရမ်းပြာရဲ့ ဖခင်ပါပဲ။ သမီးနဲ့ပတ်သက်လာရင် အရာ
အားလုံးက အသေးအဖွဲ့ပဲဖြစ်သွားတာပါ၊ ခရမ်းပြာ၊ ဖေဖေတို့
အတွက် ငွေတွေ ဂုဏ်တွေ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေဆိုတာ သမီး
လောက်ကို တန်ဖိုးမရှိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ လူပတ်ဝန်းကျင်မှာနေရင်
တော့ လူ့စည်းဘောင်ခတ်ခြင်းကို ခံရမှာပဲလေ။ ဖေဖေတို့ အလေး
အမြတ်ထားခဲ့တဲ့ သမီးကို လူတကာလက်ညှိုးထိုး ကဲ့ရဲ့ခံရမယ့်
အဖြစ်မျိုး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တွေ့မြင်ရက်ပါ့မလဲ ခရမ်းပြာ၊ ဒါကြောင့်

တားဆီးသင့်တယ်ထင်လို့ တားဆီးတာပါ။ သမီးဘဝ ရှေ့ရေး
သာယာလှပတာလေးကိုပဲ မြင်တွေ့ချင်ကြလို့ပါ၊ ခရမ်းပြာ၊ ဒါကို
သာ သမီးက နားလည်သင့်တယ် ခရမ်းပြာ၊ သမီး စောစောက
ပြောသလိုပဲ။ သမီးအမေရဲ့ အားနည်းချက်အတွက် ဒေါက်တာ
ကြယ်စင်ကို သမီး သွားတောင်ပန်ချင်တယ်နော်၊ ဒါမှ သမီးရဲ့
စိတ်တွေ ရှင်းလင်းသွားမယ်ဆိုတာလေ။ ဖေဖေ ခွင့်ပြုပေးလိုက်
မယ်၊ အေး...တောင်းပန်ပြီးရင်တော့ သမီး အိမ်ကိုရောက်အောင်
ပြန်လာခဲ့ရမယ် ခရမ်းပြာ၊ သမီးရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘာအနှောင်အဖွဲ့မှ
မပါဘဲ ပြန်လာခဲ့ရမယ်၊ စိတ်သစ်၊ လူသစ်၊ ခံစားချက်အသစ်
တွေနဲ့ ရှင်သန်ပြီး ဖေဖေတို့ ယုံကြည်စိတ်ချစရာကောင်းတဲ့ သမီး
အဖြစ်နဲ့ ဖေဖေတို့ရင်ခွင်ထဲကို ပြန်လာရမယ် ခရမ်းပြာ၊ အဲဒီကတိ
ကိုတော့ သမီး ပြန်ပေးရလိမ့်မယ်၊ ဒါဆို သမီးသွားနိုင်ပြီ ခရမ်းပြာ”

ဖေဖေက လေးနက်တည်ကြည်စွာ ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်
ပြီး အပြတ်သားဆုံးစကားကို ပြောနေလေပြီ။ ဒီတစ်ခါ ဆုံးဖြတ်
ရမည့်သူက ခရမ်းပြာပဲလေ။ တကယ်ပဲ သူမ ဖေဖေကို ကတိ
ပေးနိုင်သလား။ ဒေါက်တာကြယ်စင်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ သူမရဲ့
စိတ်ခံစားချက်ကရော သူမဘက်မှာ အလွယ်တကူ နောက်ပြန်
လှည့်နိုင်အောင် ရိုးစင်းနေရဲ့လား။

“ဘယ်လိုလဲ ခရမ်းပြာ၊ သမီး သွားမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“ရော...သမီး ကားသော့”

ဖေဖေက ကားသော့ကို သူမရှေ့သို့ ထိုးပေး၏။ ခရမ်းပြာ လှမ်းယူလိုက်မိသည်။ ဘာပဲပြောပြော ဒီဇာတ်လမ်းကို ခရမ်းပြာ ဘက်က အစပြုခဲ့တာပဲမဟုတ်ပါလား။ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို စခဲ့ပြီဆိုမှတော့ အဆုံးပြန်သတ်ပေးရမှာပဲပေါ့လေ။

ဒေါက်တာကြယ်စင်ရဲ့ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ မာနနဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေအတွက် သမီးဘက်က ထိုက်သင့် တဲ့ တောင်းပန်မှုတော့ ရှိရမှာပေါ့။

သမီး ခံယူပါရစေ ဖေဖေ။

သူ့ဘက်က ပေးအပ်လာမယ့် ဘယ်လိုဖြစ်ဒဏ်မျိုးကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။

ပြီးရင်တော့ ဖေဖေကိုပေးထားတဲ့ ကတိအတိုင်း ခရမ်းပြာ ပြန်လာပါ့မယ်။

အခန်း (၂၃)

“ဒေါက်တာ”

“ဟင်...မင်း...မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ ခရမ်းပြာ၊ ထွက်သွား...အခုချက်ချင်း ငါ့အိမ်ထဲက ထွက်သွားစမ်း ခရမ်းပြာ၊ မင်းကျေနပ်သင့်ပါပြီ ခရမ်းပြာ၊ ငါတို့မိသားစုတွေကို ဒီလောက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးရရင်ပဲ မင်းကျေနပ်ပါတော့ကွာ၊ မင်း ဘာတွေထပ်ပြီး ဖန်ဆင်းချင်သေးလို့လဲ ခရမ်းပြာ”

“ဒေါက်တာ...ခရမ်း...ခရမ်းပြာ”

“မင်းကြောင့် ရရှိခဲ့တဲ့ အိပ်မက်လေးတွေက ကိုယ်တို့ မိသားစုအတွက် တကယ်ပဲ လှပသာယာခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရတာနဲ့ ပြန်ပြီးပေးဆပ်လိုက်ရတာကတော့ မတန်ဘူးကွာ၊ လုံးဝ မမျှတဘူး ခရမ်းပြာ”

အို...

ခံစားချက်တွေနှင့် နင့်သည်းနေသော ဒေါက်တာကြယ်စင် မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ ခရမ်းပြာ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည် လေးများ တပေါက်ပေါက်စီးကျလာရတော့၏။ ဖူးအိနေသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာဆီမှ ငိုရွှိက်သံသဲ့သဲ့လေး ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့နာကြည်းမှုတွေက ဒီလောက်တောင် များနေခဲ့ပြီပေါ့လေ။

တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေတဲ့ ခရမ်းပြာကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲ နင့်သည်းနေအောင် ခံစားရသူက ဒေါက်တာကြယ်စင်ရယ်ပါ။

သိနေပြီးသားပါ။

တစ်နေ့တစ် နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျလျှင် အခုလိုမျိုး အခြေအနေ တွေ ကြုံတွေ့လာရလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူ ကြိုတင်သိထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့စိတ်တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်း ချုပ်ခဲ့သည်။

ခရမ်းပြာရယ်။

မင်းက ဘာမှမသိတဲ့ အရွယ်လေးမို့ အမှားကို ကျူးလွန် မိခဲ့တာဆိုရင်တောင် အဲဒီအမှားကို အမှားဆိုတာသိသိကြီးနဲ့ သာယာနေခဲ့မိတဲ့ ကိုယ်က မင်းထက် အပြစ်ပိုပြီးရှိခဲ့တာပါပဲ ခရမ်းပြာရယ်။

မင်းအမေ ကိုယ့်ကိုလာပြီး သတိပေးတားမြစ်ခဲ့တာ မလွန် ပါဘူး။ ဖြူစင်ပြီး စိတ်ထားကောင်းတဲ့ သမီးလေးအတွက် မိခင် ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက်ခံစားနေရတဲ့ သောကတရားကို ကိုယ်မသိ ဘဲ နေပါ့မလား။

ဒါပေမဲ့လည်း ခရမ်းပြာရယ်...

အိပ်မက်လေးတွေလှပနေပြီးမှ နိုးထရမှာဆိုတာကတော့။

“တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ခရမ်းပြာ တောင်းပန် ပါတယ်၊ ဒေါက်တာ တားဆီးနေတဲ့ကြားက ခေါင်းမာခဲ့မိတဲ့အတွက် အခုလို အဖြစ်ဆိုးမျိုးတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာပါ။ ခရမ်းပြာရဲ့အဖြစ် ပါ ဒေါက်တာရယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ မတောင်းဆိုရက်ပါဘူး၊ ခရမ်းပြာရဲ့ အမှားကြောင့် နောက်ဆက်တွဲရရှိလာတဲ့ ဆိုးကျိုးတွေ က ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေမှ မဟုတ်တာ ဘဲလေ၊ ဒါကြောင့်လည်း အမှားတွေကို တောင်းပန်ဖို့သက်သက်နဲ့ လာခဲ့တာပါ ဒေါက်တာ”

ခရမ်းပြာရယ်

မင်းက အမှားကိုသိသွားပြီပေါ့နော်။

ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ခဲ့တာတွေအားလုံးဟာ အမှားပဲလို့ မင်း ခံစားနေရပြီလား ခရမ်းပြာရယ်။ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဒါဟာ

မင်းဘဝလေးထဲမှာ နောင်တရစရာ အမှားအယွင်းတစ်ခုပါပဲ ခရမ်းပြာ။ ဘယ်လိုပဲတွေးကြည့်ကြည့် ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တာဘဲ။ မင်းသာ ကိုယ့်ညီမလေးတစ်ယောက်ဆိုရင်လည်း ကိုယ် အခုလို ပေါက်ကွဲမိမှာပါပဲ ခရမ်းပြာ။

မုဆိုးဖို ကလေးတစ်ယောက်အဖေ ဆိုတဲ့ အားနည်း ချက်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ မင်းဘဝလေးမှာ အရောင်ညစ်ညစ်တွေ စွန်းထင်းသွားရမှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်စရာ မရှိဘူးလေ။

ဒါကြောင့်လည်း မင်းမိဘတွေရဲ့ ခံစားချက်တွေကို စာနာ နားလည်ပေးနိုင်ခဲ့တာပါ ခရမ်းပြာ။ မင်း ကိုယ့်အပေါ် ရင်ခုန် မိခဲ့တယ်ဆိုတာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုသက်သက်တစ်ခု ဆိုရင်တောင် မင်း အပေါ် တိတ်တဆိတ်လေး တွယ်တာမိတဲ့ ကိုယ့်စိတ်ခံစားချက်ဟာ မြတ်နိုးခြင်းတွေနဲ့ ပြည့်သိပ်နေတဲ့ ချစ်ခြင်းလေးတွေပါပဲ ခရမ်းပြာ။

လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ကိုယ် ရူးသွပ်ခဲ့ မိတယ် ခရမ်းပြာရယ်။ အဲဒီအကြောင်းတွေကိုတော့ မင်း အနာဂတ် လေး လူတကာအမြင်မှာ လှပသာယာဖို့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာပဲ တစ်သက်တာလုံးအတွက် သိမ်းဆည်းထားလိုက်ပါတော့မယ် ခရမ်းပြာရယ်။

“ဒေါက်တာ”

“ဘာလဲ...ခရမ်းပြာ၊ မင်းဘာထပ်ပြောချင်သေးလို့လဲ၊ ပြောပြီးရင်တော့ မင်းထွက်သွားတော့ ခရမ်းပြာ၊ မင်းကြောင့် ငါတို့မိသားစုတွေရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတွေ ဗရပ္ပထင်ကျန်နေရတုန်းပဲ သိလား၊ မင်းရဲ့ မိုက်ရူးရဲဆန်တဲ့စိတ်ကြောင့် အရာရာတိုင်း ဆုံးရှုံး မှုတွေချည်းပဲကြုံရတာ ခရမ်းပြာ၊ ပြန်ပါတော့ ခရမ်းပြာ၊ ငါတို့ မိသားစုတွေနဲ့ နောက်ထပ် ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်မျိုးနဲ့မှ လာမပတ်သက်ပါနဲ့တော့၊ မင်းကို ကြောက်လွန်းလို့ပါ ခရမ်းပြာ”

“ဒေါက်တာရယ်...အပာင့်...ဟင့်၊ ခရမ်းပြာကို အဲဒီလောက်တောင်ပဲ နာကြည်းသွားပြီလားရှင်”

“မင်းကို အစကတည်းက ငါစိတ်နာခဲ့မိတာ ခရမ်းပြာ၊ ငါ့ဘဝ၊ ငါ့အကြောင်းကိုသိပြီး နောက်ဆုတ်သွားမလားဆိုပြီး အိမ်လိပ်စာကို ငါက ပေးခဲ့တာ၊ ဒါကို မင်းရဲ့ စဉ်းစားဆင်ခြင် နိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ အသိတရားနဲ့ ရှေ့တိုက်တိုက်ခဲ့တယ်လေ၊ မေမေ့ကိုရော အင်ကြင်းကိုရော မင်း ပုံစံမျိုးစုံနဲ့ ဖြားယောင်းခဲ့တယ်”

“ဒေါက်တာ”

“ကိုယ်ဝေဖန်တာမဟုတ်လို့လား ခရမ်းပြာ၊ ဘာလဲ... ကိုယ်ပြောတာတွေ သိပ်ပြီးမှန်နေလို့ နားမခံသာဘူးလား၊ မင်း

ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း အသိဆုံးပဲ ခရမ်းပြာ”

“သိပါတယ်” ဒေါက်တာ၊ ခရမ်းပြာ သိပါတယ်၊ ဒေါက်တာ ပြောသလိုပါပဲ၊ ခရမ်းပြာဟာ ရူးသွပ်ပြီး အသိတရား မရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ ဒေါက်တာ၊ ရင်ခွန်ခြင်းတွေကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ခံစားလိုက်ရပေမယ့် နောက်ဆက်တွဲ ပါလာခဲ့တဲ့ အဆိပ်သင့်မှုတွေကို ရခဲ့တာတောင် ဒါတွေဟာ ခါးသက်မှုတွေလို့ မတွေးမိခဲ့တဲ့အထိကိုပဲ ရူးသွပ်ခဲ့တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ခရမ်းပြာ ဘာတွေအတ္တကြီးခဲ့လို့လဲ ဒေါက်တာ၊ ကိုယ်ရရှိတာလေး ကိုပဲ ကျေနပ်ရောင့်ရဲခဲ့တဲ့သူပါ၊ ခရမ်းပြာမှာလည်း မာနတွေ ရှိပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ရက်ရက်စက်စက် တားဆီးကန့်သတ်ခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာ့စကားလုံးတွေကြားမှာ ခေါင်းမဖော်ရဲလောက်အောင် အရှက်ရခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခရမ်းပြာ မမုန်းတီးနိုင်ခဲ့ဘူး ဒေါက်တာ၊ စိတ်ဆိုးခဲ့ပေမယ့် စိတ်မနာနိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါဟာ အမှန်တရားပဲ ဒေါက်တာ”

ခရမ်းပြာ တော်ပါတော့ကွာ။

မင်း ဆက်မပြောပါနဲ့တော့။

ကြာရင် ငါ့ရဲ့ဟန်ဆောင်မှုတွေ ကွာကျကုန်လိမ့်မယ်။

မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်လို့ ငါ့ဖွင့်ဝန်ခံမိတော့မယ် ခရမ်းပြာ။ ငါ

မင်းအပေါ် ရိုးသားဖြူစင်ပါရစေကွာ။ မေမေ မသေခင် မှာခဲ့တာကို ငါစောင့်ထိန်းပါရစေ။ မေမေက မင်းကို သမီးအရင်းလေး တစ်ယောက်လို ချစ်ခဲ့တာတဲ့ ခရမ်းပြာ။ ငါ့ကိုလည်း ညီမ အရင်းအချာတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပါတဲ့လေ။

ဒါကြောင့် ငါ့အပေါ်မှာ တွယ်ငြိနေတဲ့ မင်းရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ အရောင်ပြောင်းသွားအောင် ငါကြိုးစားလိုက်တာပါ ခရမ်းပြာရယ်။

“ဒေါက်တာ”

“မင်းပြောချင်တာတွေ မကုန်သေးဘူးလား ခရမ်းပြာ၊ အခုအချိန်မှာ မင်းရဲ့မျက်နှာ၊ မင်းရဲ့အသံကို နားထောင်နေ၊ မြင်တွေ့ နေရတာ ငါ့အတွက် ဘယ်လောက်တောင် ပူလောင်မြိုက်နေသလဲ ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား၊ ငါ ဒေါသတွေမပေါက်ကွဲအောင် မနည်း ထိန်းချုပ်နေရတယ် ခရမ်းပြာ၊ ဒါကြောင့် ငါ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချခဲ့ပြီးပြီ၊ ငါ နိုင်ငံခြားကို ပညာတော်သင်သွားတော့မယ်လို့လေ၊ သမီးကိုလည်း သူ့အဒေါ်ဖြစ်တဲ့ သရဖီ အစ်မဆီ အပ်ထားလိုက် ပြီ”

“ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်တယ် ခရမ်းပြာ၊ ငါ အားလုံးစီစဉ်ပြီးသွားပြီ၊

နောက်ဆို သမီးလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း ဘာမှစိတ်ထဲ ထည့်ထား
စရာ မလိုတော့ဘူး။ မင်းဘဝလမ်းအတွက်ပဲ မင်းကြည့်ပါ။”

ဒေါက်တာရယ်...

ဒါဟာ ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ ကျွန်မနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ချင်
တော့လို့ ချက်ချင်းကြီး စီစဉ်လိုက်တာပေါ့နော်။ ခရမ်းပြာကို
အဲဒီလောက်တောင်ပဲ နာကြည်းမုန်းတီးသွားပြီလား ဒေါက်တာ
ရယ်။ ခရမ်းပြာဟာ ဒေါက်တာတို့မိသားစုအတွက် ကြောက်စရာ
အကောင်းဆုံး သတ္တဝါဖြစ်ခဲ့ပြီတဲ့လား။

“ဒီမှာ ခရမ်းပြာ”

“ပြောပါ ဒေါက်တာ”

“မင်းကို သိပ်စိတ်နာပေမယ့် ငါ့အမေနဲ့ အင်ကြင်းလေး
အပေါ် မင်းထားခဲ့တဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုအတွက် နောက်ဆုံးအနေနဲ့
သတိလေးတစ်ခုတော့ ပေးချင်တယ်”

“ရှင်”

“မင်း သူရိယကို လက်ထပ်ပါ ခရမ်းပြာ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ခရမ်းပြာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီမှာ
အရာရာတိုင်းကို ခွင့်လွှတ်သည်းခံတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေရှိတာ သိပ်ကို
ရှားပါးလွန်းတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူရိယဆိုတဲ့ ကောင်လေးကတော့

မင်းကို အံ့သြမယုံကြည်နိုင်စရာကောင်းလောက်အောင်ပဲ ချစ်နိုင်
လွန်းခဲ့တဲ့သူပါ ခရမ်းပြာ၊ သူ့ရဲ့ မြတ်နိုးမှုနဲ့ တန်ဖိုးထားမှုကို
မင်း မစော်ကားမိပါစေနဲ့ ခရမ်းပြာ၊ အချစ်ကို စော်ကားမိရင်
အချစ်သင့်တာကို မင်းခံစားရလိမ့်မယ်၊ ဒါဟာ မင်းအတွက်
နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကိုယ် သတိပေးခဲ့တာပဲ ခရမ်းပြာ၊ မင်းသွား
နိုင်ပြီ”

ခရမ်းပြာ အချစ်သင့်လိမ့်မယ်တဲ့။

ခရမ်းပြာ သိပါတယ်၊ ဒေါက်တာ။

ဒေါက်တာ သတိမပေးရင်တောင် ခရမ်းပြာ စိတ်ထဲမှာ
အလိုလိုသိနေပြီးသားပါ ဒေါက်တာ။ ခရမ်းပြာ တကယ်အလိုရှိ
နေတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေဟာ ဘာတွေလဲဆိုတာကိုပေါ့။

အခန်း (၂၄)

“ခရမ်းပြာ မင်းပြန်လာတယ်နော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ခရမ်းပြာရယ်၊ ကိုယ်ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

သူက ကားလေး ခြံထဲထိုးရပ်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ စိတ်ပူပန်စွာ စောင့်မျှော်နေသော သူရိယက ကားတံခါးလေး အပြေးဖွင့်ပေးရင်း ဝမ်းသာစကားကို ဆိုလေသည်။

သူရိရယ်...

နင် ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်တောင်ပဲ ခရမ်းပြာ ချစ်ခဲ့ရသလဲဟာ။ မထိုက်တန်ပါဘူး သူရိယရယ်။ နင်အပေါ် ဘာတစ်ခုမှ မကောင်းနိုင်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် အခုလို အချစ်မျိုးတွေထားတာ မထိုက်တန်ပါဘူးဟာ။

“သူရိယ”

“ပြောလေ ခရမ်းပြာ၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“နင် ငါ့ကို ဘာကြောင့်ချစ်တာလဲ သူရိယ”

“ဟင်”

“ငါ့ကို ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်တောင်ချစ်ရသလဲလို့ မေးနေတာ”

“အချစ်မှာ အကြောင်းပြချက်ရှိလို့လား ခရမ်းပြာ၊ နှလုံးသားထဲက ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ခံစားချက်ရယ်၊ ဦးနှောက်အသိတရားရယ် ပေါင်းဆုံပြီး ဖြစ်တည်လာတဲ့ အရာတစ်ခုကို နင် နားလည်အောင် ငါ မရှင်းပြတတ်ဘူး ခရမ်းပြာ”

“ငါ နင့်အပေါ်မှာ ဘာတစ်ခုမှမကောင်းခဲ့ဖူးတဲ့သူလေ သူရိယ၊ နင့်ရှေ့မှာ နင် မဟုတ်တဲ့ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် စိတ်ခံစားချက်တွေနဲ့ ယိုင်နဲ့ဖူးခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လေ”

“ငါသိပြီးသားပဲ ခရမ်းပြာ၊ ဒါပေမဲ့ နင်ဖြစ်ခဲ့တာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်သက်သက်ပဲလေ၊ အမှားတစ်ခုကို မှားမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ဖောက်ပြန်ချင်နေတဲ့ ရိုင်းစိုင်းတဲ့စိတ်တစ်ခုမှ မဟုတ်ခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ နင့်ကို ငါ ယုံကြည်တာလည်းပါတယ် ခရမ်းပြာ၊ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ငါချစ်ခဲ့တဲ့အချစ်တွေကို နင်နားလည်ပြီး တန်ပြန် တုံ့ပြန်မှုတစ်ခု ပြန်ပေးအပ်လာမှာပဲလို့

လေ”

သူရိယစကားလေးကြောင့် ခရမ်းပြာရင်ထဲ ခွေးမြသော ခံစားမှုလေးတစ်ခုကို ခံစားရရှိလိုက်သည်။ ဒေါက်တာကြယ်စင် ပြောသလိုပါပဲ၊ သူရိယရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေက အနှိုင်းအဆမဲ့ စွာပင် ကြီးမားလွန်းလှပါသည်။

“လာ...ခရမ်းပြာ၊ ခြံထဲမှာထိုင်ရအောင်”

သူရိယ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ သူမ လိုက်ပါသွားမိ သည်။ ခြံကျယ်ကြီးထဲက ရေတမာပင်ကြီးအောက်မှ ခုံတန်းပြာ လေးထက်တွင် မတိုင်ပင်ပါဘဲ နှစ်ဦးသားထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဪ...ခဏလေးနော် ခရမ်းပြာ”

သူရိယက ထိုင်ပြီးမှ တစ်ခုခုကို သုတ်ရသွားသလို ချက်ချင်းထရပ်ကာ ခရမ်းပြာကို ထားခဲ့ပြီး တိုက်ကြီးထဲ အပြေး လေး ပြေးဝင်သွား၏။

သူရိယ ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ သူမ တအံ့တဩလေး ငေးကြည့်နေမိခိုက် သူရိယက တိုက်ထဲကနေ အပြေးလေး ပြန်ထွက်လာတာ တွေ့ရသည်။ သို့သော် စောစောကလို လက်မဲ့ သက်သက် မဟုတ်။ လက်ထဲမှာ ရေသန့်ဘူးလေးတစ်ဘူးရယ်၊ ဖန်ခွက်လှလှလေးတစ်ခွက်ရယ်ကိုင်ပြီး ပြန်ရောက်လာတာပါ။

သူမအနားရောက်တော့ နံဘေးမှာ ပြန်ဝင်ထိုင်ပြီး အပြုံး လေးတွေနှင့် ရေသန့်ဘူးအဖုံးလေးကိုဖွင့်ကာ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ရေဖြည့် ထည့်ပြီး ခွက်လေးကို ခရမ်းပြာဆီ ကမ်းပေး၏။

“ရှေ့...ခရမ်းပြာ၊ နင့်အတွက် အခုချိန်မှာ ရေအေးအေး လေးတစ်ခွက် သောက်ဖို့လိုအပ်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ငါသွားယူခဲ့တာ”

သူရိယရယ်...

အလိုက်သိလှချည်လားဟာ။

ငါ ဘယ်အချိန်မှာ ဘာလိုနေမလဲဆိုတာကို အလိုက် တသိနဲ့ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တဲ့ နှင့်ရဲ့အချစ်တွေကို ငါတော့ မတွန်း လှန်နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ သူရိယရယ်။

“သောက်လိုက်လေ ခရမ်းပြာ၊ ဒါမှ နင့်ရင်တွေ အေးမြ လန်းဆန်းသွားမှာ”

ခရမ်းပြာ အပြုံးလေးတွေနှင့် သူရိယလက်ထဲက ရေ ဖန်ခွက်လေးကို လှမ်းယူပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းစွာပင် မော့သောက်လိုက်၏။

တကယ်ပဲ သူမရင်ထဲ အေးသွားပြီး စိတ်တွေ ကြည်လင် လန်းဆန်းသွားရသည်။

“ခရမ်းပြာ”

“ဟင်”

“ကိုယ်ကလေ မင်း ဒေါက်တာကြယ်စင်ဆီ သွားတယ် ဆိုလို့ စိတ်တွေပူနေတာ၊ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင်တော့ မနာလို ဝန်တိုစိတ်ကြောင့် ပူလောင်နေခဲ့မိတယ်ဆိုပါတော့ ခရမ်းပြာ၊ ဆုံးရှုံးရတော့မှာပါလားဆိုတဲ့ အသိက လူကို ရူးသွပ်မတတ် ခံစားရတယ်ကွာ၊ ဘယ်အချိန်များ အိပ်မက်က နိုးထလာပါ့မလဲ ဆိုတဲ့ အတွေးလေးနဲ့ နေလို့ကိုမရတော့ဘူး ခရမ်းပြာရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ကိုယ့်ဆီကို ပြန်လာတာတွေ့ရတော့ ကိုယ် အရမ်းကို ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်သွားရတာပါ၊ အဲဒီအတွက် မင်းကို အရမ်းကျေးဇူးတင် တာပဲ ခရမ်းပြာရယ်”

“သူရိယ”

“ဟင်”

“ငါပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက နင့်ကို မပြော ဘူးလား”

“အင်း...နင် ကတိပေးသွားတယ်လို့တော့ ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

“ဘာလဲ...နင်မယုံဘူးမဟုတ်လား သူရိယ”

“ငါမယုံဘူးဆိုရင်တောင် ကံကြမ္မာကိုပဲဖြစ်မှာပါ

ခရမ်းပြာရယ်”

သူရိယ သက်ပြင်းလေးရှိက်ကာ တီးတိုးညည်း၏။

“သူရိယ”

“ပြောလေ ခရမ်းပြာ”

“ငါ အခုပြန်လာတာ ဖေဖေကိုပေးခဲ့တဲ့ ကတိကို တည်ခဲ့တာလို့ နင် ထင်သလားဟင်”

“ဘယ်လို”

“တကယ်တော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာတွေကို ဝေခွဲရ ခက်နေချိန်မို့ ငါ့စိတ်တွေကို သွားရှင်းလင်းခဲ့တာပါ သူရိယရယ်၊ သူ့ကို စတွေ့ချိန်တုန်းက ငါ တကယ်ပဲ စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့မိပါတယ်၊ သူ့ရဲ့တည်ကြည်မှုကြောင့် ထင်ပါရဲ့၊ ငါ့စိတ်တွေ ယိုင်နဲ့ခဲ့တယ်၊ သူ့မိသားစုဝင်တွေနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ရပြန်တော့လည်း စာနာ သနားစိတ် နဲ့ ငါ တိုးဝင်မိပြန်တယ် သူရိယ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အချစ်ကြောင့် လား စဉ်းစားမိတော့ မဟုတ်ပြန်ဘူး သူရိယ၊ ငါချစ်ခဲ့တာ ဒေါက်တာ ကြယ်စင်ကို မဟုတ်ဘူးလေ၊ တခြားတစ်ယောက်ကို ချစ်နေခဲ့တာ”

“ဘာ...ဘယ်လို...ခရမ်းပြာ”

“စိတ်လှုပ်ရှားမှုဟာ အချစ်တစ်ခုမဟုတ်ဘူးလို့ သိလိုက်

တဲ့အတွက် ငါ့အမှားတွေကို ဝန်ချတောင်းပန်ပြီး နောင်ဆုတ်တော့
မလို သွားတောင်းပန်ခဲ့တာပါ သူရိယရယ်”

“ခရမ်းပြာ...ဒါဆို...မင်း...မင်းချစ်တာက”

“ရှင်ကိုလေ သူရိယ”

“ဟာ”

“ဟုတ်တယ် သူရိယ၊ အသိစိတ်က ဘယ်လောက်ပဲ
ငြင်းပယ်နေနေ မသိစိတ်မှာတော့ ရှင့်ရဲ့ အနစ်နာခံ ဖြည့်ဆည်း
နိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်းလေးတွေကို ပယ်ဖျက်မရနိုင်အောင်ဘဲ စွဲထင်နေ
ခဲ့တာ”

“ခရမ်းပြာ...ဒါ...ဒါ တကယ်ပဲလား ခရမ်းပြာ”

ခရမ်းပြာ မဖြေမိပါ။

အပွင့်လင်းဆုံး သူမ ဝန်ခံခဲ့ပြီးပြီလေ။

သူ မယုံဘူးဆိုလည်း ခရမ်းပြာ မတတ်နိုင်ဘူး။

“ခရမ်းပြာ”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလားလို့”

“မယုံဘူးလား”

“သေချာသွားအောင် ထပ်ကြားချင်လို့ပါ”

“ဝိပြန်ပြီ”

ခရမ်းပြာရယ်...

မျက်စောင်းလေးရွယ်ကာ ပြုံးနေတဲ့ ခရမ်းပြာရဲ့ မျက်နှာ
လှလှလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး သူမလက်လေးကို ကြင်နာစွာပင်
ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

ခရမ်းပြာက မရုန်းချေ။

“ခရမ်းပြာ”

“ဘာလဲကွာ၊ နာမည်ကို ခဏခဏခေါ်နေတာပဲ”

“မင်း ကိုယ့်ကို အိမ်နဲ့တစ်ခုပေးဦးလေ”

“ဘာအိမ်နဲ့လဲ သူရိယ”

“ခရမ်းပြာကို လက်ထပ်ပါလို့”

“ဘာလဲ...အိမ်နဲ့မပေးရင် လက်မထပ်တော့ဘူးလို့

ဆုံးဖြတ်ထားလား”

“ဘယ်လိုအကြောင်းပဲရှိရှိ လက်ထပ်မှာပါပဲ၊ ကိုယ်က
ပိုင်ဆိုင်ချင်နေတဲ့သူကို”

“အဟင်း”

ခရမ်းပြာက သူရိယစကားကြောင့် အသံလေးထွက်ကာ
ပင် ရယ်၏။ ရင်နှင်မမျှအောင် ချစ်ခဲ့မိသော ချစ်ရသူလေးရဲ့

၂၈၈

ရှင်မြတ်နိုး

မျက်နှာကို ကြည်နူးခြင်းများစွာနှင့် စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ချစ်တယ် ခရမ်းပြာရယ်။

မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်။

မင်း ဘာတွေပဲလုပ်လုပ်၊ ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး မင်းကို ကိုယ် ဘယ်လိုမှ မနာကြည်းနိုင်၊ မမုန်းနိုင်ပါဘူးကွာ။ ကိုယ့်အချစ်က မင်းစိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်နေဖို့ လိုက်ပါ ဖြည့်ဆည်းပေးဆပ်နေနိုင်တဲ့ အချစ်တွေပါ ခရမ်းပြာ။

ဒါကြောင့်လည်း မင်းအနာဂတ်လေး အေးချမ်းသာယာပြီး ပျော်ရွှင်နိုင်ဖို့ ကိုယ့်ရင်ထဲက မြတ်နိုးမှုလေးတွေနဲ့ သက်ဆုံး နှင် စောင့်ရှောက်သွားပါ့မယ်လို့ ကတိပြုပါတယ် ခရမ်းပြာရယ်။

ရင်ချန်သံဗရဟဓဇ္ဈ၊ နာမြဲချစ်တတ်နေမယ့်

ရှင်မြတ်နိုး

BURMESE
CLASSIC
.com